

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MAJ 2011

Liahona

Generalkonferencetaler

75-året for Kirkens velfærdsprogram

Tre nye templer bekendtgjort

MED TILLÆGSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

Jeg giver dig, hvad jeg har, af Walter Rane

*»En mand, som havde været lam fra moders liv ... [lå] hver dag ved den tempelport ...
Da han så Peter og Johannes på vej ind på tempelpladsen, bad han dem om en almisse ...*

*Men Peter sagde: »Sølv eller guld har jeg ikke, men jeg giver dig,
hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazaræerens, navn, stå op og gå!«*

*Og Peter greb hans højre hånd og rejste ham op;
og straks blev hans fødder og ankler stærke« (ApG 3:2-3, 6-7).*

- 2 Sammenfatning af aprilkonferencen 2011

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Det er konference igen
Præsident Thomas S. Monson
- 6 Sabbatten og nadveren
Ældste L. Tom Perry
- 10 Bliv som et lille barn
Jean A. Stevens
- 13 Kristi tilhængere
Ældste Walter F. González
- 15 Forsoningen kan helbrede al smerte
Ældste Kent F. Richards
- 18 Sidste dages hellige kvinder er mageløse!
Ældste Quentin L. Cook
- 22 Muligheder for at gøre godt
Præsident Henry B. Eyring

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 26 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 28 Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2010
Robert W. Cantwell
- 29 Statistisk rapport, 2010
Brook P. Hales
- 30 Vejledt af Helligånden
Præsident Boyd K. Packer
- 34 Gå fremtiden i møde med tro
Ældste Russell M. Nelson
- 37 Skab et kristuscenteret hjem
Ældste Richard J. Maynes
- 40 Vidnesbyrd
Ældste Cecil O. Samuelson jun.
- 42 Ønske
Ældste Dallin H. Oaks
- 46 Find glæde gennem kærlig tjeneste
Ældste M. Russell Ballard

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 49 Forbered verden på det andet komme
Ældste Neil L. Andersen
- 53 Håb
Ældste Steven E. Snow
- 55 Det Aronske Præstedømmes hellige nøgler
Larry M. Gibson
- 58 Jeres potentiale, jeres privilegium
Præsident Dieter F. Uchtdorf

- 62 Læring i præstedømmet
Præsident Henry B. Eyring
- 66 Præstedømmets kraft
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Venter på vejen til Damaskus
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 78 Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os
Ældste Paul V. Johnson
- 81 Velfærds helliggørende arbejde
Biskop H. David Burton
- 84 Kernen i at være discipel
Silvia H. Allred
- 87 Åbenbarelsens ånd
Ældste David A. Bednar
- 90 Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 94 Velsignelserne ved evigt ægteskab
Ældste Richard G. Scott
- 97 »Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg«
Ældste D. Todd Christofferson
- 101 Herrens rigeste velsignelser
Ældste Carl B. Pratt
- 103 Hvad slags mænd og kvinder burde I derfor være?
Ældste Lynn G. Robbins
- 106 Kaldet til at være hellige
Ældste Benjamin De Hoyos
- 108 Forsoningens mirakel
Ældste C. Scott Grow
- 111 Et banner for folket
Ældste Jeffrey R. Holland
- 114 Ved afskeden
Præsident Thomas S. Monson

UNGE PIGERS ÅRLIGE MØDE

- 115 Jeg tror, at jeg skal være ærlig og pålidelig
Ann M. Dibb
- 118 »Venlighed begynder med mig«
Mary N. Cook
- 121 Dydens vogtere
Elaine S. Dalton
- 125 Et levende vidnesbyrd
Præsident Henry B. Eyring
- 72 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- 129 Indeks over beretninger fra konferencen
- 130 De talte til os: Gør konferencen til en del af vores tilværelse
- 132 Hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer
- 132 Vor tids lærdomme
- 133 Kirkenyt

Sammenfatning af aprilkonferencen 2011

LØRDAG FORMIDDAG, 2. APRIL 2011, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Allan F. Packer.
Afslutningsbøn: Ældste Dale G. Renlund.
Musik ved Tabernakelkoret; Mark Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen, organist: »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 170; »Lovpris vor store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 27; »Vi lytter til profetens røst«, *Salmer og sange*, nr. 205, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Han lever! Vor Forløser stor«, *Salmer og sange*, nr. 70; »I Know That My Savior Loves Me«, Creamer/Bell, ikke udgivet arrangement af Murphy; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG EFTERMIDDAG, 2. APRIL 2011, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Kevin W. Pearson.
Afslutningsbøn: Ældste Michael T. Ringwood. Musik ved et fælleskor fra BYU-Idaho; Eda Ashby og Randall Kempton, dirigenter; Bonnie Goodliffe, organist: »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, ikke udgivet arrangement af Ashby; »Den store visdom, kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 116, »Press Forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81; »Let Zion in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41, ikke udgivet arrangement af Kempton.

LØRDAG AFTEN, 2. APRIL 2011, PRÆSTEDØMMETS MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Rafael E. Pino.
Afslutningsbøn: Ældste Joseph W. Sitati.
Musik ved et præstedømmekor fra institutterne i Ogden og Logan; Jerald F. Simon, J Nyles Salmond og Alan T. Saunders, dirigenter; Andrew Unsworth, organist: »See the Mighty Priesthood Gathered«, *Hymns*, nr. 325; »Jesus, min Frelser kær«, *Sange*, nr. 54, ikke udgivet arrangement af Unsworth; »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »For the Strength of the Hills«, *Hymns*, nr. 35, arrangement af Durham, udgivet af Jackman.

SØNDAG FORMIDDAG, 3. APRIL 2011, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Gary E. Stevenson.
Afslutningsbøn: Ældste Tad R. Callister.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »O, du salighedens klippe«, *Salmer og sange*, nr. 171; »Sabbath Day«, *Hymns*, nr. 148; »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162; »Har jeg gjort noget godt«, *Salmer og sange*, nr. 143, arrangement af Zabriskie, udgivet af Plum; »Gud Ånd som en ild«, *Salmer og sange*, nr. 2, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

SØNDAG EFTERMIDDAG, 3. APRIL 2011, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste José A. Teixeira.
Afslutningsbøn: Ældste Kent D. Watson. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »I Saw a Mighty Angel Fly«, *Hymns*, nr. 15, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 40, arrangement af Bradford, udgivet af Nature Sings; »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20; »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63, arrangement af Staheli, udgivet af Jackman.

LØRDAG AFTEN, 26. MARTS 2011, UNGE PIGERS ÅRLIGE MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Elaine S. Dalton.
Indledningsbøn: Emily Lewis.
Afslutningsbøn: Bethany Wright. Musik ved Unge Pigers kor fra stave i Salt Lake

City-området; Merrilee Webb, dirigent; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4; »Guardians of Virtue«, *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, ikke udgivet (cello: Jessica Hunt); »Han lever! Vor Forløser stor«, *Salmer og sange*, nr. 70, arrangement af Lyon, udgivet af Jackman (harpe: Hannah Cope); »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

KONFERENCETALER ER TILGÆNGELIGE

Man kan lytte til generalkonferencen på mange sprog ved at besøge conference.lds.org. Vælg derpå et sprog. Generelt bliver lydoptagelser tilgængelige på distributionscentre inden for to måneder efter konferencen.

BUDSKABER TIL HJEMME- OG BESØGSUNDERVISNING

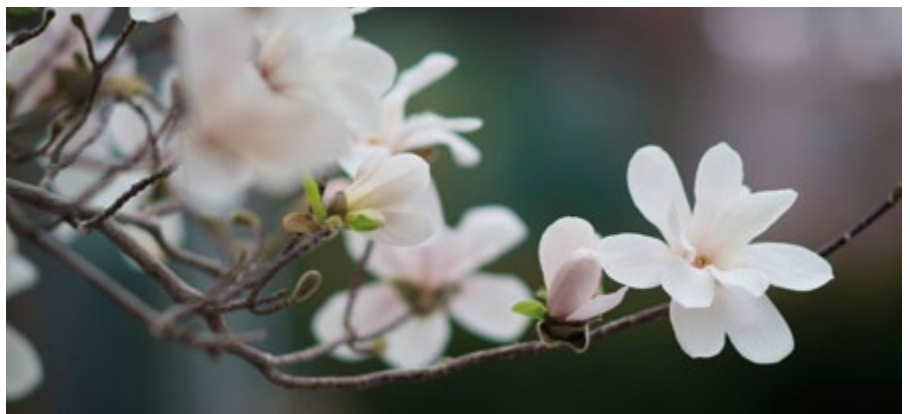
Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Weston Colton. Bagsiden: Foto: Les Nilsson.

FOTO VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen og Derek Israelsen; i Argentina af Marcelino Tossen; i Brasilien af Lauren Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira og Veruska Oliveira; i Ecuador af Alex Romney; i Tyskland af Mirko Kube; i Jamaica af Alexia Pommells; i Mexico af Ericka González Lage; i Filippinerne af Wilmore La Torre; i Portugal af Juliana Oliveira; i Rumænien af Matei Florin; i Slovenien af Ivan Majc; i Sydafrika af Kevin Cooney; i Ukraine af Marina Lukach; i Maryland, USA, af Sasha Rose; og i Zambia af Tawanda Maruza.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun.,
Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene
Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsledelse: Collette Nebeker Aune,
Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen,
Gene Christiansen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.

Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller
direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500
655 20. Abonnementsprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og
porto) betales på girokontonummer 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona,
Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk,
fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk,
islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk,
samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitiansk,
thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og
vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 160 No. 5, LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALERE I ALFABETISK ORDEN

Allred, Silvia H., 84
Andersen, Neil L., 49
Ballard, M. Russell, 46
Bednar, David A., 87
Burton, H. David, 81
Christofferson, D. Todd, 97
Cook, Mary N., 118
Cook, Quentin L., 18
Dalton, Elaine S., 121
De Hoyos, Benjamín, 106
Dibb, Ann M., 115
Eyring, Henry B., 22, 62, 125
Gibson, Larry M., 55
González, Walter F., 13
Grow, C. Scott, 108
Holland, Jeffrey R., 111
Johnson, Paul V., 78
Maynes, Richard J., 37
Monson, Thomas S., 4, 66,
90, 114
Nelson, Russell M., 34
Oaks, Dallin H., 42
Packer, Boyd K., 30
Perry, L. Tom, 6
Pratt, Carl B., 101
Richards, Kent F., 15
Robbins, Lynn G., 103
Samuelson, Cecil O., jun., 40
Scott, Richard G., 94
Snow, Steven E., 53
Stevens, Jean A., 10
Uchtdorf, Dieter F., 26,
58, 70

EMNEINDEKS

Andet komme, 49
Arbejde, 84
Aronske Præstedømme, 55
Bøn, 125
Børn, 10, 37, 103
Det Nye Testamente, 6
Disciple, 13, 84, 111
Dyd, 115, 121
Eksempel, 10, 121, 125
Familien, 10, 18, 37, 90, 94
Forberedelse, 49
Forsoningen, 15, 40, 53,
106, 108, 114
Forældrerollen, 37, 94, 103
Generalkonference, 111, 114
Handlefrihed, 42
Hellige, 106
Helligånden, 30, 40, 58, 70,
87, 111
Hjælpeforeningen, 84
Humanitær hjælp, 4
Håb, 53
Jesus Kristus, 6, 13, 15, 30,
78, 103, 108, 114
Kvinder, 18
Kærlighed, 13, 22, 46, 62,
84, 94
Ledelse, 55, 62
Lydighed, 10, 34, 40, 87, 97,
101, 103, 125
Lys, 87
Missionering, 4, 46, 49
Moderskab, 18
Modgang, 15, 34, 78, 106
Nadver, 6
Næstekærlighed, 46, 53, 81

Ofre, 90
Omvendelse, 40, 97, 108
Pagter, 13, 90, 94, 115
Pionerer, 53
Pligt, 55, 62
Prioriteter, 42
Profeter, 111
Præstedømmet, 30, 49, 58,
62, 66
Påske, 114
Rettelse, 97
Råd, 18
Sabbat, 6
Sandhed, 40, 121
Selvhjulpethed, 22, 81, 84
Skilsmisse, 66
Skrifterne, 30
Standarder, 111
Templer, 4, 90, 115
Tiende, 10, 34, 101
Tilbedelse, 6
Tjeneste, 22, 46, 55, 58, 70,
81, 84, 118
Tro, 18, 34, 42, 53, 70, 78,
87, 101, 106, 125
Tålmodighed, 15, 78
Undervisning, 37
Velfærdsprogram, 22, 81, 84
Velgørenhed, 118
Velsignelser, 34, 78, 101
Venlighed, 118
Vidnesbyrd, 40, 66, 125
Ydmyghed, 10, 15
Ægteskab, 42, 66, 94
Ærlighed, 121
Ønsker, 42
Åbenbaring, 30, 87

Præsident Thomas S. Monson

Det er konference igen

Tak for jeres tro og hengivenhed over for evangeliet, for den kærlighed og omsorg, I viser hinanden, og for den indsats, I yder.

Da denne bygning blev planlagt, troede vi aldrig, at vi kunne udfylde den. Men se bare på den nu.

Mine elskede brødre og søstre, hvor er det godt atter at være samlet, nu hvor vi indleder aprilkonferencen 2011 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

De sidste seks måneder synes at være gået hurtigt, mens jeg har

haft travlt med mine mange ansvar. En af de store velsignelser i den tid har været at genindvie det smukke tempel i Laie i Hawaii, som har gennemgået omfattende reoveringer i næsten to år. Jeg blev ledsaget af præsident og søster Henry B. Eyring, ældste og søster Quentin L. Cook og ældste og søster William R. Walker. Aftenen før genindvielsen, der fandt sted i november, så vi 2.000 unge fra

tempeldistriktet, der fyldte Cannon Activities Center på BYU-Hawaiis område, som optrådte for os. Deres produktion havde titlen »Indsamlingsstedet« og udtrykte både kreativt og mesterligt betydningsfulde begivenheder fra Kirkens lokale historie og fra templets historie. Det var en vidunderlig aften!

Den følgende dag var en åndelig fest, da templet blev genindviet ved tre sessioner. Herrens Ånd var med os i rigt mål.

Vi bygger fortsat templer. Det er denne formiddag mit privilegium at bekendtgøre tre yderligere templer, hvor grunde er blevet erhvervet, og hvor der i de kommende måneder og

år bliver bygget på følgende steder: Fort Collins i Colorado, Meridian i Idaho og Winnipeg i Manitoba i Canada. De bliver bestemt en velsignelse for vore medlemmer i disse områder.

Hvert år bliver der udført millioner af ordinancer i templerne. Må vi fortsat være trofaste og udføre

sådanne ordinancer, ikke blot for os selv, men også for vore afdøde kære, som ikke er i stand til at gøre det for sig selv.

Kirken yder fortsat humanitær hjælp i forbindelse med katastrofer. Senest har vore tanker og vores hjælp gået til Japan efter det ødelæggende jordskælv, tsunamien og

de efterfølgende problemer med atomkraft. Vi har fordelt over 70 tons materialer, bl.a. i form af mad, vand, tæpper, sengetøj, hygiejnematerialer, tøj og brændstof. Vore unge voksne har frivilligt brugt deres tid til at finde manglende medlemmer ved hjælp af internettet, sociale medier og andre moderne kommunikationsformer. Medlemmer leverer hjælp på scootere, som Kirken har leveret, til områder, der er vanskelige at komme frem til i biler. Tjenesteprojekter som at samle hygiejnesæt og rengøringssæt foregår i mange stave og menigheder i Tokyo, Nagoya og Osaka. Indtil nu har flere end 4.000 frivillige skænket over 40.000 timers tjeneste. Vores hjælp vil fortsætte i Japan og i andre områder, hvor der er behov for det.

Mine kære brødre og søstre, jeg takker jer for jeres tro og hengivenhed over for evangeliet, for den kærlighed og omsorg, I viser hinanden, og for den indsats, I yder i jeres menigheder, stave og distrikter. Også tak for jeres trofasthed med at betale jeres tiende og offerydelse og for jeres gavmildhed med bidrag til Kirkens andre fonde.

Ved udgangen af 2010 tjente 52.225 missionærer i 340 missioner over hele verden. Missionering er rigets hjerteblod. Lad mig foreslå, hvis I har mulighed for det, at I overvejer at yde et bidrag til Kirkens missionsfond.

Nuvel, brødre og søstre, vi venter ivrigt på at lytte til de taler, der bliver holdt for os i dag og i morgen. De, der skal tale til os, har søgt himlens hjælp og vejledning, mens de har forberedt deres tale. Det er min bøn, at vi må være fyldt med Herrens Ånd og blive opløftet og inspireret, når vi lytter og lærer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Sabbatten og nadvereren

Lad jeres familie være fyldt med kærlighed, når I ærer sabbatten hele dagen og oplever dets åndelige velsignelser hele ugen igennem.

Mine brødre og søstre rundt om i verden, denne formiddag er vi samlet for at lytte til profetens røst. Jeg vidner om, at den røst, vi lige har hørt, tilhører Guds levende profet på jorden i dag, præsident Thomas S. Monson. Hvor er vi dog velsignede ved at have hans lære og eksempel!

Dette år har vi alle i Søndagsskolen mulighed for at studere profeternes ord i Det Nye Testamente. Hvor Det Gamle Testamente er et studium af profeter og et folk, har Det Nye Testamente fokus på livet og indflydelsen hos det eneste menneske, der kom ind i de dødeliges verden med dobbelt statsborgerskab – til både himlen og jorden – nemlig vor Frelser og Forløser, Jesus Kristus.

Dagens verden er så gennemsyret af menneskers lære, at det er let at glemme og miste troen på alle de vigtige beretninger om Frelserens liv og mission – Det Nye Testamente. Denne hellige bog er midtpunktet i skriftens historie, akkurat som Frelseren selv bør være midtpunktet i vores liv. Vi må forpligte os til at studere den og påskønne den!

Der er uvurderlige perler af visdom at finde i vores studium af Det Nye Testamente. Jeg nyder altid at læse Paulus' beretninger om hans rejser, og hvordan han organiserede Frelserens kirke, og især hans belæring til Timotheus. I det fjerde kapitel af Paulus' Brev til Timotheus læser vi: »Det skal du påbyde og lære. Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«¹ Jeg kan ikke komme i tanke om en bedre måde at begynde eller fortsætte dagen på, end ved at være et forbillede for de troende omkring sabbatsdagen.

Helt tilbage fra verden blev skabt, blev der afsat en dag fra alle andre. »Gud velsignede den syvende dag og helligede den.«² Selv Gud hvilede fra sit arbejde på denne dag, og han forventer, at hans børn gør det samme. Han gav denne befaling til Israels børn:

»Husk sabbatsdagen og hold den hellig.

I seks dage må du arbejde og gøre alt, hvad du skal;

men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud ...

Herren [har] velsignet sabbatsdagen og helliget den.«³

Det at holde sabbatsdagen hellig bør altid involvere tilbedelse. Da Adam og Eva blev dødelige, fik de befaling om, at »de skulle tilbede Herren deres Gud og skulle bringe de førstefødte af deres flokke som et offer til Herren ... et sindbillede på Faderens Enbårnes offer«⁴ Slagtoftet mindede Adams efterkommere om, at Guds Lam, Jesus Kristus, ville ofre sit liv for os.

Hele sit liv talte Frelseren om dette offer.⁵ Aftenen før hans korsfæstelse begyndte hans ord at blive opfyldt. Han samlede sine disciple i et rum ovenpå, væk fra verdens forstyrrelser. Han indstiftede nadveren.

»Mens de spiste, tog Jesus et brød, velsignede og brød det, gav sine disciple det og sagde: »Tag det og spis det; dette er mit legeme.«

Og han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: »Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse.«⁶

Og fra den tid af blev Frelserens forsoning det store og sidste offer. Da han viste sig på det amerikanske fastland efter sin opstandelse, overdrog han sit præstedømme til sine disciple og indstiftede nadveren ved at sige:

»Og dette skal I altid bestræbe jer på at gøre, ligesom jeg har gjort, ligesom jeg har brudt brødet og velsignet det og givet det til jer ...

Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen om, at I altid erindrer mig. Og hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer.«⁷

Det er bemærkelsesværdigt, at der selv i frafaldets mørke tid var mange former for overholdelse af sabbatsdagen og administration af nadveren.

Da evangeliet blev gengivet, viste Peter, Jakob og Johannes, tre af de

apostle, som først modtog nadveren af Frelseren, sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery. Under deres ledelse var den fornødne præstedømmemyndighed til at kunne administrere nadveren til medlemmerne af Kirken blevet gengivet.⁸

Frelseren overdrog præstedømmets myndighed til sine profeter og apostle,

og de videregav det til os. Det er på jorden i dag. Unge præstedømmebærere over hele verden gør sig værdige til at udøve præstedømmets kraft ved oprigtigt at holde budene og efterleve evangeliets standarder. Når disse unge mænd bevarer deres hænder og hjerte åndeligt rene, forbereder og velsigner de nadveren på Frelserens måde

– som fastlagt ved, hvordan han gjorde det for mere end 2000 år siden.

Deltagelse i nadveren er kernen i overholdelsen af sabbatsdagen. I Lære og Pagter giver Herren os alle denne befaling:

»Og for at du mere fuldstændig kan holde dig uplettet af verden, skal du tage til bønnens hus og bringe dine sakramenter som et offer på min hellige dag;

for sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og til at vise den Højeste

din hengivenhed ...

Og på denne dag skal du ikke gøre andet.«⁹

Når vi iagttager sabbatsdagen og nadveren i vores liv, er der tre ting, som Herren fordrer af os: For det første skal vi holde os uplettet af verden. For det andet skal vi tage til bønnens hus og ofre vore sakramenter. Og for det tredje skal vi hvile fra vores arbejde.

Det er herligt at være kristen og at leve som en sand Kristi discipel. Om os sagde han: »De er ikke af verden,

ligesom jeg ikke er af verden.«¹⁰ For at holde os uplettet af verden forventer han, at vi undgår verdslig adspredelse af både forretnings- og forlystelsesmæssig art på sabbatten.

Jeg tror, at han også ønsker, at vi klæder os passende. Vore unge tænker måske, at »søndagstøj« er noget gammeldags. Men vi ved, at når søndagstøjet kommer til at ligne hverdagstøjet, følger indstillinger og handlinger med. Det er selvfølgelig ikke nødvendigt, at vore børn har det fine søndagstøj på helt til solnedgang. Men gennem den påklædning, vi opfordrer dem til at gå med, og de aktiviteter, vi planlægger, hjælper vi dem til at forberede sig på nadveren og nyde dens velsignelser hele dagen.

Hvad betyder det egentligt at bringe vore sakramenter som offer for Herren? Vi ved, at vi alle begår fejl. Enhver af os har brug for at tilstå og forsage vore synder og fejl til vor himmelske Fader og andre, vi måtte have stødt. Sabbatten udgør en dyrebar mulighed for at bringe disse – sakramenter – til Herren. Han sagde: »Men husk, at på denne, Herrens dag, skal du bringe dine gaver og dine sakramenter som et offer til den Højeste, idet du bekender dine synder for dine brødre og for Herren.«¹¹

Ældste Melvin J. Ballard har givet dette råd: »Vi ønsker, at alle sidste dages hellige skal komme til nadverbordet, fordi det er stedet, hvor vi ransager og vurderer os selv, hvor vi kan lære at indstille vores kurs mod det rette i livet og bringe os i harmoni med Kirkens lærdomme og med vore søskende.«¹²

Når vi værdigt deltager i nadveren, vidner vi om, at vi er villige til at påtage os Frelserens navn og holde hans bud og altid erindre ham, så vi kan have hans Ånd hos os. På denne måde fornyer vi vores dåbspagt.

Herren gav sine disciple dette løfte: »Se, dette skal I gøre til erindring om mit legeme, for så ofte som I gør det, husker I denne time, hvor jeg var sammen med jer.«¹³

Nogle gange tænker vi, at hvile fra vores arbejde blot er at lade høbal-lepresseren stå stille på marken eller sætte et lukket-skilt i butiksruden. Men i verden i dag omfatter arbejde også dagligdagens gøremål. Det kan betyde forretningsaktiviteter, som vi kan udføre hjemmefra, sportskonkurrencer og andet, som leder os væk fra sabbatsdagens tilbudelse og mulighed for at tjene andre.

»Tag ikke let på det, der er helligt,«¹⁴ åbenbarede Herren til de sidste dages hellige, som for at minde os om det, han sagde til sine disciple: »Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld.«¹⁵

Brødre og søstre, i de sidste dag har modstanderen held med sit foretagende, når vi slækker på vores forpligtelse over for Frelseren, ignorerer hans belæring i Det Nye Testamente og holder op med at følge ham. Forældre, tiden er inde til at undervise vore børn i at være forbilleder for de troende ved at deltage i nadvermødet. Når søndag morgen kommer, så hjælp dem med at være veludhvilede, passende klædt og åndeligt forberedt til at modtage symbolerne på nadveren og modtage Helligåndens oplysende, opløftende og forædlende kraft. Lad jeres familie være fyldt med kærlighed, når I ærer sabbatten hele dagen og oplever dets åndelige velsignelser hele ugen igennem. Tilskynd jeres sønner og døtre til at »rejs[e sig], og lad[de deres] lys skinne,« ved at ære sabbatsdagen, så deres »lys må blive et banner for folkeslagene.«¹⁶

Som årene går tænker jeg stadig på sabbatsdagene i min ungdom og tidlige voksenår. Jeg husker stadig

den første dag, hvor jeg som diakon omdelte nadveren, og de små glasbægre, jeg delte rundt til menigheds-medlemmerne. For nogle få år siden blev en kirkebygning i min fødeby renoveret. Et skab på forhøjningen var blevet blændet af. Da det blev åbnet, var der nogle af disse små glasbægre, som havde været godt gemt i årevis. Jeg fik overrakt et af dem som minde.

Jeg husker også den lille grønne kuffert, som vi havde med os i marinekorpset. I den lå der en træbakke og en pakke med nadverbægre, så vi kunne nyde nadverens fred og håb, selv midt i krigens strid og mismod.

Når jeg tænker på disse nadverbægre fra min ungdom, den ene i min barndoms dal og den anden tusinde km ude i Stillehavet, fyldes jeg med taknemlighed over, at denne verdens Frelser var villig til at drikke af »det bitre bæger«¹⁷ for min skyld. Og fordi han gjorde det, kan jeg som salmisten sige: »Mit bæger er fyldt til overflod«¹⁸ af velsignelserne ved hans uendelige og evige forsoning.

På denne dag inden sabbatten, hvor vi indleder denne store konference,

lad os da mindes de velsignelser og muligheder, som bliver os til del, når vi deltager i nadvermødet hver uge i vore menigheder. Lad os forberede og opføre os på en måde på sabbatten, så vi kan nedkalde de lovede velsignelser på os selv og vores familie. Jeg vidner især om, at den største glæde, vi modtager i dette liv, kommer af at følge Frelseren. Må vi holde hans befaling om at holde hans hellige dag hellig, er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Tim 4:11-12.
2. 1 Mos 2:3.
3. 2 Mos 20:8-11.
4. Moses 5:5, 7.
5. Se fx Mark 10:32-34; Joh 2:19; 10:17; 12:32.
6. Matt 26:26-28.
7. 3 Ne 18:6-7.
8. Se JS-H 1:68-69, 72; se også L&P 27:12-13.
9. L&P 59:9-10, 13.
10. Joh 17:16.
11. L&P 59:12.
12. Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 1949, s. 150.
13. JSO, Mark 14:21, i Guide til Skrifterne.
14. L&P 6:12.
15. Mark 2:27.
16. L&P 115:5.
17. 3 Ne 11:11.
18. Sl 23:5.

Kijev i Ukraine

Jean A. Stevens

Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

Bliv som et lille barn

Hvis vi har et lærevilligt hjerte og villighed til at følge børns eksempel, kan deres guddommelige egenskaber være en nøgle til at åbne for vores egen åndelige vækst.

Vor Fader i himlen sender i sin store visdom og kærlighed sine åndelige sønner og døtre til denne jord som børn. De kommer ned til en familie som en dyrebar gave med en guddommelig natur og skæbne. Vor himmelske Fader ved, at børn er en nøgle til, at vi kan blive ligesom ham. Der er så meget, vi kan lære af børn.

Denne vigtige sandhed kunne ses for en del år siden, da et medlem fra De Halvfjerds var på en opgave i Hong Kong. Han besøgte en meget fattig menighed, som kæmpede på mange måder, ude af stand til at sørge for deres egne behov. Da biskoppen beskrev deres situation, følte generalautoriteten en tilskyndelse til, at medlemmerne skulle betale deres tiende. Biskoppen, der kendte deres trange forhold, var bekymret over, hvordan han kunne gennemføre det råd. Han tænkte over det og besluttede, at han ville henvende sig til nogle af de mest troende medlemmer i menigheden og bede dem om at betale deres tiende. Søndagen efter gik han ind til Primary. Han underviste børnene i Herrens tiendelov og spurgte, om de var villige til at betale tiende af de penge, de tjente. Det sagde børnene, at de ville. Og det gjorde de.

Senere henvendte biskoppen sig til de voksne i menigheden og fortalte dem, at deres trofaste børn i det sidste halve år havde betalt tiende. Han spurgte dem, om de var villige til at følge disse børns eksempel og gøre det samme. Folk blev så rørt over de ofre, børnene var villige til at yde, at de gjorde det nødvendige for at betale deres tiende. Og himlens vinduer blev åbnet. Ved disse trofaste børns eksempel voksede en menighed i lydighed og vidnesbyrd.

Det var Jesus Kristus selv, der lærte os at se børn som et eksempel. Hans svar er optegnet i Det Nye Testamente, da hans apostle skændtes om, hvem der er den største i himmeriget. Jesus besvarede deres spørgsmål med en lille og dog stærk illustration. Han kaldte et lille barn til sig og anbragte det midt blandt dem og sagde:

»Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.

Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget« (Matt 18:3-4).

Hvad er det, vi skal lære af børn? Hvilke kvaliteter er de i besiddelse af, og hvilket eksempel udviser de, som kan hjælpe os i vores egen åndelige udvikling?

Disse dyrebare Guds børn kommer til os med et troende hjerte. De er fulde af tro og modtagelige for Åndens følelser. De er et eksempel på ydmyghed, lydighed og kærlighed. De er ofte de første til at vise kærlighed og til at tilgive.

Lad mig fortælle nogle oplevelser, der viser, hvordan børn kan velsigne os med deres uskyldige og dog stærke eksempler på kristuslignende egenskaber.

Todd, en lille dreng på bare to år, var for nylig sammen med sin mor på et kunstmuseum, der havde en særudstilling af smukke malerier af Frelseren. Da de passerede disse hellige billeder, hørte hun sin lille dreng ærbødigt sige navnet »Jesus«. Hun kiggede ned og så ham folde armene og bøje hovedet, mens han betragtede malerierne. Kunne vi lære noget af Todd om en ydmyg indstilling, om ærbødighed og om kærlighed til Herren?

Sidste efterår betragtede jeg en armensk 10-årig drengs eksempel. Mens vi ventede på, at nadvermødet skulle begynde, bemærkede han, at grenens ældste medlem kom ind. Det var ham, der hurtigt stillede sig ved hendes side og tilbød sin arm til at støtte hendes vaklende skridt. Han fulgte hende hen til den forreste række i salen, hvor hun kunne høre. Kunne denne lille venlige gerning lære os, at de, der er størst i Herrens rige, er de, der ser efter muligheder for at tjene andre?

Katie, en pige i primaryalderen, lærte os noget, da vi så hendes indflydelse på sin familie. Hun deltog i Primary og blev tiltrukket af evangeliets lærdomme. Med voksende tro og vidnesbyrd efterlod Katie en seddel på sine forældres pude. Hun skrev, at evangeliets sandheder havde fundet et »hjem i hendes hjerte«. Hun

fortalte om sin længsel efter at være nær sin himmelske Fader, at være lydlig mod hans befalinger og at blive beseglet som familie i templet. Deres søde datters enkle vidnesbyrd rørte forældrenes hjerte meget stærkt. Katie og hendes familie modtog de hellige tempelordinancer, som bandt deres familie sammen for evigt. Katies troende hjerte og eksempel på tro

bragte hendes familie evige velsignelser. Kunne hendes oprigtige vidnesbyrd og ønske om at følge Herrens plan lede os til mere klart at se, hvad der egentlig betyder mest?

Vores familie tager ved lære af en nær slægtning, den seksårige Liam. Det forgangne år har han kæmpet mod en aggressiv hjernecancer. Efter to vanskelige operationer blev det

besluttet, at strålebehandling også var nødvendigt. Under disse behandlinger var han nødt til at være helt alene og ligge fuldstændig stille. Liam ville ikke have beroligende midler, fordi han ikke brød sig om den følelse, han fik ved det. Han var sikker på, at hvis bare han kunne høre sin fars stemme over samtaleanlægget, kunne han ligge stille uden noget beroligende.

I disse skræmmende øjeblikke talte hans far til ham med opmuntrende og kærlige ord. »Liam, selv om du ikke kan se mig, er jeg lige her. Jeg ved, du kan klare det. Jeg elsker dig.« Liam gennemførte på vellykket vis de 33 nødvendige strålebehandlinger og lå fuldstændig stille, en præstation, som lægerne aldrig havde troet mulig uden bedøvelse for én på hans alder. Gennem måneder med smerte og besvær var Liams smittende optimisme et stort eksempel på at imødegå modgang med håb og tilmed glæde. Hans læger, sygeplejersker og utallige andre er blevet inspireret af hans mod.

Vi lærer alle vigtige lektier af Liam – lektier om at vælge tro og udvise tillid til Herren. Ligesom Liam kan vi ikke se vor himmelske Fader, men vi kan lytte til hans røst, som giver os den styrke, vi har brug for, til at udholde livets udfordringer.

Kunne Liams eksempel give os en bedre forståelse af kong Benjamins ord om at blive som et barn – underdanig, sagtdig, ydmyg, tålmodig og fuld af kærlighed? (se Mosi 3:19).

Disse børn er et eksempel på nogle af de kvaliteter hos børn, som vi har brug for at udvikle i os selv for at træde ind i himmeriget. De er funk-lende ånder, som er uplettede af verden – villige til at lære og fulde af tro. Det er ikke noget under, at Frelseren har en særlig kærlighed til og påskønnelse af små børn.

Blandt de himmelske begivenheder under Frelserens besøg i Amerika står hans kærlige tjenestegering blandt børnene som noget særligt. På gri-bende vis rakte han ud til hvert barn.

»Og han tog deres små børn, et efter et, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han ...

og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små« (3 Ne 17:21-23).

Ældste M. Russell Ballard har lært os noget om betydningen af Frelserens formaning om at »se jeres små«, da han

sagde: »Bemærk, at han ikke sagde »kast et blik på dem« eller »se tilfældigt på dem« eller »se af og til hen i retning af dem«. Han sagde, at de skulle se på dem. Jeg tolker det sådan, at vi bør omfavne dem med vore øjne og hjerte. Vi bør se dem og værdsætte dem for det, de virkelig er: Åndelige børn af vor himmelske Fader med guddommelige egenskaber« (»Se jeres små«, *Stjernen*, okt. 1994, s. 40; fremhævelse tilføjet).

Der findes ikke et mere perfekt sted at se vores små end i vores familie. Hjemmet er et sted, hvor vi alle kan lære og udvikle os sammen. En af

vore smukke primarysange lærer os denne sandhed:

*Gud gav os far og mor,
som hjælp til at adlyde Frelserens ord.
Sådan elsker Herren os,
for familien er af Gud.*

(»Familien kommer fra Gud«, *Liahona*, okt. 2008, s. L13).

Det er i vores familie i en atmosfære af kærlighed, at vi ser og påskønner hans åndelige børns guddommelige egenskaber på en mere personlig måde. Det er i vores familie, at vores hjerte kan blødgøres, og vi i ydmyghed ønsker at forandre os, at blive mere som børn. Det er en proces, hvorved vi kan blive mere kristuslignende.

Har nogle af livets oplevelser berøvet dig det troende hjerte og den barnlige tro, som du engang havde? Hvis det har, så kig på børnene i dit liv. Og kig så igen. Det er måske børn i din familie, på den anden side af gaden eller i Primary i din menighed. Hvis vi har et lærevilligt hjerte og villighed til at følge børns eksempel, kan deres guddommelige egenskaber være en nøgle til at åbne for vores egen åndelige vækst.

Jeg vil altid være taknemlig for mine egne børn. Hver eneste har været et eksempel, som har lært mig de lektier, jeg har brug for. De har hjulpet mig til at blive et bedre menneske.

Jeg bærer mit ydmyge, men sikre vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Han er den eneste fuldkomne Søn – underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig og virkelig fuld af kærlighed. Må vi hver især have et hjerte, der vil følge hans eksempel, blive som et lille barn og derved vende tilbage til vores himmelske hjem. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Walter F. González
De Halvfjerds' Præsidium

Kristi tilhængere

Kristi tilhængere spejler deres tilværelse i Frelseren for at vandre i lyset.

Sidste år i oktober fulgtes min hustru og jeg med ældste Neil L. Andersen og hans hustru i forbindelse med det første spadestik til et nyt tempel i Córdoba i Argentina. Efter sædvane efterfulgtes ceremonien af en pressekonference. En journalist, der ikke var medlem af vores kirke, bemærkede, at hun havde lagt mærke til, hvor godt mændene behandlede deres hustru. Så spurgte hun helt uventet: »Er det ægte eller fiktivt?« Jeg er sikker på, at hun så og fornemmede, at der var noget anderledes blandt vore medlemmer. Hun fornemmede måske vore medlemmers ønske om at følge Kristus. Medlemmer overalt i verden har et sådant ønske. Samtidig er der millioner, som ikke er medlemmer af Kirken, som også har et ønske om at følge ham.

For nylig blev min hustru og jeg imponerede over de mennesker, vi mødte i Ghana og Nigeria. De fleste var ikke medlemmer af vores kirke. Vi var glade for at se deres ønske om at følge Kristus, som gav sig udtryk i mange af deres samtaler i deres huse, på deres biler, på deres mure og på deres reklametavler. Vi har aldrig før set så mange kristne kirker ved siden af hinanden.

Som sidste dages hellige er det vores pligt at indbyde millioner

som disse til at komme og se det, vores kirke kan tilføje til det gode, de allerede har. Hvem som helst fra ethvert kontinent, himmelstrøg eller kultur kan vide for sig selv, at profeten Joseph Smith så Faderen og Sønnen i et syn. Man kan vide, at himmelske sendebud gengav præstedømmet, og at Mormons Bog er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Med Herrens ord til Enok: »Retfærdighed [er blevet sendt] ned fra himlen; og sandhed [er blevet sendt] frem af jorden for at vidne om [Faderens] Enbårne.«¹

Frelseren har lovet: »Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.«² Kristi tilhængere spejler deres tilværelse i Frelseren for at vandre i lyset. To karaktertræk kan hjælpe os med at erkende, i hvor høj grad vi følger ham. For det første er Kristi tilhængere kærlige mennesker. For det andet indgår og holder Kristi tilhængere pagter.

Det første karaktertræk med at have kærlighed er sandsynligvis noget, som journalisten i Córdoba lagde mærke til blandt vore kirkemedlemmer. Vi følger Kristus, fordi vi elsker ham. Når vi følger Forløseren af kærlighed, følger vi hans eget eksempel. Gennem kærlighed var Frelseren lydige mod Faderens vilje under alle forhold. Vor Frelser var lydige, selv når det betød

stor fysisk og følelsesmæssig smerte. Selv da det betød, at han blev pisket og hånet, selv da det betød, at hans fjender ville torturere ham, mens hans venner forlod ham. Det sonoffer, som er enestående for Frelserens mission, er det største udtryk for kærlighed nogensinde. »Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt.«³

Som Kristus i alle forhold fulgte Faderen, bør vi følge hans Søn. Hvis vi gør det, er det uden betydning, hvilken slags forfølgelse, lidelse, sorg eller »torn i kødet«⁴ vi oplever. Vi er ikke alene. Kristus vil hjælpe os. Hans milde barmhjertighed vil i alle forhold gøre os mægtige.⁵

At følge Kristus kan kræve at forlade meget af det, vi holder af, som moabitten Ruth gjorde. Som nyomvendt efterlod hun alt bag sig for at efterleve sin religion af kærlighed til Gud og til Naomi.⁶

Det kan også være at modstå modgang og fristelse. Josef blev i sin ungdom solgt til slaveri. Han blev ført væk fra alt, hvad han elskede. Senere blev han fristet til at bryde kyskhedsloven. Han modstod fristelsen og sagde: »Hvordan skulle jeg så kunne gøre noget så ondt og synde mod Gud?«⁷ Hans kærlighed til Gud var større end nogen modgang eller fristelse.

I dag har vi mange nutidige eksempler på Ruth og Josef over hele verden. Da bror Jimmy Olvera fra Guayaquil i Ecuador modtog sin missionskaldelse, havde hans familie store problemer. Den dag, han rejste, fik han at vide, at hvis han gik ud af døren, ville han miste sin familie. Med et sønderknust hjerte gik han ud af døren. Mens han var på mission, skrev hans mor til ham og bad ham om at blive ude længere, fordi de modtog så mange velsignelser. I dag tjener bror Olvera som stavspatriark.

Når vi virkelig elsker Kristus, får vi den nødvendige styrke til at følge ham. Herren selv viste dette, da han tre gange spurgte Peter: »Elsker du mig?« Da Peter bekræftede, at han elskede ham, fortalte Herren Peter om kommende vanskeligheder. Derefter kom kaldet: »Følg mig.« Frelserens spørgsmål til Peter kan også stilles til os: »Elsker du mig?« efterfulgt af kaldet om at handle: »Følg mig.«⁸

Kærlighed er en stærk kraft i vores hjerte i vores bestræbelse på at være

lydig. Kærlighed til vor Frelser inspirerer os til at holde hans befalinger. Kærlighed til en mor, far eller ægtefælle kan også inspirere vores lydighed mod evangeliets principper. Den måde, hvorpå vi behandler andre, afspejler i hvor høj grad vi følger vor Frelser med hensyn til at elske hinanden.⁹ Vi viser vores kærlighed til ham, når vi stopper op for at hjælpe andre, når vi er »fuldkommen ærlige og retsindige i alt,¹⁰ og når vi indgår og holder pagter.

Det andet karaktertræk, som Kristi tilhængere har, er at indgå og holde pagter, som han gjorde. Moroni påpegede, at »udgydelsen af Kristi blod ... er i Faderens pagt til jeres synders forladelse, så I bliver hellige, uden plet.«¹¹

Profeten Joseph Smith har sagt, at selv før dannelsen af denne jord blev der indgået pagter i himlen.¹² Fordums profeter og patriarker indgik pagter.

Frelseren selv viste eksemplet. Han blev døbt af én med den rette myndighed for at opfylde al retfærdighed. Frelseren vidnede ved sin dåb over for Faderen om, at han ville være lydig og holde alle Faderens befalinger.¹³ Ligesom i fordums tid følger vi også Kristus og indgår pagter gennem præstedømmets ordinancer.

At indgå pagter er noget, som millioner, der ikke tilhører vores kirke, kan føje til de meget gode ting, som de allerede har. At indgå pagter er et udtryk for kærlighed. Det er en måde at sige til ham: »Ja, jeg vil følge dig, fordi jeg elsker dig.«

Pagter omfatter løfter om »evigt liv.«¹⁴ Alting vil virke sammen til gavn for os, hvis vi erindrer vore pagter.¹⁵ De skal indgås og holdes, for at vi fuldt ud kan modtage de løfter, de giver. Kærlighed til Frelseren og ihukommelse af vore pagter hjælper os til at holde dem. Deltagelse i nadveren er én måde at ihukomme dem på.¹⁶ En anden måde er at komme ofte i templet. Jeg husker et ungt ægtepar i Sydamerika, som ønskede at blive separeret, fordi de ikke kunne komme ud af det med hinanden. En præstedømmeleder rådede dem til at tage til templet og især bemærke ordene og løfterne i de pagter, der blev indgået der. Det gjorde de, og det reddede deres ægteskab. Kraften i vore pagter er større end nogen udfordring, vi møder.

Til de medlemmer, der ikke er aktive i evangeliet: Kom tilbage.

Mærk velsignelsen ved at ihukomme og forny pagterne gennem deltagelse i nadveren og tempelbesøg. Når I gør det, er det et udtryk for kærlighed og viser villighed til at være Kristi sande tilhængere. Det gør jer egnede til at modtage alle de lovede velsignelser.

Til de, der ikke er medlemmer af vores kirke, opfordrer jeg til at udøve tro, omvende jer og gøre jer egnede til at tage imod dåbspagten i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ved at gøre det, viser I jeres kærlighed til vor himmelske Fader og jeres villighed til at følge Kristus.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi er lykkeligere, når vi følger lærdommene i Jesu Kristi evangelium. Når vi stræber efter at følge ham, kommer himlens velsignelser til os. Jeg ved, at hans løfter bliver opfyldt, når vi indgår og holder pagter og bliver Kristi sande tilhængere. Jeg vidner om hans store kærlighed til os hver især, og det gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 7:62.
2. Joh 8:12.
3. Es 53:5.
4. 2 Kor 12:7.
5. Se 1 Ne 1:20.
6. Se Ruth 1:16.
7. Se 1 Mos 39:7-9.
8. Se Joh 21:15-19.
9. Se Joh 13:35.
10. Alma 27:27.
11. Moro 10:33.
12. Se *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 43; se også Spencer W. Kimball, »Be Ye Therefore Perfect«, foredrag på Salt Lake Institute of Religion, 10. jan. 1975: »Vi aflagde løfter, højtidelige løfter, i himlen, før vi kom til denne verden ... Vi har indgået pagter. Vi indgik dem, før vi accepterede vore vilkår her på jorden.«
13. Se 2 Ne 31:5-7.
14. Abr 2:11. Se også John A. Widtsoe, »Temple Worship«, foredrag, Assembly Hall, Salt Lake City, 12. okt. 1920, s. 10: »Pagten giver liv til sandhed og muliggør velsignelserne, der belønner alle dem, der bruger deres viden på passende vis.«
15. Se L&P 90:24.
16. Se fx 3 Ne 18:7-11.

Ældste Kent F. Richards
De Halvfjerds

Forsoningen kan helbrede al smerte

Vores store personlige udfordring her på jorden er at blive »en hellig ved Herren Jesu Kristi forsoning«.

Som kirurg konstaterede jeg, at emnet smerte fyldte en betydelig del af min arbejdstid. Af nødvendighed påførte jeg kirurgisk smerte næsten dagligt – og derefter brugte jeg en stor del af min indsats på at kontrollere og lindre den.

Jeg har overvejet smertens formål. Ingen af os er fritaget for at gennemgå smerte. Jeg har set mennesker håndtere den meget forskelligt. Nogle vender sig fra Gud i vrede, og andre tillader deres lidelser at bringe dem tættere til Gud.

Jeg har ligesom jer oplevet smerte. Smerte er en målestok for helbredelsesprocessen. Den lærer os ofte tålmodighed. Måske er det derfor, vi bruger ordet *patient*, når vi henviser til de syge (red. tålmodighed hedder *patience* på engelsk).

Ældste Orson F. Whitney har skrevet: »Ingen smerte, som vi lider, ingen prøvelse, som vi bliver udsat for, er spildt. Det bidrager til vores uddannelse, til udviklingen af egenskaber som tålmodighed, tro, mod og ydmyghed. Det er ved sorg og smerte, slid og trængsel, at vi tilegner os den uddannelse, vi kommer her for at få.«¹

Ældste Robert D. Hales sagde:

»Smerte gør én så ydmyg, at man får mulighed for at gøre sig overvejelser. Det er en oplevelse, som jeg er taknemlig for at have fået ...

Jeg fandt ud af, at den fysiske smerte og kroppens heling efter en større operation meget påfaldende svarer til den åndelige smerte og sjælens heling i omvendelsesprocessen.«²

Mange af vore lidelser er vi ikke nødvendigvis selv skyld i. Uventede begivenheder, modstridende eller skuffende omstændigheder, forstyrrende sygdomme og selv død omgiver os og trænger ind i vores jordiske tilværelse. Derudover kan vi lide som følge af andres handlinger.³ Lehi bemærkede at Jakob havde »lidt ... megen sorg på grund af [sine] brøders voldsomhed«. Modgang er en del af vor himmelske Faders plan for lykke. Vi kommer alle ud for nok til at gøre os bekendt med vor Faders kærlighed og vores behov for Frelserens hjælp.

Frelseren er ikke en tavs tilskuer. Han er personligt og uendeligt bekendt med den smerte, vi står overfor.

»Han lider alle menneskers smerter, ja, hver eneste levende skabnings smerter, både mænds, kvinders og børns.«⁵

»Lad os ... med frimodighed [træde] frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid.«⁶

Nogle gange er vi i smertens dyb fristet til at spørge: »Er der ikke balsam i Gilead, er der ingen læge der?«⁷ Jeg vidner om, at svaret er, jo, der er en læge. Jesu Kristi forsoning er gældende for alle jordelivets betingelser og formål.

Der er en anden form for smerte, som vi *er* ansvarlige for. Åndelig smerte lægger sig dybt i vores sjæl og kan føles uudslukkelig, ja, selv som at blive martret med »uudsigelig rædsel,« som Alma beskrev det.⁸ Det kommer af vore syndige handlinger og mangel på omvendelse. Også for denne smerte er der en kur, der er universel og absolut. Den kommer fra Faderen gennem Sønnen, og den omfatter enhver af os, der er villig til at gøre alt det, der er nødvendigt for omvendelse. Kristus sagde: »Vil I nu ikke vende tilbage til mig ... og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?«⁹

Kristus belærte:

»Og min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset, så jeg, *efter* at jeg var blevet løftet op på korset, kunne drage alle mennesker til mig ...

derfor vil jeg i overensstemmelse med Faderens *magt* drage alle mennesker til mig.«¹⁰

Måske er hans mest betydningsfulde opgave det vedvarende arbejde med hver af os, eftersom han løfter, velsigner, styrker, opretholder, vejleder og tilgiver os enkeltvis.

Som Nefi så i et syn, var en stor del af Kristi jordiske virke helliget velsignelse og helbredelse af syge, der led alle slags sygdomme – fysisk, følelsesmæssigt og åndeligt. »Og jeg så mængder af folk, som var syge, og som var plaget af alle slags sygdomme

... Og de blev helbredt ved Guds lams kraft.«¹¹

Alma profeterede ligeledes: »Han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art, og ... han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme ...

så *hans* indre kan fyldes med barmhjertighed ... så *han*, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.«¹²

En nat, da jeg lå i en hospitalsseng, denne gang som patient og ikke som læge, læste jeg disse vers igen og igen. Jeg grundede: »Hvordan blev det gjort? For hvem? Hvilke kvalifikationskrav stilles der? Er det som ved tilgivelse af synd? Skal vi gøre os fortjent til hans kærlighed og hjælp?« Idet jeg grundede, begyndte jeg at forstå, at Kristus, i løbet af sit jordiske liv, *valgte* at gennemgå smerter og trængsel for at kunne forstå os. Måske har vi også brug for at opleve livet i dets fulde omfang for at kunne forstå ham og vores evige formål.¹³

Præsident Henry B. Eyring forklarede: »Det vil trøste os, når vi lidende må vente på Frelserens lovede hjælp,

hvormed han af erfaring ved, hvordan han helbreder og hjælper os ... Og tro på den kraft giver os tålmodighed, når vi beder, arbejder og venter på hjælp. Han kunne have lært, hvordan man hjælper os ved blot at få åbenbaring, men han *valgte at lære ved personlig erfaring*.«¹⁴

Jeg følte »hans kærligheds omfavnende arme«¹⁵ den nat. Tårer vædede min pude i taknemlighed. Senere, mens jeg læste i Matthæus om Kristi jordiske virke, gjorde jeg en anden opdagelse: »Da det blev aften, bragte de mange ... hen til ham, og han ... helbredte *alle* de syge.«¹⁶ Han helbredte *alle*, der kom til ham. Ingen blev vist bort.

Ældste Dallin H. Oaks har sagt: »Helbredende velsignelser kommer på mange måder, og er alle tilpasset vore individuelle behov af ham, som kender os bedst og elsker os højest. Somme tider lindrer en »helbredelse« vores sygdom eller letter vore byrder. Men somme tider bliver vi »helbredt« ved at modtage styrke eller forståelse eller tålmodighed til at bære de byrder, som bliver lagt på vore skuldre.«¹⁷ Alle, der kommer, kan blive »favnet i

Guayaquil i Ecuador

Jesu arme«. ¹⁸ Alle sjæle kan helbredes ved hans magt. Al smerte kan lindres. I ham kan vi »finde hvile for [vore] sjæle«. ¹⁹ Vore umiddelbare omstændigheder ændrer sig måske ikke øjeblikkeligt, men vores smerte, bekymring, lidelse og frygt kan blive opslugt i hans fred og helbredende balsam.

Jeg har bemærket, at børn ofte mere naturligt finder sig i smerte og lidelser. De holder stille ud i ydmyghed og sagtomdighed. Jeg har følt en smuk, behagelig ånd omgive disse små.

Trettenårige Sherrie gennemgik en 14 timer lang operation for en svulst på sin rygmarv. Da hun kom til bevidsthed på intensivafdelingen, sagde hun: »Far, tante Cheryl er her ... og ... bedstefar Norman ... og bedstemor Brown ... er her. Og far, hvem er det, der står ved siden af dig? ... Han ligner dig, bare højere ... Han siger, han er din bror Jimmy.« Hendes onkel Jimmy døde i en alder af tretten år af cystisk fibrose.

»I næsten en time ... beskrev Sherrie sine besøgende, alle afdøde familiemedlemmer. Derpå faldt hun udmattet i søvn.«

Senere fortalte hun sin far: »Far, alle børnene her på intensivafdelingen har engle, der hjælper dem.« ²⁰

Frelseren har til os alle sagt:

»Se, I er små børn, og I kan ikke bære alt nu; I må vokse i nåde og i kundskab om sandheden.

Frygt ikke, små børn, for I er mine ...

Derfor er jeg midt iblandt jer, og jeg er den gode hyrde.« ²¹

Vores store personlige udfordring her på jorden er at blive »en hellig ved Herren Jesu Kristi forsoning«. ²² Det er muligvis den smerte, du og jeg gennemgår, hvor denne proces måles i størst grad. I ekstreme situationer kan vi blive som børn i vores hjerte, vi ydmyger os og »beder, arbejder og

venter.« ²³ tålmodigt på at blive helbredt på krop og sjæl. Som Job, kommer vi, når vi er blevet lutret af vore prøvelser, »ud som guld«. ²⁴

Jeg bærer vidnesbyrd om, at han er vor Forløser, vor ven og vor Talsmand, den store læge, den store helbreder. I ham kan vi finde fred og trøst i og fra vore smerter og synder, hvis vi blot vil komme til ham med ydmygt hjerte. Hans »nåde er tilstrækkelig«. ²⁵ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Orson F. Whitney citeret i Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.
2. Robert D. Hales, »Helbredelse af sjæl og krop«, *Liahona*, jan. 1999, s. 19.
3. Se Alma 31:31, 33.
4. 2 Ne 2:1.
5. 2 Ne 9:21.
6. Hebr 4:16. Paulus lærte os, at se hen til Frelseren som et eksempel på at håndtere »modstand fra syndere, for at [vi] ikke skal blive trætte og miste modet« (Hebr 12:3).

7. Jer 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3 Ne 9:13.
10. 3 Ne 27:14-15; fremhævelse tilføjet.
11. 1 Ne 11:31.
12. Alma 7:11-12; fremhævelse tilføjet.
13. Se John Taylor, *Mediation and Atonement*, 1882, s. 97. Præsident Taylor skriver om en »pagt«, der blev indgået mellem Faderen og Sønnen i det førjordiske råd for at fuldende den forsonende forløsning af menneskeheden. Kristi frivillige lidelse i livet var ud over lidelsen i Getsemane have og på korset (se Mosi 3:5-8).
14. Henry B. Eyring, »Modgang«, *Liahona*, maj 2009, s. 24.
15. Se L&P 6:20.
16. Matt 8:16; fremhævelse tilføjet.
17. Dallin H. Oaks, »Han helbreder dem, der bærer tunge byrder«, *Liahona*, nov. 2006, s. 7-8.
18. Morm 5:11.
19. Matt 11:29.
20. Se Michael R. Morris, »Sherrie's Shield of Faith«, *Ensign*, juni 1995, s. 46.
21. L&P 50:40-41, 44.
22. Mosi 3:19.
23. Henry B. Eyring, *Liahona*, maj 2009, s. 24.
24. Job 23:10.
25. 2 Kor 12:9; se også Eter 12:26-27; L&P 18:31.

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Sidste dages hellige kvinder er mageløse!

Meget af det, vi opnår i Kirken, skyldes kvinders uselviske tjeneste.

Forfatteren og historieskriveren Wallace Stegner skrev om mormonernes udvandring til og indsamling i Saltsødalen. Han godtog ikke vores tro og var på mange måder kritisk, men ikke desto mindre var han imponeret over de tidlige kirkemedlemmers hengivenhed og heltemod, især kvindernes. Han sagde: »Deres kvinder var mageløse.«¹ Jeg istemmer mig dette i dag. Vore sidste dages hellige kvinder er mageløse!

Gud har skænket kvinder guddommelige kvaliteter såsom styrke, dyd, kærlighed og villigheden til at ofre sig for at opfostre de kommende generationer af hans åndelige børn.

For nylig hævdede en amerikansk undersøgelse, at kvinder af alle trosretninger »tror mere inderligt på Gud« og går oftere i kirke, end mænd gør. »Målt efter enhver målestok er de mere religiøse.«²

Jeg blev ikke overrasket over dette resultat, især ikke når jeg tænkte over den fremtrædende rolle, som familier og kvinder spiller i vores tro. Vores lære er klar: Kvinder er døtre af vor himmelske Fader, som elsker dem. Hustruer er jævnbyrdige med deres mænd. Ægteskabet fordrer et fuldt

partnerskab, hvor hustruer og ægtemænd arbejder side om side for at imødekomme familiens behov.³

Vi ved, at der er mange udfordringer for kvinder, også for dem, som stræber efter at efterleve evangeliet.

Arven fra pionersøstre

Et kendetegnende træk ved vore pionerforfædre er søstrenes tro. Kvinder har gennem guddommelig forordning større talent og ansvar for hjem og børn samt omsorg i andre sammenhænge. I lyset af dette er det inspirerende at se søstrenes tro og villighed til at forlade deres hjem for at krydse sletterne og gå det uvisse i møde. Hvis man skulle fremhæve en af deres mest bemærkelsesværdige egenskaber, må det være deres urokkelige tro på Herrens, Jesu Kristi, evangelium.

Beretninger om det heltemod, som disse pionerkvinder udviste og opnåede, da de krydsede sletterne, er en uvurderlig arv for Kirken. Jeg er rørt over beretningen om Elizabeth Jackson, hvis mand Aaron døde, efter at man for sidste gang krydsede Plattefloden med Martins håndkærrekompani. Hun skrev:

»Jeg vil ikke forsøge at beskrive

mine følelser ved at blive enke med tre børn under disse ulidelige omstændigheder ... jeg tror ... at mine lidelser for evangeliets skyld, vil blive regnet for en hellig handling til mit bedste ...

Jeg har tryglet Herren ... ham, som har lovet at være en mand for enken og far for de faderløse. Jeg har tryglet ham, og han er kommet mig til undsætning.«⁴

Elizabeth skrev, at hun skrev historien på vegne af alle dem, som havde været i lignende situationer i håb om, at kommende generationer ville være villige til at lide og ofre alt for Guds rige.⁵

Kvinder i Kirken i dag er stærke og tapre

Jeg tror, at Kirkens kvinder i dag lever op til udfordringen og er ligeså stærke og trofaste. Præstedømmeledere i denne kirke påskønner på alle niveauer taknemligt søstrenes tjeneste, ofre, forpligtelse og bidrag.

Meget af det, vi opnår i Kirken, skyldes kvinders uselviske tjeneste. Hvad enten det er i Kirken eller i hjemmet, er det en smuk ting, at præstedømmet og Hjælpeforeningen arbejder sammen i fuldkommen harmoni. Et sådant forhold er som et velafstemt orkester og samspillet inspirerer os alle.

Da jeg for nylig blev udsendt til en konference i Mission Viejo Stav i Californien, blev jeg rørt over en beretning om deres nytårsfest for de unge for fire stave. Efter festen blev der fundet en taske, og man kunne ikke udenpå se, hvem den tilhørte. Jeg fortæller, hvad søster Monica Sedgwick, UP-præsident i Laguna Niguel Stav, fortalte: »Vi ønskede ikke at snage, det var personlige ting! Så vi åbnede den forsigtigt og tog den øverste ting – og håbede, at den kunne identificere ejermanden. Det kunne den, men på en anden måde – det var et hæfte, *Til*

styrke for de unge. Wow! Det fortalte os noget om hende. Så rakte vi ud efter en anden ting, en lille notesbog. Den ville sikkert give os et svar, men ikke det vi forventede. Den første side var en liste med yndlingsskriftsteder. Der var fem sider mere med omhyggeligt nedskrevne skriftsteder og personlige notater.«

Søstrene ønskede at møde denne trofaste unge pige med det samme. De kiggede videre i tasken for at finde frem til ejeren. De fandt nogle mint-pastiller, sæbe, creme og en børste. Jeg kunne godt lide deres kommentar: »Der kommer gode ting ud af hendes mund, hun har rene og bløde hænder, og hun passer på sig selv.«

De var spændt på, hvilken skat de nu ville finde. Så fandt de en lille hjemmelavet pung, fremstillet af pap fra en juicekarton, og der var penge i et lynlåsrum. Så udbrød de: »Hun er kreativ og beredt!« De følte sig som børn juleaften. Det næste, de trak frem, overraskede dem endnu mere: En opskrift på chokoladekage, og et notat om at bage den til en vens fødselsdag. De skreg næsten: »Hun er en lille HUSMOR, betænksom og serviceminded!« Og så fandt de endelig noget, der identificerede

hende. UP-lederne følte sig beriget ved at få lov til at »se en ung piges stille eksempel på efterlevelse af evangeliet.«⁶

Denne beretning illustrerer vore unge pigers forpligtelse over for Kirkens standarder.⁷ Det er også et eksempel på omsorgsfulde, interesserede og hengivne UP-ledere over hele verden. De er mageløse!

Søstre spiller en stor rolle i Kirken og familien, og er enkeltvis væsentlige i vor himmelske Faders plan. Mange af disse ansvar bliver ikke kompenseres økonomisk, men giver en tilfredshed og er af evig værdi. For nylig bad en meget behagelig og dygtig kvinde fra en avisredaktion om en beskrivelse af kvinders rolle i Kirken. Det blev forklaret, at alle lederne i vore menigheder arbejder *gratis*. Hun afbrød og gav til kende, at hendes interesse var faldet markant. Hun sagde: »Jeg tror ikke på, at kvinder har brug for flere *ubetalte* job.«

Vi understregede, at den vigtigste organisation på jorden er familien, »hvor fædre og mødre [er] jævnbyrdige partnere.«⁸ Ingen af dem bliver kompenseres økonomisk, men velsignelserne overgår enhver beskrivelse. Vi fortalte hende naturligvis

om Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary, som ledes af kvinder. Vi fortalte, at helt fra vores tidligste historie havde både mænd og kvinder bedt, fremført musik, holdt taler og sunget i kor – selv ved vores helligste møde – nadvermødet.

En meget rost ny bog, *American Grace*, beretter om kvinder i mange trossamfund. I den står der, at sidste dages hellige kvinder er overvældende tilfredse med deres rolle i Kirkens ledelse.⁹ Desuden har sidste dages hellige generelt, både mænd og kvinder, den stærkeste tilknytning til deres tro blandt alle de religioner, man havde undersøgt.¹⁰

Vore kvinder er ikke mageløse, fordi de har undgået vanskeligheder i livet – snarere tværtimod. De er mageløse på grund af den måde, som de møder livets prøvelser på. Trods de udfordringer og prøver som livet tilbyder – fra ægteskab eller mangel på samme, børnenes valg, dårligt helbred, manglende muligheder og mange andre problemer – så forbliver de bemærkelsesværdigt stærke, urokkelige og tro mod deres tro. Vore søstre i Kirken bistår konstant de svage, opløfter de nedhængende hænder, og styrker de matte knæ.¹¹

En hjælpeforeningspræsident, som bemærkede denne ekstraordinære tjeneste sagde: »Selv når søstre tjener, tænker de: »Hvis bare jeg havde gjort lidt mere!« Selvom de ikke er fuldkomne og står med alle mulige personlige udfordringer, så præger deres tro på en kærlig himmelsk Fader og forvisningen om Frelserens sonoffer deres liv.

Søstres rolle i Kirken

I de sidste tre år har Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum søgt vejledning, inspiration og åbenbaring, når vi har siddet i råd med præstedømme- og organisationslederne og arbejdet med de nye kirkehåndbøger. I den proces har jeg følt en overvældende påskønnelse for den væsentlige rolle, som søstre, gifte som ugifte, historisk set har spillet og stadig spiller for familien og Kirken.

Alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige skal »arbejde i hans vingård for menneskesjælens frelse.«¹² »Dette arbejde med frelse omfatter missionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering af mindre aktive medlemmer, tempeltjeneste og slægtshistorie samt undervisning i evangeliet,¹³ og at drage omsorg for de fattige og trængende.¹⁴ Dette administreres primært gennem menighedsrådet.¹⁵

Det forventes i særdeleshed med de nye håndbøger, at biskopper, i betragtning af de nuværende krav, vil uddelegere flere ansvar. Medlemmerne er nødt til at indse, at biskoppen er blevet instrueret i at uddelegere. Medlemmerne må opretholde og støtte ham, når han følger dette råd. Dette vil gøre det muligt for biskoppen at bruge mere tid på de unge, unge voksne og sin egen familie. Han vil uddelegere andre vigtige ansvar til præstedømmeledere, organisationspræsidenter

og individuelle mænd og kvinder. I Kirken er kvindens rolle i hjemmet omgærdet af høj respekt.¹⁶ Når en mor modtager en kirkekaldelse, som kræver en del tid, så får faderen i familien ofte en mindre krævende kaldelse for at skabe lidt balance i familielivet.

For adskillige år siden overværede jeg en konference i Tonga. Søndag morgen var de første tre rækker i kirkesalen fyldt med mænd mellem 26 og 35 år. Jeg gik ud fra, at der var tale om et mandskor. Men da man skulle foretage opretholdelser ved konferencen, rejste hver enkelt af disse mænd, 63 i alt, sig op, da deres navn blev nævnt og blev opretholdt til ordination i Det Melkisedekske Præstedømme. Jeg blev både glad og forbavset.

Efter mødet spurgte jeg præsident Mateaki, stavspræsidenten, om hvordan man havde udført et sådant mirakel. Han fortalte om et stavsrådsmøde, hvor man havde drøftet genaktivering. Hjælpeforeningspræsidenten i staven, søster Leinata Va'enuku spurgte, om hun måtte sige noget i den forbindelse. Da hun talte, bekræftede Ånden for stavspræsidenten, at det, hun foreslog, var sandt. Hun forklarede, at der var et stort antal gode unge mænd sidst i 20'erne og i 30'erne i deres stav, som ikke havde været på mission. Hun sagde, at mange vidste, at de

havde skuffet biskopper og præstedømmeledere, som kraftigt havde opfordret dem til at tage på mission, og nu følte de sig som andenrangsmedlemmer af Kirken. Hun påpegede, at disse unge mænd havde passeret missionæralderen. Hun udtrykte sin kærlighed og bekymring for dem. Hun forklarede, at alle de frelsende ordinancer stadig var tilgængelige for dem, og at fokus burde rettes på præstedømmeordinationer og templets ordinancer. Hun sagde også, at selv om nogle af disse unge mænd stadig var enlige, så havde størstedelen af dem giftet sig med nogle skønne kvinder – nogle var aktive i Kirken, nogle var mindre aktive, og andre var ikke medlemmer.

Efter en grundig samtale i stavsrådet blev det besluttet, at mændene i præstedømmet og kvinderne i Hjælpeforeningen skulle række ud mod disse unge mænd og deres hustruer, mens biskopperne skulle bruge mere tid på de unge mænd og piger i menighederne. De involverede i planen havde primært fokus på at forberede mændene til modtagelse af præstedømmet, evigt ægteskab og templets frelsende ordinancer. I løbet af de næste to år fik næsten alle de 63 mænd, som var blevet opretholdt til Det Melkisedekske Præstedømme ved konferencen, som

Kijev i Ukraine

jeg deltog i, deres tempelbegavelse, og deres ægtefælle blev besøgt til dem. Denne beretning er blot et eksempel på, hvor vigtige vore søstre er i arbejdet for frelse i menigheder og stave, og hvordan de fremmer åbenbaring, især i familien og i Kirkens råd.¹⁷

Søstres rolle i familien

Vi ved, at der er enorme kræfter rettet mod kvinder og familier. Nyere undersøgelser har vist, at der er sket et fald i folks agt for ægteskabet, og at færre voksne gifter sig.¹⁸ For nogle er ægteskab og familie blevet »et tag-selv-bord frem for et centralt organiserende princip i samfundet.«¹⁹ Kvinder konfronteres med mange valg og må bønsumt overveje, hvilke de skal træffe, og hvordan det påvirker familien.

Da jeg sidste år var i Auckland i New Zealand, læste jeg i en lokal avis om kvinder, som ikke tilhører vores tro, som kæmpede med disse spørgsmål. En mor sagde, at hun i sit tilfælde havde indset, at hendes valg om at arbejde eller blive hjemme handlede om et nyt gulvtæppe og en ekstra bil, som hun ikke rigtig havde brug for. En anden følte dog, at den største fjende af et »lykkeligt familieliv ikke var udearbejde, men fjernsynet.« Hun sagde,

at familier er rige på tv-apparater og fattige i familietid.²⁰

Dette er meget følelsesladede, personlige beslutninger, men der er to principper, vi altid bør huske. For det første bør ingen kvinde nogensinde føle, at hun skal undskylde eller føle, at hendes indsats er ubetydelig, fordi hendes primære indsats er rettet mod at opfostre og passe børn. Intet er mere væsentligt i vor himmelske Faders plan. For det andet skal vi passe på ikke at dømme eller tro, at søstre er mindre tapre, dersom der træffes beslutning om, at de arbejder uden for hjemmet. Vi har sjældent fuldt indblik i folks omstændigheder. Ægtemænd og hustruer bør bønsumt rådføre sig med hinanden og forstå, at Gud vil holde dem ansvarlige for deres beslutninger.

I hengivne søstre, som uanset årsagen er enlige mødre, skal vide, at I har vores fulde påskønnelse. Profeter har gjort det klart, at »mange står klar med hjælpende hænder. Herren har ikke glemt jer. Det har Kirken heller ikke.«²¹ Jeg håber, at de sidste dages hellige kan gå i front, når det handler om, at skabe et miljø på arbejdspladsen, der er mere imødekommende og foreneligt med både kvinders og mænds ansvar som forældre.

I tapre og trofaste enlige søstre, I skal vide, at vi elsker og påskønner jer og forsikrer jer om, at jeres evige velsignelser ikke vil blive holdt tilbage fra jer.

Den bemærkelsesværdige pionerkvinde, Emily H. Woodmansee, skrev teksten til salmen »Som søstre i Zion«. Hun gik ganske rigtigt ud fra, at »en gerning for engle Guds døtre er givet.«²² Dette er blevet beskrevet som »intet mindre end at udføre vor himmelske Faders direkte og umiddelbare bud, og »dette er en gave som ... søstre ... gør krav på.«²³

Kære søstre, vi elsker og beundrer jer. Vi påskønner jeres tjeneste i Herrens rige. I er mageløse! Jeg vil især udtrykke påskønnelse for kvinderne i mit liv. Jeg vidner om vitterligheden af forsoningen, Frelserens guddommelighed og genoprettelsen af hans kirke i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail*, 1971, s. 13.
2. Robert D. Putnam og David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, s. 233.
3. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.3.1; se også Moses 5:1, 4, 12, 27.
4. I Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 445.
5. Se »Leaves From the Life of Elizabeth

- Horrocks Jackson Kingsford«, Utah Historical Society, Manuscript A 719; i »Remembering the Rescue«, *Ensign*, aug. 1997, s. 47.
6. Samlet og forkortet fra en e-mail skrevet af Monica Sedgwick, Unge Pigers præsident i staven i Laguna Niguel Stav i Californien, og en tale holdt af Leslie Mortensen, Unge Pigers præsident i staven i Mission Viejo Stav i Californien.
 7. I en artikel med titlen »Why Do We Let Them Dress Like That?« (*The Wall Street Journal*, 19-20, marts 2011, s. C3) taler en eftertænksom jødisk mor for tøjstandarder og ærbarhed og henviser til mormonkvinders eksempel.
 8. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
 9. Se Putnam and Campbell, *American Grace*, s. 244-245.
 10. Se Putnam and Campbell, *American Grace*, s. 504.
 11. Se L&P 81:5; se også Mosi 4:26.
 12. L&P 138:56.
 13. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, s. 22.
 14. Se *Håndbog 2*, 6.1.
 15. Se *Håndbog 2*, 4.5.
 16. Se Emily Matchar, »Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs«, salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Denne selverklærede feminist og ateist vedstår dette forhold og siger, at hun er afhængig af at læse hjemmegående mormonmødres blog.
 17. Fra samtaler med Lehonitai Mateaki, stavspræsident for Nuku'alofa Ha'akame Stav i Tonga, (var efterfølgende missionspræsident for missionen i Port Moresby i Papua Ny Guinea) og stavens hjælpeforeningspræsident Leinata Va'enuku.
 18. Se D'Vera Cohn og Richard Fry, »Women, Men, and the New Economics of Marriage«, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Antallet af børnefødsler er faldet markant i mange lande. Dette er blevet kaldt den demografiske vinter.
 19. »A Troubling Marriage Trend«, *Deseret News*, 22. nov. 2010, s. A14, citerer en artikel fra msnbc.com.
 20. Se Simon Collins, »Put Family before Money-making Is Message from Festival«, *New Zealand Herald*, 1. feb. 2010, s. A2.
 21. Gordon B. Hinckley, »Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 64-67; se også Spencer W. Kimball, »Vore søstre i kirken«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 75-77.
 22. Se »Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200.
 23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns, The Stories and the Messages*, rev. udg., 2009, s. 338-339.

Præsident Henry B. Eyring

Førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

Muligheder for at gøre godt

Herrens måde at hjælpe dem med timelige behov har krævet mennesker, der af kærlighed har ofret sig selv og det, de har, til Gud og hans værk.

Min kære brødre og søstre, formålet med min tale er at ære og prise det, Herren har gjort og gør for at betjene de fattige og trængende blandt sine børn på jorden. Han elsker sine trængende børn og også dem, der ønsker at hjælpe. Og han har sørget for måder at velsigne både dem, der har brug for hjælp, og dem, der vil yde den.

Vor himmelske Fader hører sine børns indtrængende bønner overalt fra jorden om mad at spise, om tøj til at dække deres krop og om den værdighed, der kommer af at kunne sørge for sig selv. Disse bønner har nået ham, siden han anbragte mænd og kvinder på jorden.

Man hører om disse behov, hvor man bor og fra alle steder i verden. Ens hjerte gribes ofte af medfølelse. Når man møder en, der kæmper med at finde beskæftigelse, har man et ønske om at hjælpe. Man mærker det, når man går ind i en enkes hjem og ser, at hun ikke har noget mad. Man mærker det, når man ser billeder af grædende børn, der sidder i ruinerne af deres hjem, der er ødelagt af et jordskælv eller en brand.

Eftersom Herren hører deres gråd og føler jeres dybe medfølelse for dem, har han siden tidernes begyndelse sørget for måder, hvorpå hans disciple kan hjælpe. Han har opfordret sine børn til at ofre deres tid, midler og sig selv for at hjælpe ham med at tjene andre.

Hans måde at hjælpe på er til tider blevet kaldt efterlevelse af indvielsesloven. På et andet tidspunkt er hans måde blevet kaldt den forenede orden. I vor tid kaldes den Kirkens velfærdsprogram.

Navne og detaljer ved tjeneste af andre er blevet ændret for at tilpasse sig menneskers behov og forhold. Men Herrens måde at hjælpe dem med timelige behov har altid krævet mennesker, der af kærlighed har ofret sig selv og det, de har, til Gud og hans værk.

Han har opfordret og befalet os til at tage del i hans værk for at opløfte de trængende. Vi indgår en pagt om at gøre det i dåbens vande og i Guds hellige templer. Vi fornyr pagten om søndagen, når vi nyder nadveren.

Mit formål i dag er at beskrive nogle af de muligheder, Herren har

givet os for at hjælpe andre i nød. Jeg kan ikke tale om dem alle i den korte tid, vi har sammen. Mit håb er at forny og styrke jeres forpligtelse til at handle.

Der er en salme om Herrens opfordring til at tage del i dette værk, som jeg har sunget, siden jeg var en lille dreng. I min barndom lagde jeg mere mærke til den glade melodi end styrken i teksten. Jeg beder til, at I kan fornemme sangteksten i jeres hjerte i dag. Lad os igen lytte til ordene:

*Har jeg gjort noget godt for en sjæl i dag?
Har jeg lindret en fattigs kår?
Har jeg glædet en syg, gjort den frygt-
somme glad
og ydet, hvad jeg formår?
Er mon nogens sorg formildet i dag,
fordi jeg har trøsterigt talt?
Har jeg hjulpet de trætte og svage på vej,
opløftet den stakkel, som faldt?
Så vågn op og gør noget mer'
end drømme om himmelens borg!
Det er saligt at give, en fryd uden lige,
det skaber en himmel på jord.¹*

Herren sender regelmæssigt påmindelser til os alle. Nogle gange kan det være en pludselig fornemmelse af medfølelse for en med et behov. En

far har måske mærket det, da han så et barn falde og skrabe knæet. En mor kan have mærket det, da hun hørte sit barns angstskrig om natten. En søn eller datter har måske følt sympati for én, der så bange eller ked ud af det i skolen.

Vi er alle blevet rørt af medfølelse for andre, vi ikke engang kender. Da I fx hørte rapporter om de bølger, der fór hen over Stillehavet efter jordskælvet i Japan, følte I bekymring for dem, der kunne være kommet til skade.

Tusinder af jer fik medfølelse, da I hørte om oversvømmelsen i Queensland i Australien. Nyhedsrapporterne kom hovedsageligt med anslåede tal på personer i nød. Men mange af jer følte menneskenes lidelse. Kaldet blev besvaret af over 1.500 frivillige kirke-medlemmer i Australien, som kom for at hjælpe og trøste.

De omsatte deres medfølelse til en beslutning om at handle ifølge deres pagter. Jeg har set de velsignelser, der kommer til den trængende, som får hjælp, og til de personer, der griber muligheden for at yde den.

Kloge forældre ser i ethvert behov hos andre en måde at viderebringe velsignelser til deres sønner og døtre. Tre børn bragte for nylig

beholdere med en dejlig middag hen til vores hoveddør. Deres forældre vidste, vi havde brug for hjælp og inddrog deres børn, så de fik mulighed for at tjene os.

Forældrene velsignede vores familie ved deres gavmilde tjeneste. Gennem deres valg om at lade deres børn tage del i at give videregav de velsignelser til deres fremtidige børnebørn. Børnenes smil, da de forlod vores hjem, forsikrede mig om, at det vil ske. De vil fortælle deres børn om den glæde, de følte, da de ydede en venlig tjeneste for Herren. Jeg husker den følelse af indre tilfredshed fra barndommen, da jeg lugede ukrudt for en nabo på min fars opfordring. Når som helst jeg opfordres til at yde, husker og tror jeg på teksten: »Det er så skønt, min Gud, min Drot.«²

Jeg ved, at teksten blev skrevet for at beskrive den glæde, der kommer af at tilbede Herren på sabbatten. Men de børn med mad ved vores dør følte glæden ved at udføre Herrens værk på en hverdag. Og deres forældre så muligheden for at gøre godt og fordele glæden over generationer.

Herrens måde at tage sig af de trængende på tilvejebringer endnu en mulighed for forældre, så de kan

velsigne deres børn. Jeg så det i kirken en søndag. Et lille barn rakte biskoppen familiens bidragskuvert, da denne trådte ind i kirkesalen før nadvermødet.

Jeg kendte familien og drengen. Familien havde lige fundet ud af, at én i menigheden havde et behov. Drengens far havde sagt noget lignende dette til barnet, da han lagde et større fasteofferbeløb end sædvanligt i kuverten: »I dag fastede og bad vi for de trængende. Vær sød at give denne kuvert til biskoppen for os. Jeg ved, at han vil give det som hjælp til dem, der har mere brug for det, end vi har.«

I stedet for sultfønmelsen den søndag vil drengen huske denne dag med varme om hjertet. Det fortalte hans smil og den måde, hvorpå han trykkede kuverten ind til sig, da han følte sin fars store tillid ved at lade ham gå med familiens bidrag til de fattige. Han vil huske den dag, når han er diakon, og måske endda for altid.

Jeg så den samme glæde i ansigtet på personer, der hjalp folk på Herrens vegne i Idaho for år tilbage.

Teton-dæmningen brød sammen lørdag den 5. juni 1976. Elleve mennesker blev dræbt. Tusinder måtte på få timer forlade deres hjem. Nogle huse blev skyllet væk. Og hundredvis af boliger kunne kun gøres beboelige ved en indsats og med midler, der langt oversteg ejernes.

De, der hørte om tragedien, følte med dem og nogle mærkede kaldet om at gøre godt. Naboer, biskopper, hjælpeforeningspræsidenter, kvorumsledere, hjemme- og besøglærere forlod hjem og job for at rydde op i andres oversvømmede huse.

Et ægtepar vendte tilbage til Rexburg fra ferie lige efter oversvømmelsen. De tog ikke hen for at se til deres eget hus. I stedet for fandt de deres biskop for at spørge, hvor de kunne hjælpe. Han ledte dem hen til en familie i nød.

Efter få dage tog de hen for at tjekke deres hus. Det var borte, skyllet væk af oversvømmelsen. De gik ganske enkelt tilbage til biskoppen og spurgte: »Hvad vil du nu gerne have os til at gøre?«

Hvor som helst I bor, har I set denne mirakuløse medfølelse føre til uselvsk handling. Det har måske ikke været i kølvandet af en stor naturkatastrofe. Jeg har set det i et præstedømmekvorum, hvor en bror rejste sig for at beskrive en mands eller kvindes behov, som søgte arbejde, så de kunne sørge for sig selv og deres respektive familie. Jeg kunne mærke medfølelsen i lokalet, og nogle foreslog navne på mennesker, der måske kunne ansætte en person, der manglede arbejde.

Det, der skete i dette præstedømmekvorum, og det, der skete i de oversvømmede huse i Idaho, er en tilkendegivelse af Herrens måde at hjælpe dem i stor nød til at blive selvhjulpne. Vi har medfølelse, og vi ved, hvordan vi skal handle ifølge Herrens måde at hjælpe på.

I år fejrer vi Kirkens velfærdsprogram 75-års fødselsdag. Det blev påbegyndt for at imødekomme behov hos dem, der havde mistet arbejde, gårde og endda hjem i kølvandet på det, der blev kaldt den store depression.

Store timelige behov hos vor himmelske Faders børn er dukket op igen i vor tid, som de gør og vil gøre til alle tider. Principperne for oprettelsen af Kirkens velfærdsprogram findes ikke kun på ét bestemt tidspunkt eller sted. De findes til alle tider og på alle steder.

Disse principper er åndelige og evige. Af den årsag er det muligt for os at se og gribe muligheder for at hjælpe, når som helst og hvor som helst Herren opfordrer os, når vi forstår disse principper og gemmer dem i vores hjerte.

Her følger nogle principper, der vejledte mig, da jeg ønskede at hjælpe på Herrens måde, og når jeg har fået hjælp af andre.

For det første er alle gladere og føler større selvrespekt, når de kan sørge for sig selv og deres familie og derpå række ud og tage sig af andre. Jeg har været taknemlig for dem, der har hjulpet mig med at opfylde mine behov. Jeg har gennem årene været endnu mere taknemlig for dem, der hjalp mig med at blive selvhjulpne. Og dernæst har jeg været yderst taknemlig for dem, der viste mig, hvordan jeg kunne anvende noget af mit overskud til at hjælpe andre.

Jeg har lært, at måden at få overskud på er at bruge mindre, end jeg tjener. Med det overskud har jeg lært, at det virkelig er bedre at give end at modtage. Det skyldes delvis, at når vi hjælper på Herrens måde, velsigner han os.

Præsident Marion G. Romney har om velfærdstjeneste sagt: »Man kan ikke yde sig selv fattig i dette værk.« Og derpå citerede han sin missionspræsident, Melvin J. Ballard, således: »Et menneske kan ikke give Herren en krumme uden at modtage et brød til gengæld.«³

Det, har jeg erfaret, er sandt. Når jeg er gavmild mod vor himmelske Faders børns behov, er han gavmild mod mig.

Et andet evangelisk princip, der har været en vejledning for mig i velfærdstjeneste, er kraften og velsignelsen ved samhørighed. Når vi i fællesskab tjener nødlidende, forener Herren vores hjerte. Præsident J. Reuben Clark jun. formulerede det således: »At give har ... frembragt ... en fælles broderfølelse, når mænd med alle former for uddannelser og erhverv har arbejdet side om side i et velfærdsprojekt i en have eller noget andet.«⁴

Denne større broderfølelse gælder for modtageren såvel som for giveren. Den dag i dag føler en mand, som jeg skovlede mudder sammen med i

hans oversvømmede hjem i Rexburg, et særligt bånd til mig. Og han føler større personlig værdighed ved at have gjort alt, hvad han kunne for sig og sin familie. Hvis vi havde arbejdet alene, ville vi begge have mistet en åndelig velsignelse.

Det fører til det tredje princip for handling i velfærdstjeneste for mig: Inddrag jeres familie i arbejdet sammen med jer, så de kan lære at tage sig af hinanden, ligesom de tager sig af andre. Jeres sønner og døtre, som arbejder sammen med jer for at tjene nødlidende, vil med større sandsynlighed hjælpe hinanden, når de er i nød.

Det fjerde værdifulde princip i Kirkens velfærd lærte jeg som biskop. Det udsprang af at følge skriftens befaling om at finde de fattige. Det er biskoppens pligt at finde og sørge for hjælp til dem, der stadig har brug for hjælp efter alt, hvad de og deres familie kan gøre. Jeg erfarede, at Herren sender Helligånden for at muliggøre at »søg[e], så skal I finde«⁵ for at kunne tage sig af de fattige, ligesom den gør i forbindelse med at finde sandheden. Men jeg har også lært at inddrage hjælpeforeningspræsidenten i søgningen. Hun kan få åbenbaring, før I gør.

Nogle af jer får brug for den inspiration i de kommende måneder. For at fejre Kirkens velfærdsprogram 75-års fødselsdag opfordres medlemmer verden over til at deltage i en dag med tjeneste. Ledere og medlemmer skal søge om åbenbaring, når de udformer projekterne.

Jeg vil komme med tre forslag til planlægning af jeres tjenesteprojekt.

For det første forbered jer selv og dem, I leder åndeligt. Kun hvis hjertet blødgøres af Frelserens forsoning kan I klart se, om projektets mål både åndeligt og timeligt velsigner vor himmelske Faders børn.

Mit andet forslag er at vælge modtagere af jeres tjeneste i riget eller i lokalsamfundet, hvis behov vil røre hjertet hos dem, der yder denne tjeneste. De mennesker, der tjener, vil føle deres kærlighed. Det kan gøre mere for at få dem til at føle sig glade, ligesom sangen lovede, end det blot at opfylde deres timelige behov.

Mit sidste forslag er at planlægge at trække på kraften hos familier, kvorummer og organisationer samt hos mennesker, som I kender i jeres lokalsamfund. Følelsen af samhørighed mangedobler den gode virkning af den tjeneste, I yder. Og disse følelser af samhørighed i familier, i Kirken og i lokalsamfundet vokser og bliver en varig arv, længe efter projekterne er slut.

Dette er min mulighed for at fortælle jer, hvor meget jeg påskønner jer. I kraft af den kærlige tjeneste I har ydet på Herrens vegne, har jeg modtaget tak fra de mennesker, I har hjulpet, når jeg har mødt dem overalt i verden.

I fandt en måde at opløfte dem på, når I hjalp på Herrens måde. I og andre af Frelserens ydmyge disciple som jer har kastet jeres brødstykker i form af tjeneste på vandet, og de mennesker, I har hjulpet, har prøvet

at give mig brød tilbage i form af taknemlighed.

Jeg får det samme udtryk for påskønnelse fra mennesker, der har arbejdet sammen med jer. Jeg husker engang, hvor jeg stod ved siden af præsident Ezra Taft Benson. Vi havde talt om velfærdstjeneste i Herrens kirke. Han overraskede mig med sin ungdommelige livskraft, da han energisk slog med hånden og sagde: »Jeg elsker dette værk, og det kræver arbejde!»

På Mesterens vegne giver jeg jer min tak for jeres arbejde med at tjene vor himmelske Faders børn. Han kender jer, og han ser jeres indsats, flid og offer. Jeg beder til, at han vil lade jer få velsignelsen ved at se frugten af jeres arbejde ved glæden hos dem, I har hjulpet, og dem, I har hjulpet på Herrens vegne.

Jeg ved, at Gud Faderen lever og hører vore bønner. Jeg ved, at Jesus er Kristus. I og dem, I tjener, kan blive rensset og styrket ved at tjene ham og holde hans befalinger. I kan ligesom jeg gennem Helligåndens kraft vide, at Joseph Smith var den Guds profet, som skulle genoprette den sande og levende kirke, som er denne kirke. Jeg bærer vidnesbyrd om, at præsident Thomas S. Monson er vores levende Guds profet i dag. Han er et stort eksempel på det, Herren gjorde: Han gik omkring og gjorde godt. Jeg beder til, at vi må gribe vore muligheder for at »opløft[e] nedhængende hænder og styrk[e] de matte knæ.«⁶ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. »Har jeg gjort noget godt«, *Salmer og sange*, nr. 143.
2. »Det er så skønt, min Gud, min Drot«, *Salmer og sange*, nr. 83.
3. Marion G. Romney, »Fastens velsignelser«, *Den danske Stjerne*, dec. 1982, s. 3.
4. J. Reuben Clark jun., Conference Report, okt. 1943, s. 13.
5. Se Matt 7:7-8; Luk 11:9-10; 3 Ne 14:7-8.
6. L&P 81:5.

Præsenteret af præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser følgende områdehalvfjerdere med virkning fra 1. maj 2011: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis jun., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell og Gary W. Walker.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi som nye medlemmer af De Halvfjerders' Første Kvorum opretholder Don R. Clarke, José L. Alonso, Ian S. Ardern, Carl B. Cook, LeGrand R. Curtis jun., W. Christopher Waddell og Kazuhiko Yamashita; og som nye medlemmer af De Halvfjerders' Andet Kvorum Randall K. Bennett, J. Devn Cornish, O. Vincent Haleck og Larry Y. Wilson.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjerdere: Kent J. Allen, Stephen B. Allen, Winsor Balderrama, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Patrick M. Boutoille, Marcelo F. Chappe, Eleazer S.

Collado, Jeffrey D. Cummings, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Ricardo P. Giménez, Allen D. Haynie, Douglas F. Higham, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Remegio E. Meim jun., Ismael

Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, Abenir V. Pajaro, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes jun., Lynn L. Summerhays, Craig B. Terry, David J. Thomson, Ernesto R. Toris, Arnulfo Valenzuela, Ricardo Valladares, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos og Terry L. Wade.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Præsident Monson, så vidt jeg har kunnet se, har afstemningen i Konferencecentret været enstemmig godkendende for forslagene.

Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse og for jeres fortsatte tro, hengivenhed og bønner. ■

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2010

Præsenteret af Robert W. Cantwell

Direktør for Kirkens Revisionsafdeling

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære brødre. Som foreskrevet ved åbenbaring i afsnit 120 i Lære og Pagter godkender Rådet, der forvalter tiende, anvendelsen af Kirkens midler. Dette råd består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskop-råd. Dette råd godkender budgetter

for Kirkens afdelinger, foretagender og tilsvarende tildelinger til kirkeenheder. Kirkens afdelinger anvender midlerne i henhold til de godkendte budgetter og i overensstemmelse med Kirkens retningslinjer og procedurer.

Kirkens Revisionsafdeling har fået adgang til alle optegnelser og

systemer, der er nødvendige for at evaluere tilstrækkeligheden af kontrollen med modtagelse af midler, udgifter og beskyttelse af Kirkens aktiver. Kirkens Revisionsafdeling er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger og foretagender, og medarbejderne består af statsautoriserede revisorer, autoriserede interne revisorer, autoriserede IT-systemrevisorer og andre uddannede medarbejdere.

Baseret på vore revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at modtagne bidrag, afholdte udgifter og Kirkens aktiver i året 2010 i alle væsentlige henseender er blevet registreret og administreret i overensstemmelse med god bogføringsskik, godkendte budgetter og Kirkens retningslinjer og procedurer.

Ærbødigst
Kirkens revisionsafdeling
Robert W. Cantwell
Administrerende direktør ■

Statistisk rapport, 2010

Præsenteret af Brook P. Hales

Sekretær for Det Første Præsidentskab

Det Første Præsidentskab har udstedt følgende statistiske rapport for Kirken for 2010. Pr. 31. december 2010 var der 2.896 stave, 340 missioner, 614 distrikter og 28.660 menigheder.

Kirkens samlede medlemstal ved udgangen af 2010 var 14.131.467.

Der var 120.528 nye indskrevne børn i Kirken, og 272.814 nyomvendte blev døbt i 2010.

Antallet af fuldtidsmissionærer, der tjente ved årets udgang, var 52.225.

Antallet af kirketjenestemissionærer, der tjener, var 20.813, hvoraf mange bor hjemme. De er kaldet til at støtte en lang række kirkefunktioner.

Fire templer blev indviet i løbet af året: Templet i Vancouver i British Columbia i Canada, templet i Gila Valley i Arizona i USA, templet i Cebu City i Filippinerne og templet i Kijev i Ukraine.

Templet i Laie i Hawaii i USA blev genindviet i 2010.

Det samlede antal templer i hele verden, der var åbne, var 134.

Tidligere kirkeledere og andre, som er gået bort siden aprilkonferencen sidste år

Ældsterne W. Grant Bangerter, Adney Y. Komatsu, Hans B. Ringger, LeGrand R. Curtis, Richard P. Lindsay, Donald L. Staheli og Richard B. Wirthlin, tidligere medlemmer af De Halvfjerds' Kvorummer; Barbara B. Smith, tidligere hovedpræsident for Hjælpeforeningen; Ruth H. Funk, tidligere hovedpræsident for Unge Piger; Norma Jane B. Smith, tidligere rådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab; Helen Fyans, enke efter ældste J. Thomas Fyans, emeritus-generalautoritet; Arnold D. Friberg, kunstner og illustratør; og J. Elliot Cameron, tidligere kommissær for Kirkens Uddannelse. ■

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Vejledt af Helligånden

Enhver af os kan vejledes gennem åbenbaringens ånd og Helligåndsgaven.

Det er 400 år siden, at King James-udgaven af Bibelen udkom takket været en stor indsats fra William Tyndale, en stor helt i mine øjne.

De gejstlige ønskede ikke, at Bibelen blev trykt på almindelig engelsk. De forfulgte Tyndale fra sted til sted. Han sagde til dem: »Dersom Gud vil spare mit liv, vil jeg inden mange år sørge for, at drengen bag ploven, vil kende mere til skriften end jer.«¹

Tyndale blev forrådt og indespærret i et mørkt, koldt fængsel i Bruxelles i over et år. Hans tøj hang i laser. Han tryglede sine fangevogtere om sin frakke, hat og et lys, idet han sagde: »Det er i sandhed trist at sidde alene i mørket.«² Dette blev han nægtet. Til sidst kom han ud af fængslet og blev hængt og brændt på bålet foran en stor folkeskare. Men William Tyndales værk og martyrium var ikke forgæves.

Eftersom sidste dages hellige børn, fra de er ganske små, undervises i skrifterne, så opfylder de på en måde den profeti, William Tyndale kom med for fire århundreder siden.

Vore skrifter består i dag af Bibelen, Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, Den Kostelige Perle og Lære og Pagter.

På grund af Mormons Bogs omtales vi ofte som Mormonkirken, det er ikke

en titel, vi har noget imod, men den er bare ikke helt korrekt.

I Mormons Bog besøger Herren nefitterne, fordi de bad til Faderen i hans navn. Og Herren sagde:

»Hvad vil I, at jeg skal give jer?

Og de sagde til ham: Herre, vi vil, at du vil fortælle os det navn, hvorved vi skal kalde denne kirke, for der er mundhuggerier blandt folket angående denne sag.

Og Herren sagde til dem ... Hvorfor skulle folket murre og mundhugge angående dette?

Har de ikke læst skrifterne, som siger, at I må påtage jer Kristi navn, som er mit navn ... ? For ved dette navn skal I blive kaldt på den yderste dag ...

Derfor, hvad end I vil gøre, det skal I gøre i mit navn; derfor skal I kalde kirken ved mit navn; og I skal påkalde Faderen i mit navn om, at han vil vel-signe kirken på grund af mig.

Og hvordan kan den være min kirke, medmindre den kaldes ved mit navn? For hvis en kirke kaldes ved Moses' navn, så er den Moses' kirke; eller hvis den kaldes ved et menneskes navn, så er den et menneskes kirke; men hvis den kaldes ved mit navn, så er den min kirke, dersom de er bygget på mit evangelium.«³

Eftersom vi er lydige over for åbenbaring, kalder vi det derfor selv Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige frem for Mormonkirken. Det er én sag, at andre omtaler Kirken som Mormonkirken eller os som mormoner, det er en ganske anden, at vi selv gør det.

Det Første Præsidentskab har sagt:

»Anvendelsen af det åbenbarede navn, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (L&P 115:4), er af stadig større betydning i vores ansvar for at forkynde Frelserens navn i hele verden. Vi beder derfor om, at vi, når vi henviser til Kirken, anvender dens fulde navn, hver gang det er muligt ...

Ved omtale af Kirkens medlemmer foreslår vi »medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige«. Som en kortere henvisning foretrækkes »sidste dages hellige.«⁴

Sidste dages hellige »taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«⁵

Verden kan omtale os, som den lyster, men i vores tale bør vi altid huske, at vi tilhører *Jesu Kristi Kirke*.

Nogle hævder, at vi ikke er kristne. Enten kender de intet til os, eller også har de misforstået.

I Kirken udføres hver eneste ordi-nance gennem bemyndigelse fra og i Jesu Kristi navn.⁶ Vi har den samme organisation, som den oprindelige kirke med apostle og profeter.⁷

Oprindeligt ordinerede Herren tolv apostle. Han blev forrådt og korsfæstet. Efter sin opstandelse underviste Frelseren sine disciple i 40 dage, hvorefter han fór til himmels.⁸

Men der manglede noget. Et par dage senere, da De Tolv var samlet, kom »med ét ... fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte

hele huset, hvor de sad. Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Da blev de alle fyldt af Helligånden.⁹ Hans apostle var nu bemyndigede. De forstod, at myndigheden kom fra Frelseren, og at Helligåndsgaven var afgørende for at kunne oprette hans kirke. De fik befaling om at døbe og overdrage Helligåndsgaven.¹⁰

Med tiden forsvandt apostlene og det præstedømme, de bar. Myndigheden og magten til at forvalte måtte gengives. I århundreder så menneskene frem mod gengivelsen

af myndigheden og genoprettelsen af Herrens Kirke.

I 1829 blev præstedømmet gengivet til Joseph Smith og Oliver Cowdery af Johannes Døber og apostlene Peter, Jakob og Johannes. Nu bliver alle værdige, mandlige medlemmer ordineret til præstedømmet. Denne myndighed og den ledsagende Helligåndsgave, som overdrages alle medlemmer efter deres dåb, adskiller os fra alle andre kirker.

En tidlig åbenbaring siger: »For at enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens frelsers navn.«¹¹ I dag

udføres arbejdet i Kirken af almindelige mænd og kvinder, som er kaldet og opretholdt til at præsidere, undervise og forvalte. Det er gennem åbenbaringens kraft og Helligåndsgaven, at de kaldede kan blive vejledt til at kende Herrens vilje. Andre accepterer måske ikke sådanne ting som profeti, åbenbaring og Helligåndsgaven, men hvis de overhovedet skal kunne forstå os, må de forstå, at vi accepterer disse ting.

Herren åbenbarede en sundhedslov, visdomsordet, til Joseph Smith langt tid før, at farerne var kendt for verden. Alle bliver belært om at undgå kaffe, te, spiritus, tobak og naturligvis alle de forskellige vanedannende stoffer, som vore unge møder alle vegne i dag. De, som adlyder denne befaling, bliver lovet, at de »skal få sundhed i navlen og marv i knoglerne

og skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte, og skal løbe og ikke blive trætte, og skal gå og ikke blive matte.«¹²

I en anden åbenbaring har Herren befalet, at formeringens hellige kraft skal beskyttes og kun udøves mellem en mand og en kvinde, som er viet som ægtemand og hustru.¹³ At misbruge denne kraft overgås i alvor kun af udgydelse af uskyldigt blod og fornægtelse af Helligånden.¹⁴ Der- som man overtræder denne lov, er vi gennem læren om omvendelse blevet belært om, hvordan vi kan fjerne følgerne af denne overtrædelse.

Alle bliver prøvet. Man kan måske tænke, at det er uretfærdigt, at man skal være genstand for en vis fristelse, men det er formålet med jordelivet – at blive prøvet. Og det samme svar gælder alle: Vi skal, og vi kan modstå fristelser af enhver art.

»Den store plan for lykke«¹⁵ er centreret om familieliv. Ægtemanden er hjemmets overhoved, og hustruen

er hjemmets hjerte. Og ægteskabet er et jævnbyrdigt partnerskab. En sidste dages hellige mand er en ansvarlig familiefar, trofast i evangeliet. Han er en omsorgsfuld og kærlig ægtemand og far. Han ærer kvindelighed. Hustruen støtter sin ægtemand. Begge forældre sørger for deres børns åndelige vækst.

Sidste dages hellige lærer at elske hinanden og tilgive hinandens fortrædeligheder.

Mit liv blev ændret af en retskaffen patriark. Han giftede sig med sin hertenskær. De var dybt forelskede, og snart ventede hun deres første barn.

Den nat, barnet blev født, opstod der visse komplikationer. Den eneste læge var et eller andet sted ude på landet og tilse de syge. Efter mange timer i fødsel blev tilstanden for den vordende mor meget desperat. Endelig fandt man frem til lægen. Han handlede hurtigt i den tilspidsede situation, og snart efter blev barnet født, og krisen syntes overstået. Men efter nogle dage døde den unge mor

af den selvsamme infektion, som lægen havde behandlet en anden for samme aften.

Den unge mands verden sank i grus. Som ugerne gik, blev sorgen bare værre. Han kunne ikke tænke på andet og i sin bitterhed blev han truende. I dag ville han uden tvivl have sagsøgt lægen, som om penge ville løse noget som helst.

En aften bankede det på døren. En lille pige sagde: »Far vil gerne have, at du kommer over. Han vil snakke med dig.«

»Far« var stavpræsidenten. Rådet fra den vise leder lød ganske enkelt: »John, lad det fare. Der er intet, du kan gøre, som vil få hende tilbage. Alt, hvad du gør, vil kun gøre det værre. Slip det, John.«

Dette var min vens prøvelse. Hvordan skulle han dog kunne slippe det? Der var begået en forfærdelig fejl. Han kæmpede med sig selv og besluttede så endelig, at han ville være lydig og følge rådet fra den vise stavspræsident. Han ville lade det fare.

Han sagde: »Jeg var en gammel mand, før jeg forstod og endelig kunne se en fattig landsbylæge – overbebyrdet, underbetalt og løbende spidsrod fra patient til patient, med næsten ingen medicin og kun få instrumenter, som kæmpede for at redde liv, hvilket lykkedes i de fleste tilfælde. Han kom, da det stod værst til og to liv hang i en tynd tråd, og han handlede uden tøven. Jeg forstod det endelig!« Han sagde: »Jeg kunne have ødelagt mit og flere andres liv.«

Mange gange siden har han på sine knæ takket Herren for den vise præstedømmeleder, som ganske enkelt sagde: »Lad det fare, John.«

Rundt om os ser vi medlemmer af Kirken, som er blevet stødt. Nogle tager anstød af ting, der er sket i Kirkens historie, eller dens ledere og lider hele livet, ude af stand til at se hen over andres fejl. De lader det ikke fare. De falder hen i inaktivitet.

Denne indstilling kan sammenlignes med en mand, som bliver ramt af en kølle. Stødt tager han køllen op og slår sig selv i hovedet med den alle sine dage. Hvor tåbeligt! Hvor sørgeligt! Den slags hævn er selvdestruktiv. Dersom I er blevet stødt, så tilgiv, glem det og lad det fare.

Mormons Bog rummer denne advarsel: »Og se, hvis der er fejl, da er de menneskers fejl; fordøm derfor ikke det, der hører Gud til, så I må blive fundet uplettede for Kristi dommersæde.«¹⁶

En sidste dages hellig er et ganske almindeligt menneske. Vi er nu overalt i verden. Der er 14 millioner af os. Det er kun begyndelsen. Vi bliver belært om at være i verden, men ikke af verden.¹⁷ Derfor lever vi et almindeligt familieliv i almindelige familier blandt den øvrige befolkning.

Vi bliver belært om, at vi ikke må stjæle eller bedrage.¹⁸ Vi bander ikke.

São Luís i Brasilien

Vi har en glad og positiv indstilling og er ikke bange for livet.

Vi er »villige til at sørge med dem, der sørger ... trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder.«¹⁹

Hvis nogen leder efter en kirke, som ikke kræver noget af dem, så er denne ikke noget for dem. Det er ikke let at være sidste dages hellig, men i det lange løb er det den eneste sande kurs.

Trods trængsler som »krige, rygter om krige og jordskælv på forskellige steder,«²⁰ er der ingen magt eller indflydelse, som kan stoppe dette værk. Enhver af os kan vejledes gennem åbenbaringens ånd og Helligåndsgaven. »Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens fastlagte løb,

eller for at vende strømmen i modsat retning, som at hindre den Almægtige i at øse kundskab fra himlen ned over de sidste dages helliges hoveder.«²¹

Hvis I bærer på nogle byrder, glem det og slip det. Tilgiv en masse og omvend jer lidt, og I vil få besøg af Helligånden, som vil bekræfte det vidnesbyrd, I ikke vidste fandtes. I vil blive våget over og velsignet – jer og jeres. Dette er en invitation om at komme til ham. Denne kirke – Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade,«²² med hans egen erklæring – er, hvor vi finder »den store plan for lykke.«²³ Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I David Daniells introduktion til *Tyndales Nye Testamente*, 1989, s. viii.
2. I David Daniells introduktion til *Tyndales*

Nye Testamente, s. ix.

3. 3 Ne 27:2-5, 7-8.
4. Brev fra Det Første Præsidentskab, 23. feb. 2001.
5. 2 Ne 25:26.
6. Se Moses 5:8; dåb: se 2 Ne 31:12; 3 Ne 11:27; 18:16; velsignelse af syge: se L&P 42:44; overdragelse af Helligånden: se Moro 2:2; præstedømmeordinance: se Moro 3:1-3; nadveren: se Moro 4:1-3; mirakler: se L&P 84:66-69.
7. Se TA 1:6.
8. Se ApG 1:3-11.
9. ApG 2:2-4.
10. Se ApG 2:38.
11. L&P 1:20.
12. L&P 89:18-20.
13. Se »Familien: En proklamation til verden,« *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
14. Se Alma 39:4-6.
15. Alma 42:8.
16. Mormons Bogs titelblad.
17. Se Joh 17:14-19.
18. Se 2 Mos 20:15-16.
19. Mosi 18:9.
20. Morm 8:30.
21. L&P 121:33.
22. L&P 1:30.
23. Alma 42:8.

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Gå fremtiden i møde med tro

Sandhed, pagter og ordinancer sætter os i stand til at overvinde frygt og møde fremtiden med tro!

Mine elskede brødre og søstre, tak for jeres opretholdelse, ikke kun med jeres opløftede hånd, men også med jeres opløftende tjeneste i hjemmet, Kirken og lokalsamfundet. Vi elsker at være sammen med jer og se jer blandt jeres familie og venner. Hvor end I bor, lægger vi mærke til jeres indsats for at gøre denne verden til et bedre sted. Vi støtter jer! Vi elsker jer! Ligesom I beder for os, beder vi for jer!

Vi ser for os, hvordan jeres familie er samlet omkring fjernsynet eller er på nettet for at se generalkonferencens møder derhjemme. En opmærksom mor og far sendte mig en kopi af et billede, som de tog under konferencen. De iagttog deres 1½-årige søns reaktion, som genkendte talerens udseende og stemme. Barnet begyndte at sende fingerkys op mod tv'et. Han ville gerne tættere på. Så hans betænksomme søster løftede hurtigt sin lillebror op på skuldrene og fik ham tættere på. Her er billedet.

Ja, billedet på tv'et er af mig, og disse børn er vore børnebørn. Om nogle få år er denne dreng en ældste, har fået sin begavelse i templet og er klar til sin mission. Senere bliver

han beseglet til en evig ledsager, han selv vælger. Kan I en dag se ham som ægteemand og far med egne børn? Og en dag vil han sige farvel til sine bedstefædre med en sikker viden om, at døden er en del af livet.

Det er sandt. Vi lever for at dø, og vi dør for at leve igen. Ud fra et evigt perspektiv er den eneste død, der virkelig er for tidlig, døden hos én, der ikke er rede til at møde Gud.

Som apostle og profeter bekymrer vi os ikke blot om vore børn og børnebørn, men også om jer – og om hvert eneste af Guds børn. Alt, hvad fremtiden gemmer for hvert af disse hellige Guds børn, formes af hans eller hendes forældre, familie, venner og lærere. Således bliver vores tro *nu* en del af vore efterkommeres tro *sidenhen*.

Hver person finder sin vej i en verden under konstant forandring – en verden med konkurrerende ideologier. De ondes kræfter vil altid være i modsætning til de godes. Satan stræber konstant efter at påvirke os til at følge hans veje og gøre os elendige, ligesom han er.¹ Og livets almindelige farer, såsom sygdom, skader og ulykker, er altid til stede.

Vi lever i en urolig tid. Jordskælv og tsunamier forårsager ødelæggelse, regeringer falder fra hinanden, økonomiske belastninger er voldsomme, familien er under angreb og skilsmisseprocenten stiger. Vi har stor grund til at være bekymrede. Men vi behøver ikke at lade vores frygt erstatte vores tro. Vi kan bekæmpe denne frygt ved at styrke vores tro.

Begynd med jeres børn. I forældre har hovedansvaret for at styrke deres tro. Lad dem mærke jeres tro, selv når hårde prøvelser kommer over jer. Lad jeres tro være fokuseret på vor kærlige himmelske Fader og hans elskede Søn, Herren Jesus Kristus. Undervis i den tro med dyb overbevisning. Undervis enhver dyrebar dreng eller pige om, at han eller hun er Guds barn, skabt i hans billede og med et helligt formål og potentiale. Hver især er født med udfordringer, der skal overvindes, og tro, der skal udvikles.²

Undervis i tro på Guds frelsesplan. Undervis i, at vores rejse i livet er en periode med fristelser og prøver såvel som en prøvelsens tid for at se, om vi vil gøre, hvad som helst Herren befaler os at gøre.³

Undervis om tro til at holde *alle* Guds befalinger, eftersom I ved, at de er givet for at velsigne hans børn og bibringe dem lykke.⁴ Advar dem om, at de møder mennesker, der vælger, hvilke befalinger de vil holde, og ignorerer andre, som de vælger at bryde. Det kalder jeg at have en cafeteriaholdning til lydighed. Denne måde at vælge og vrage på virker ikke. Det fører til elendighed. Som forberedelse til at møde Gud må man holde *alle* hans befalinger. Det kræver tro at adlyde dem, og at holde hans befalinger styrker den tro.

Lydighed giver mulighed for, at Guds velsignelser flyder uhæmmet. Han velsigner sine lydige børn med

frihed fra trældom og elendighed. Og han velsigner dem med mere lys. Man holder fx visdomsordet, velvidende at lydighed ikke kun gør én fri for afhængighed, men også at det giver velsignelser i form af visdom og skatte af kundskab.⁵

Undervis om tro til at vide, at lydighed mod Guds befalinger giver fysisk og åndelig beskyttelse. Og husk, at Guds hellige engle altid står på spring for at hjælpe os. Således har Herren sagt: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«⁶ Hvilket løfte! Når vi er trofaste, hjælper han og hans engle os.

En aldrig svigtende tro styrkes gennem bøn. Jeres inderlige bønner er vigtige for ham. Tænk på profeten

Joseph Smiths intense og indtrængende bønner under hans frygtelige indespærring i fængslet i Liberty. Herren svarede ved at ændre profetens perspektiv. Hans sagde: »Da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og skal være til gavn for dig.«⁷

Hvis vi beder med et evigt perspektiv, behøver vi ikke undre os over, hvorvidt vore mest tårevædede og inderlige bønner høres. Dette løfte fra Herren står i afsnit 98 i Lære og Pagter:

»Jeres bønner er kommet op for ... [Herrens] ... ører og er blevet optegnet med dette segl og vidnesbyrd: Herren har svoret og forordnet, at de skal blive tilgodeset.

Derfor giver han jer dette løfte med en uigenkaldelig pagt om, at de skal blive opfyldt; og alt det, hvormed I er blevet plaget, skal virke sammen til

gavn for jer og til mit navns ære, siger Herren.«⁸

Herren valgte sine stærkeste ord for at berolige os! *Segl! Vidnesbyrd! Svoret! Forordnet! Uigenkaldelig pagt!* Brødre og søstre: Tro på ham! Gud giver agt på jeres oprigtige og inderlige bønner, og jeres tro bliver styrket.

For at udvikle en varig tro er en varig forpligtelse om at betale en ærlig tiende væsentlig. Til at begynde med kræver det tro at betale tiende. Derpå udvikler tiendebetaleren mere tro, indtil det bliver et dyrebart privilegium at betale tiende. Tiende er en ældgammel lov fra Gud.⁹ Han aflagde løfte til sine børn om, at han ville åbne »himlens vinduer ... og [udøse] velsignelse uden mål«.¹⁰ Ikke nok med det, tiende vil bevare jeres navn indskrevet blandt Guds folk og beskytte jer på »hævnens og opbrændelsens dage«.¹¹

Hvorfor har vi brug for en så ukuelig tro? Fordi vanskelige tider venter forude. I fremtiden vil det næppe være nemt eller populært at være en trofast sidste dages hellig. Vi vil hver især blive prøvet. Apostlen Paulus advarede om, at de, der i de sidste dage omhyggeligt følger Herren, skal blive »forfulgt». ¹² Den forfølgelse kan enten knuse jer til tavs svaghed, eller motivere jer til at være et bedre eksempel og mere modig i jeres dagligdag.

Måden, hvorpå I håndterer livets prøvelser, er en del af jeres udvikling af tro. I får styrke, når I husker, at I har en guddommelig natur, en arv af uendelig værdi. Herren har mindet jer, jeres børn og jeres børnebørn om, at I er retmæssige arvinger, at I er blevet holdt tilbage i himlen til jeres særlige tidspunkt og sted for at blive født, vokse op og blive hans bannerbærere og pagtsfolk. Når I går på Herrens retfærdigheds vej, bliver I velsignet, så I kan fortsætte i hans godhed og være et lys og en frelser for hans folk. ¹³

I brødre og søstre har hver især adgang til velsignelser, som kan fås i kraft af Det hellige Melkisedekske Præstedømme. Disse velsignelser kan ændre omstændighederne i jeres tilværelse, hvad angår fx helbred,

Helligåndens ledsagelse, personlige forhold og muligheder i fremtiden. Dette præstedømmes magt og myndighed besidder nøglerne til alle åndelige velsignelser i Kirken. ¹⁴ Og det mest bemærkelsesværdige: Herren har udtalt, at han vil opretholde disse velsignelser i overensstemmelse med sin vilje. ¹⁵

De største af alle præstedømmets velsignelser overdrages i Herrens hellige templer. Der indgås troskab mod pagter, der gør jer og jeres familie egnede til det evige livs velsignelser. ¹⁶

Jeres belønning kommer ikke kun i livet herefter. Der tilkommer jer mange velsignelser i dette liv, blandt jeres børn og børnebørn. I trofaste hellige behøver ikke at kæmpe mod livets slag alene. Tænk på det! Herren har sagt: »Jeg vil kæmpe mod dem, der kæmper mod dig, og dine sønner vil jeg frelse.» ¹⁷ Senere kom dette løfte til hans trofaste folk: »Jeg, Herren, ville udkæmpe deres slag og deres børns slag og deres børnebørns ... indtil det tredje og det fjerde slægtled.» ¹⁸

Vores elskede præsident Thomas S. Monson har givet os sit profetiske vidnesbyrd. Han sagde: »Jeg vidner for jer om, at de lovede velsignelser vil overgå alt. Selv om sorte skyer samler

sig, selv om regnen vælter ned over os, så vil vores kundskab om evangeliet og vores kærlighed til vor himmelske Fader og til vor Frelser trøste og styrke os og bringe glæde i hjertet, når vi vandrer retskaffent og holder befalingerne.«

Præsident Monson fortsatte: »Mine elskede brødre og søstre, frygt ikke. Vær ved godt mod. Fremtiden er lige så strålende som jeres tro.» ¹⁹

Jeg tilføjer mit vidnesbyrd til præsident Monsons stærke udtalelse. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud er vor Fader. Jesus er Kristus. Hans kirke er blevet genoprettet på jorden. Hans sandhed, pagter og ordinancer sætter os i stand til at overvinde frygt og møde fremtiden med tro! Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Ne 2:27.
2. Peter underviste i den tanke, da han udtrykte håb om, at »I ... kan slippe fri af forkrænkeligheden i denne verden med dens begær og få del i guddommelig natur« (2 Pet 1:4).
3. Se Abr 3:25.
4. Se 2 Ne 2:25.
5. Se L&P 89:19; se også Es 45:3.
6. L&P 84:88.
7. L&P 122:7. Endnu et eksempel på et perspektiv, der ændres, står i Salmerne: »Bevar mit liv ... frels din tjener, du min Gud, jeg stoler på dig. Vær mig nådig, Herre, for jeg råber til dig dagen lang ... Jeg takker dig, Herre, min Gud, af hele mit hjerte, jeg vil ære dit navn til evig tid« (Sl 86:2-3, 12).
8. L&P 98:2-3.
9. Tiende nævnes i otte bøger i Det Gamle Testamente: 1 Mosebog, 2 Mosebog, 4 Mosebog, 5 Mosebog, 2 Krønikebog, Nehemias, Amos og Malakias.
10. Mal 3:10.
11. L&P 85:3.
12. 2 Tim 3:12.
13. Se L&P 86:8-11.
14. Se L&P 107:18.
15. Se L&P 132:47, 59.
16. Se Abr 2:11.
17. Es 49:25; se også L&P 105:14.
18. L&P 98:37.
19. Thomas S. Monson, »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, 92.

Ældste Richard J. Maynes
De Halvfjerds

*lær mig hvad jeg gøre må,
for hjem til Gud at nå.²*

Skab et kristuscentreret hjem

Vi forstår og tror på familiens evige natur. Denne forståelse og tro bør inspirere os til at gøre alt, hvad der står i vores magt for at skabe et kristuscentreret hjem.

Tidligt i mit virke som ung missionær i Uruguay og Paraguay blev jeg klar over, at noget af det, der havde størst tiltrækning for dem, der søgte at vide mere om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, var interessen for vores lære angående familien. Siden gengivelsen af Jesu Kristi evangelium har sandheds-søgende undersøgere faktisk været tiltrukket af læren om, at familien kan være sammen for evigt.

Princippet om evige familier er et grundlæggende element i vor himmelske Faders store plan for sine børn. Det fundamentale for den plan er forståelsen af, at vi har en *himmelsk* familie, såvel som en *jordisk* familie. Apostlen Paulus lærer os, at vor himmelske Fader er faderen til vores ånd:

»For at de skulle søge Gud ... og finde ham ...

For i ham lever vi, ånder vi og er vi ... Vi er også af hans slægt.«¹

At være af en kærlig himmelsk Faders slægt er et så grundlæggende princip i Jesu Kristi evangelium, at selv vore børn erklærer denne sandhed, når de synger primarysangen: »Jeg er Guds kære barn.« Kan I huske teksten?

*Jeg er Guds kære barn,
og han har sendt mig her,
har givet mig et jordisk hjem,
med far og mor så kær.*

*Led mig, før mig, gå du med mig,
hjælp mig finde vej.*

Erkendelsen af, at vi har en *himmelsk* familie, får os til at forstå vores *jordiske* families evige natur. Lære og Pagter lærer os, at familien er grundlæggende for den orden, der er i himlen: »Og at den samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der, blot bliver den ledsaget af evig herlighed.«³

Forståelsen af familiens evige natur er et afgørende element i forståelsen af vor himmelske Faders plan for sine børn. Modstanderen ønsker derimod at gøre alt, hvad der står i hans magt for at ødelægge vor himmelske Faders plan. I sit forsøg på at tilintetgøre Guds plan står han i spidsen for et uhørt angreb på familien som institution. Nogle af de stærkere våben, han bruger i sit angreb, er selviskhed, grådighed og pornografi.

Vores evige lykke er *ikke* et af Satans mål. Han ved, at en vigtig nøgle til at gøre mænd og kvinder elendige, ligesom han er, er ved at frarøve dem familieforhold, som har et *evigt* potentiale. Eftersom Satan forstår, at sand lykke i dette liv og i evighederne findes i form af familien, gør han alt, hvad der står i hans magt for at ødelægge den.

Den fordums profet Alma kalder Guds plan for sine børn for »den store plan for lykke«.⁴ Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere, har givet os dette inspirerede råd med hensyn til lykke og familielivet: »Familien er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme.«⁵

Denne lykke, som Alma og i nyere tid også Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum taler om, findes højst sandsynligt i hjemmet sammen med familien. Den vil findes i overflod, hvis vi gør alt, hvad der står i vores magt for at skabe et kristuscenteret hjem.

Søster Maynes og jeg lærte nogle vigtige principper, da vi begyndte processen med at skabe et kristuscenteret hjem tidligt i vores ægteskab. Vi begyndte med at følge rådet fra vore kirkeledere: Vi samlede vore børn og holdt familieaften en gang om ugen såvel som daglige bønner og skriftstudium. Det var ikke altid let, belejligt eller vellykket, men over tid blev disse stunder sammen en værdsat familietradition.

Vi erfarede, at vore børn måske ikke kunne huske alt fra familieaftenslektionen senere på ugen, men de kunne huske, at *vi havde holdt den*. Vi erfarede, at de senere på dagen i skolen sandsynligvis ikke kunne huske de nøjagtige ord i skrifterne eller bønnerne, men de kunne huske, at *vi havde læst* i skrifterne, og at *vi havde bedt* bøn. Søskende, der er stor kraft og beskyttelse for os

og vore børn ved at skabe celestiale traditioner i hjemmet.

At lære, undervise og praktisere Jesu Kristi evangeliums principper i vores hjem er med til at skabe en kultur, hvor Ånden kan dvæle. Ved at skabe disse celestiale traditioner i vores hjem bliver vi i stand til at overvinde verdens falske traditioner og lære at sætte andres behov og omsorg for dem først.

Ansvar for at skabe et kristuscentreret hjem ligger hos både forældre og børn. Forældre har ansvaret for at undervise deres børn i kærlighed og retskaffenhed. Forældre bliver holdt ansvarlige over for Herren for, hvordan de udfører deres hellige ansvar. Forældre underviser deres børn *med* ord og *gennem* eksemplet. Dette digt af C. C. Miller med titlen »Ekkonet« illustrerer vigtigheden og indvirkningen af forældres indflydelse på deres børn:

*Det var et får, ikke et lam,
der vandrede bort, sådan lignelsen lød,
et voksent får, der vandrede bort
fra foldens trygge skød.
Hvorfor bør vi søge efter disse får
og inderligt håbe og bede?
For når fårene kommer på afveje
vil også lammene bort de lede.
For lammene følger jo fårene,
uanset hvor de så vandrer hen,
og så varer det ikke længe,
før lammene farer vild, min ven.
Så vi anråber nu fårene
for lammene, de små og søde,
for når fårene går tabt,
så er det lammene, som må bøde!«⁶*

Konsekvenserne for forældre, der fører deres børn på vildspor, forelægger Herren for os i Lære og Pagter: »Og videre, for så vidt som forældre, der har børn i Zion ... *ikke lærer dem at forstå læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspålæggelse ... skal synden hvile på forældrenes hoved.*«⁷

Det er vanskeligt at overvurdere forældres betydning, når de underviser deres børn i celestiale traditioner gennem ord og eksempel. Børn spiller også en vigtig rolle, når der skal skabes et kristuscentreret hjem. Lad mig fortælle jer om en kort tale, som

mit 8-årige barnebarn Will for nylig holdt, som illustrerer dette princip:

»Jeg kan godt lide at ride på heste og kaste med lasso sammen med min far. Et reb har forskellige snore, der er vævet sammen for at gøre det stærkt. Hvis rebet kun havde en streng, ville det ikke kunne udføre opgaven. Men fordi der er flere strenge, der arbejder sammen, kan vi bruge det på mange forskellige måder, og det er stærkt.

Familier kan være ligesom reb. Når kun en person arbejder hårdt og gør det rigtige, bliver familien ikke lige så stærk, som når alle lægger kræfter i for at hjælpe hinanden.

Jeg ved, at når jeg gør det rigtige, hjælper jeg min familie. Når jeg behandler min søster, Isabelle, pænt, har vi det begge sjovt, og det gør min mor og far glade. Hvis min mor har brug for at gøre noget, kan jeg hjælpe hende ved at lege med min lillebror, Joey. Jeg kan også hjælpe

Dortmund i Tyskland

min familie ved at holde mit værelse rent og hjælpe til, når som helst jeg kan, med en god opførsel. Eftersom jeg er det ældste barn i min familie, ved jeg, at det er vigtigt at være et godt eksempel. Jeg kan gøre mit bedste for at vælge det rette og følge befalingerne.

Jeg ved, at børn kan hjælpe deres familie med at være stærk ligesom et stærkt reb. Når alle gør deres bedste og arbejder sammen, kan familier være lykkelige og stærke.«

Når forældre præsiderer over familien i kærlighed og retskaffenhed og underviser deres børn i Jesu Kristi evangelium *med* ord og *gennem* eksemplet, og når børn elsker og støtter deres forældre ved at lære og praktisere de principper, deres forældre underviser i, bliver følgen et kristuscentreret hjem.

Brødre og søstre, som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige forstår og tror vi på familiens evige natur. Denne forståelse og tro bør inspirere os til at gøre alt, hvad der står i vores magt for at skabe et kristuscentreret hjem. Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om, at mens vi stræber efter at gøre det, praktiserer vi i større grad den kærlighed og tjeneste, som vor Frelser, Jesus Kristus, var et eksempel på i sit liv og gennem forsoningen, og som følge heraf kan vores hjem virkelig føles som himlen på jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. ApG 17:27-28.
2. »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.
3. L&P 130:2; se også Robert D. Hales, »Den evige familie«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 61.
4. Alma 42:8.
5. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
6. C. C. Miller, »The Echo«, i *Best-Loved Poems of the LDS People*, red. Jack M. Lyon and others, 1996, s. 312-313.
7. L&P 68:25; fremhævelse tilføjet.

Ældste Cecil O. Samuelson jun.
De Halvfjerds

Vidnesbyrd

Grundprincipperne for at modtage og bevare et vidnesbyrd om Jesus Kristus er ligetil, klare og ligger inden for enhver persons formåen.

En af de største velsignelser i mit liv har i mange år været muligheden for at være omgivet af og arbejde sammen med de unge i Kirken. Jeg ser disse bekendtskaber og venskaber som nogle af de dejligste og mest værdifulde i mit liv. De er for en stor del også grundlaget for de forhåbninger, jeg har for Kirkens, samfundets og verdens fremtid.

Som følge af de bekendtskaber har jeg også haft det privilegium at tale med nogle, der havde tvivl eller forskellige udfordringer i forbindelse med deres vidnesbyrd. Skønt detaljerne har varieret og under tiden været unikke, har mange af spørgsmålene og årsagerne til forvirringen været forholdsvis ens. Ligeledes har disse spørgsmål og bekymringer ikke været begrænset til en enkelt demografisk gruppe eller aldersgruppe. De kan ramme dem, hvis familier har været medlemmer af Kirken i flere generationer, relativt nye medlemmer og dem, der blot er ved at blive bekendt med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Deres spørgsmål er som oftest resultatet af ærlig forespørgsel eller nysgerrighed. Fordi det er af så stor betydning og har så store konsekvenser for os alle, virker det passende at bruge tid på at drøfte vores vidnesbyrd. Som sidste dages hellige henviser vi med

vore vidnesbyrd til vores overbevisning om sandheden af Jesu Kristi evangelium, som vi modtager ved åbenbaring gennem Helligånden.

Selvom et vidnesbyrd fremgår enkelt og tydeligt af denne definition, opstår der alligevel ud fra denne definition flere potentielle spørgsmål, som fx: Hvem har ret til et vidnesbyrd? Hvordan modtager man den nødvendige åbenbaring? Hvilke trin må man tage for at modtage et vidnesbyrd? Er det at modtage et vidnesbyrd en enkeltstående begivenhed eller en proces? Enhver af disse forespørgsler har deres eget indhold, men grundprincipperne for at modtage og bevare et vidnesbyrd om Jesus Kristus er ligetil, klare og ligger inden for enhver persons formåen.

Lad mig kort besvare de tvivls-spørgsmål og dernæst referere til noget af den indsigt, som visse unge voksne venner, der har haft personlige erfaringer med at modtage et vidnesbyrd for nylig, har fortalt mig. De har også haft mulighed for at tjene andre, der har haft udfordringer eller vanskeligheder med visse aspekter af deres tro og overbevisning.

For det første, hvem har ret til et vidnesbyrd? Enhver, der er villig til at betale prisen – hvilket betyder at holde befalingerne – har ret til et vidnesbyrd.

»Derfor lyder Herrens røst til jordens ender, så alle, som vil høre, kan høre« (L&P 1:11). En grundlæggende årsag til gengivelsen af evangeliet er, at »enhver må kunne tale i Gud Herrens, ja, verdens Frelses navn; for at tro også må tage til på jorden« (L&P 1:20-21).

For det andet, hvordan modtager man den nødvendige åbenbaring, og hvilke grundlæggende trin må man tage for at modtage den? Metoden har været tydelig og konsekvent gennem alle tider. Løftet om at modtage et vidnesbyrd om Mormons Bog gælder også generelt:

»Og når I modtager dette« – hvilket betyder at I har lyttet, læst, studeret og grundet over spørgsmålet på egen hånd – så »spørg ... Gud den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt« – hvilket betyder, at I vil bede opmærksomt, specifikt og ærbødigt med en fast overbevisning om at følge det svar, I vil modtage – »og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.

Og ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt« (Moro 10:4-5).

For det tredje, er det at modtage et vidnesbyrd en enkeltstående begivenhed eller en proces? Et vidnesbyrd er på mange måder ligesom en levende organisme, der vokser og udvikler sig med den rette pleje. Det har behov for konstant næring, omsorg og beskyttelse for at kunne trives og have fremgang. På samme måde vil forsømmelse eller afvigelse fra den levevis, som et vidnesbyrd klarlægger, lede til, at vidnesbyrdet bliver mindre, eller at man helt mister det. Skrifterne advarer om, at overtrædelse af Guds befalinger kan resultere i, at man mister Åndens ledsagelse, det kan oven i købet lede til, at man benægter det vidnesbyrd, man engang har haft (se L&P 42:23).

Khayelitsha i Sydafrika

Lad mig nu fortælle om 10 af mine dyrebare og trofaste unge venners iagttagelser og forslag. Der er noget fælles i de tanker og oplevelser, de giver udtryk for, det er derfor sandsynligt, at de ikke vil komme som en overraskelse for nogen af os. Uheldigvis forholder det sig sådan, at vi specielt i tider, hvor vi selv kæmper, midlertidigt glemmer eller ser bort fra deres anvendelighed på os personligt.

For det første har alle værdi, fordi vi alle er Guds børn. Han kender os, elsker os og ønsker, at vi vil sejre og vende tilbage til ham. Vi må lære at stole på hans kærlighed og hans timing, snarere end på vore egne til tider utålmodige og ufuldkomne ønsker.

For det andet, selvom vi tror fuldt og fast på den mægtige forandring i hjertet, som beskrives i skrifterne (se Mosi 5:2; Alma 5:12-14, 26), må vi forstå, at den ofte sker gradvist, frem for øjeblikkeligt eller i alle ting, og som svar på specifikke spørgsmål, oplevelser og bekymringer såvel som ved studium og bøn.

For det tredje må vi huske, at et af de vigtigste formål med livet er at

blive prøvet og udfordret, og således lære at vokse som følge af vore udfordringer og være taknemlige for de lektier, vi ikke kunne have lært på en lettere måde.

For det fjerde må vi lære at have tillid til det, vi tror på, eller som vi ved vil holde os oppe i svære tider eller hjælpe os igennem de problemer, vi kæmper med.

For det femte, som Alma lærte os, modtager vi som regel et vidnesbyrd, når vi håber, tror og slutteligt ved, at et bestemt princip eller en lærdom eller selve evangeliet er sandt (se Alma 32).

For det sjette, at lære en anden, hvad vi ved, styrker vores eget vidnesbyrd, når vi bygger en andens op. Når man giver en anden penge eller mad, har man selv mindre. Men når man bærer sit vidnesbyrd, styrkes og øges det både for den, der bærer det, og den, der hører det.

For det syvende må vi gøre de små, men nødvendige ting, dagligt og regelmæssigt. Bønner, studium af skrifterne og evangeliet, at gå til vore kirkemøder, at tjene i templet, at være

besøgs- og hjemmelærere samt at tjene i andre kaldelser styrker vores tro og inviterer Ånden ind i vores liv. Når vi forsømmer et af disse privilegier, bringer vi vores vidnesbyrd i fare.

For det ottende bør vi ikke sætte højere standarder for andre end for os selv. For ofte lader vi fejl eller mangler hos andre, specielt ledere eller kirkemedlemmer, have indflydelse på, hvordan vi ser på os selv og vores vidnesbyrd. Andres vanskeligheder er ikke en undskyldning for vore egne mangler.

For det niende er det godt at huske, at det kan være lige så skadeligt at være for hård mod sig selv, når vi begår en fejl, som det kan være at være for skødesløs, når omvendelse er påkrævet.

Og for det tiende må det altid stå klart for os, at Kristi forsoning altid er fuldt ud virksom for enhver af os, når vi tillader det. Når vi gør det, vil alt andet falde på plads, selv når vi fortsat kæmper med bestemte detaljer, vaner eller dele af vores tro, der tilsyneladende mangler i vores tros mosaik.

Jeg er taknemlig for mine eksemplariske unge venners og bekendtes indsigt, styrke og vidnesbyrd. Når jeg er sammen med dem, bliver jeg styrket, og når jeg ved, at de er sammen med andre, bliver jeg opmuntret af min viden om det gode, de gør, og den tjeneste, de yder på Mesterens vegne. Den Mester de tilbeder og bestræber sig på at adlyde.

Mennesker gør gode og vigtige ting, fordi de har et vidnesbyrd. Selvom det er sandt, modtager vi også vidnesbyrd som følge af det, vi gør. Jesus sagde:

»Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig.

Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:16-17).

»Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15).

Som Nefi og Mormon sagde i fordums tid, »forstår jeg ikke betydningen af alting« (1 Ne 11:17; se også MormO 1:7), men lad mig fortælle jer, hvad jeg ved.

Jeg ved, at Gud, vor himmelske Fader, lever og elsker os. Jeg ved, hans enestående Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og Forløser og lederen af den kirke, der bærer hans navn. Jeg ved, Joseph Smith oplevede alt det, han har undervist om i forbindelse med gengivelsen af evangeliet i vore dage. Jeg ved, at vi bliver ledt af apostle og profeter i dag, og at præsident Thomas S. Monson bærer alle præstedømmets nøgler, der er nødvendige for at velsigne os og fremme Herrens værk. Jeg ved, vi alle er berettigede til denne viden, og hvis I i øjeblikket kæmper, kan I forlade jer på sandheden af de vidnesbyrd, I hører fra talerstolen ved denne konference. Disse ting ved jeg, og jeg bærer mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Ønske

For at opnå vores evige skæbne vil vi ønske og arbejde på de egenskaber, der kræves for at blive et evigt væsen.

Jeg har valgt at tale om vigtigheden af at *ønske*. Jeg håber, enhver af os vil ransage vores hjerte for at finde ud af, hvad vi virkelig ønsker, og hvordan vi rangerer vore vigtigste ønsker.

Ønsker dikterer vore prioriteter, prioriteter former vore valg og vore valg bestemmer vore handlinger. De ønsker, vi reagerer på, afgør vore forandringer, vore præstationer og det, vi bliver.

Først vil jeg tale om nogle almindelige ønsker. Som dødelige væsener har vi nogle grundlæggende fysiske behov. Ønsket om at opfylde disse behov styrer vore valg og bestemmer vore handlinger. Tre eksempler vil demonstrere, hvordan vi undertiden tilsidesætter disse ønsker til fordel for andre ønsker, som vi anser for vigtigere.

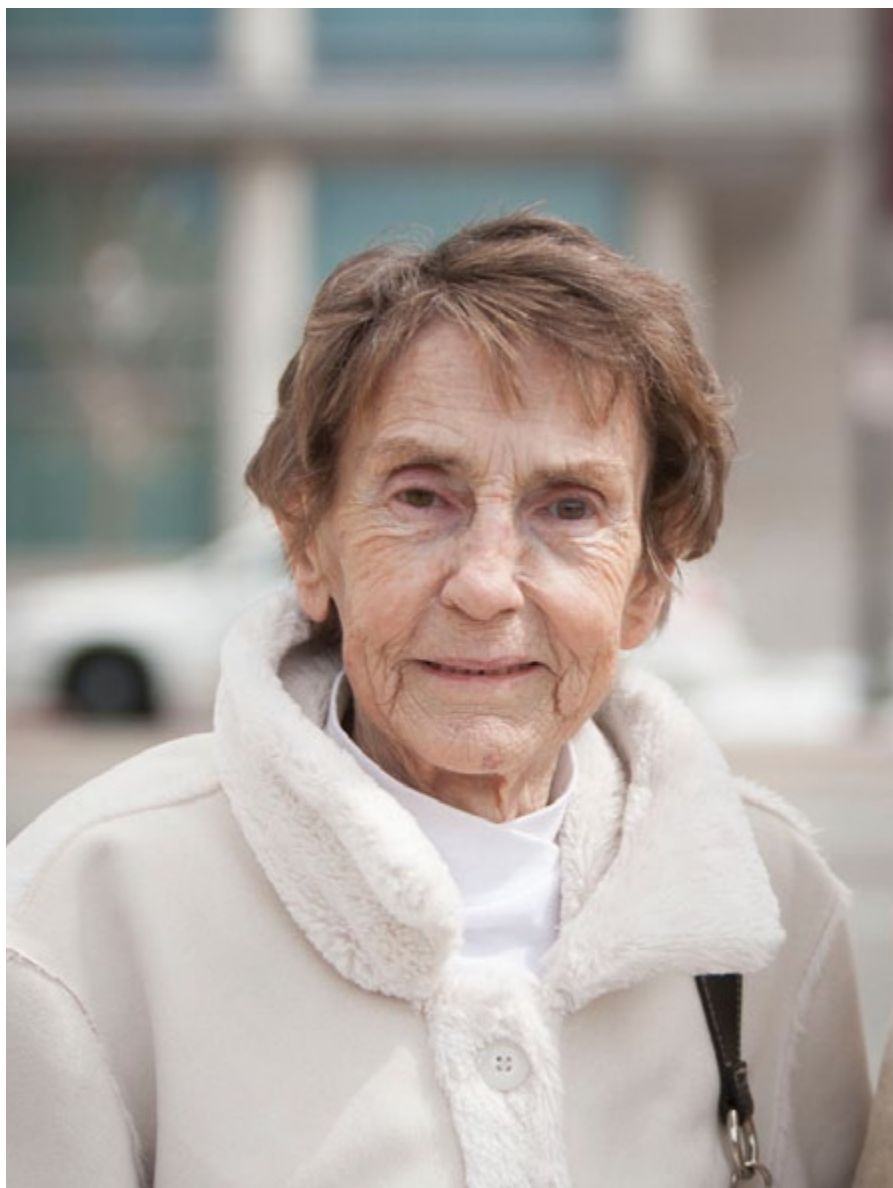
Før det første, mad. Vi har et grundlæggende behov for mad, men det ønske kan midlertidigt tilsidesættes af et stærkere ønske om at faste.

For det andet, husly. Som 12-årig modstod jeg et ønske om husly på grund af et større ønske om at fuldføre et af drengespejdernes krav om at tilbringe en nat i skoven. Jeg var en af flere drenge, der forlod de bekvemme telte og fandt en måde, hvorpå vi kunne bygge et shelter og en primitiv seng af de materialer, vi kunne finde i naturen.

For det tredje, søvn. Selv dette grundlæggende ønske kan midlertidigt tilsidesættes af et endnu vigtigere ønske. Som ung soldat i Utahs hjemmeværn lærte jeg om et eksempel på dette af en krigserfaren officer.

I Koreakrigens tidlige måneder blev et artillerikompani i Utahs hjemmeværn fra Richfield indkaldt til aktiv tjeneste. Kaptajn Ray Cox havde kommandoen over kompagniet, der bestod af 40 mormoner. Efter ekstra træning og forstærkning fra reservister fra andre steder blev de sendt til Korea, hvor de oplevede nogle af de mest voldsomme kampe i den krig. I et slag skulle de forsvare sig mod et direkte angreb fra hundredvis af fjendens infanterister, den slags angreb, der løb andre artillerikompanier over ende og tilintetgjorde dem.

Hvad har det at gøre med at overvinde ønsket om søvn? En særlig kritisk nat, da fjendens infanteri var brudt igennem frontlinjen og ind i de bagvedliggende områder, hvor artilleriet befandt sig, placerede kaptajnen felttelefonen i sit telt og beordrede de mange vagter rundt om lejren til at ringe til ham personligt hver hele time hele natten. Dette holdt vagterne vågne, men det betød også, at kaptajn Cox fik afbrudt sin søvn snesevis af gange. »Hvordan kunne du gøre det?«

sagde til mig: Jeg vil give dig efter dine ønsker på grund af din tro« (v. 12). Læg mærke til de tre væsentlige punkter, der går forud for den lovede velsignelse: Ønske, arbejde og tro.

I sin prædiken om tro belærer Alma om, at tro kan begynde med et »ønske [om] at tro,« hvis vi vil lade »det ønske virke i [os]« (Alma 32:27).

En anden storslået lektie om at ønske, specielt om det, der bør være vores ultimative ønske, fremgår af den lamanitiske konges oplevelse, da han bliver undervist af missionæren Aron. Da Arons undervisning fangede hans interesse, spurgte kongen: »Hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive født af Gud« og »få dette evige liv?« (Alma 22:15). Aron svarede: »Hvis du ønsker dette ... hvis du vil omvende dig fra alle dine synder og bøje dig for Gud og påkalde hans navn i tro, overbevist om at du skal få, da skal du få det håb, som du ønsker« (v. 16).

Det gjorde kongen, og erklærede i mægtig bøn: »Jeg [vil] aflægge alle mine synder for at kende dig ... og blive frelst på den yderste dag« (v. 18). Med den forpligtelse og den tilkendegivelse af sit største ønske blev hans bøn besvaret på mirakuløs vis.

Profeten Alma havde et stort ønske om at råbe omvendelse til alle mennesker, men han lærte at forstå, at han ikke skulle ønske denne kraft, som ville kræve tvang, fordi, som han konkluderede, »en retfærdig [Gud] ... giver menneskene efter deres ønske, hvad enten det er til død eller til liv« (Alma 29:4). På lignende måde erklærede Herren i en nutidig åbenbaring, at han »vil dømme alle mennesker efter deres gerninger, efter deres hjertes ønsker« (L&P 137:9).

Er vi virkelig forberedte på, at vores evige dommer knytter denne enorme betydning til det, vi virkelig ønsker?

spurgte jeg ham. Hans svar viser styrken i et altoverskyggende ønske.

»Jeg vidste, at hvis vi nogensinde kom hjem, ville jeg møde de drenges forældre på gaderne i vores lille by, og jeg ville ikke kunne stå ansigt til ansigt med nogen af dem, hvis deres søn ikke kom hjem, fordi jeg fejlede som hans leder.«¹

Et fremragende eksempel på styrken af et altoverskyggende ønske omkring prioriteter og handlinger! Et stort eksempel for alle os, der er ansvarlige for andres velbefindende – forældre, kirkeledere og -lærere!

Og afslutningen på denne illustration: Tidligt næste morgen efter en næsten søvnløs nat ledte kaptajn Cox

sine mænd i et modangreb mod fjendens infanteri. De tog over 800 fanger og havde kun to sårede. Cox blev hædret for sit mod, og hans kompagni modtog den højeste amerikanske udmærkelse fra præsidenten for deres usædvanlige heldmod. Og, som Helamans unge krigere (se Alma 57:25-26), nåede de alle hjem.²

Mormons Bog indeholder mange belæringer om vigtigheden af at ønske.

Efter mange timers indtrængende bøn til Herren fik Enosh at vide, at hans synder var ham tilgivet. Da begyndte han »at føle et ønske for [sine] brødre[s]« velfærd (En 1:9). Han skrev: »Og ... efter at jeg havde bedt og arbejdet med al flid, at Herren

Mange skriftsteder omtaler det, vi ønsker, ud fra det, vi søger. »Den, der søger mig flittigt, skal finde mig og ikke blive ladet alene« (L&P 88:83). »Stræb da oprigtigt efter de bedste gaver« (L&P 46:8). »Den, der flittigt søger, skal finde« (1 Ne 10:19). »Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer; søg mig flittigt, så skal I finde mig, bed, så skal I få, bank på, så skal der blive lukket op for jer« (L&P 88:63).

Det er ikke nemt at tilpasse vore ønsker for at give det, der hører evigheden til, højeste prioritet. Vi bliver alle fristede til at attrå den verdslige kvartet af ejendom, berømmethed, stolthed og magt. Det er muligt, at vi ønsker dette, men vi bør ikke sætte det som vore højeste prioriteter.

De, hvis største ønske er at erhverve sig ejendele, falder i materialismens fælde. De giver ikke agt på advarslen: »Søg ikke efter rigdom eller denne verdens tomme ting« (Alma 39:14; se også Jakob 2:18).

De, der ønsker berømmethed eller magt, bør følge den ædle hærfører Moronis eksempel, hvis indsats ikke

var »for magt« eller »verdens ære« (Alma 60:36).

Hvordan udvikler vi ønsker? Få vil befinde sig i den slags krise, der motiverede Aron Ralston,³ men hans oplevelse lærer os en værdifuld lektie om at skabe ønsker. Mens Ralston vandrede i en afsides bjergkløft i det sydlige Utah, flyttede en sten på 350 kg sig pludselig og fastlåste hans højre arm. I fem ensomme dage kæmpede han for at befri sig selv. Da han var ved at give op og acceptere døden, havde han et syn om en 3-årig dreng, der løb imod ham og blev løftet op med hans venstre arm. Da han forstod dette som et syn om sin fremtidige søn og en bekræftelse af, at han endnu kunne leve, samlede Ralston al sit mod og foretog en drastisk handling for at redde sit liv, før hans styrke forlod ham. Han brækkede de to knogler i sin fastklemte højre arm og brugte sin kniv til at skære armen af. Han opbød så kræfterne til at gå 8 km efter hjælp.⁴ Sikke et eksempel på styrke opstået ud fra et gigantisk ønske! Når vi har en vision af, hvad vi kan blive,

så vokser vores ønske og vores styrke til at handle enormt.

De fleste af os møder aldrig en så ekstrem krise, men alle oplever potentielle fælder, der kan hindre vores udvikling mod vores evige skæbne. Hvis vore retfærdige ønsker er tilstrækkeligt inderlige, vil de motivere os til at skære og grave os fri af al afhængighed og andre syndige byrder og prioriteter, der hindrer vores evige fremgang.

Vi bør huske, at retfærdige ønsker ikke kan være overfladiske, impulsive eller midlertidige. De må komme fra hjertet, være urokkelige og permanente. Vi må være så motiverede, at vi søger den tilstand beskrevet af profeten Joseph Smith, hvor vi har »overvundet det onde i [vores] liv og mistet ethvert ønske om at begå synd«.⁵ Det er en meget personlig beslutning. Som ældste Neal A. Maxwell har sagt:

»Når man om mennesker siger, at de ikke mere ønskede at gøre ondt, så er det dem, og kun dem, der bevidst har valgt at skille sig af med deres forkerte ønsker ved at være villige til at aflægge alle (deres) synder for at lære Gud at kende.«

»Så det, som vi til stadighed ønsker, vil med tiden afgøre, hvad vi til sidst vil blive, og hvad vi vil modtage i evigheden.«⁶

Hvor vigtigt det end er at skille sig af med ethvert ønske om synd, så kræver evigt liv mere. For at opnå vores evige skæbne vil vi ønske og arbejde på de egenskaber, der kræves for at blive et evigt væsen. For eksempel tilgiver evige væsener alle, der har gjort dem uret. De sætter andres velfærd før deres egen. Og de elsker alle Guds børn. Hvis dette virker for svært – og det er sandelig ikke nemt for nogen af os – bør vi begynde med at ønske os disse egenskaber og anråbe vor kærlige himmelske Fader om hjælp med vore følelser. Mormons Bog lærer

os, at vi bør »bed[e] til Faderen med hjertets hele styrke om, at [vi] må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere« (Moro 7:48).

Jeg slutter med et sidste eksempel på et ønske, der burde være altoverskyggende for alle mænd og kvinder – de, der for øjeblikket er gift og de, der er enlige. Alle bør ønske og arbejde målrettet for at sikre sig et evigt ægteskab. De, der allerede er gift i templet, bør gøre alt, hvad de kan, for at bevare det. De, der er enlige, bør ønske et tempelægteskab og prioritere deres bestræbelser i at opnå det. Unge og unge voksne bør modstå den politisk korrekte, men evigt falske opfattelse, der sår tvivl om vigtigheden af at blive gift og få børn.⁷

Enlige mænd, vær venlige at overveje den udfordring, der udtrykkes i dette brev fra en enlig søster. Hun bad inderligt for »de retfærdige Guds døtre, der oprigtigt søger efter en værdig hjælper, der passer til hende, mens

mændene virker til at være blinde og forvirrede over, hvorvidt det er deres ansvar at udsøge disse vidunderlige, udvalgte døtre af vor himmelske Fader, at gøre kur til dem og være villige til at indgå og holde hellige pagter i Herrens hus.« »Der er mange enlige SDH-mænd her, der er glade nok for at gå ud og have det sjovt, date og hænge ud, men absolut intet ønske har om nogensinde at forpligte sig til en kvinde.«⁸

Jeg er overbevist om, at nogle ivrigt søgende unge mænd ville ønske, at jeg tilføjer, at der er visse unge kvinder, hvis ønsker om et værdigt ægteskab og børn rangerer langt under deres ønsker om karriere og andre jordiske anseelser. Både mænd og kvinder har brug for retfærdige ønsker, der vil lede dem til evigt liv.

Lad os huske, at ønsker dikterer vore prioriteter, prioriteter former vore valg og valg bestemmer vore handlinger. Desuden er det vore handlinger og vore ønsker, der bevirker, at vi bliver noget, om det drejer sig om en

sand ven, en begavet lærer eller en, der kvalificerer sig til evigt liv.

Jeg vidner om Jesus Kristus, hvis kærlighed, hvis lære og hvis forsoning gør alting muligt. Jeg beder frem for alt til, at vi vil ønske at blive som han, så vi en dag kan vende tilbage til hans nærhed og modtage fylden af hans glæde. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Ray Cox, interview med forfatteren, 1. aug. 1985, Mount Pleasant, Utah, hvor han bekræfter det, han fortalte mig i Provo i Utah omkring 1953.
2. Se Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard*, 2003, s. 307-314; »Self-Propelled Task Forces«, *National Guardsman*, maj 1971, bagsiden; *Miracle at Kapryong: The Story of the 213th*, film produceret af Southern Utah University, 2002.
3. Se Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 2004.
4. Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, s. 248.
5. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 208.
6. Neal A. Maxwell, »Efter vores hjertes ønsker«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 21, 20.
7. Se Julie B. Beck, »Forkyndelse af familiedoktrinen«, *Liahona*, mar. 2011, s. 32-37.
8. Brev, 14. sep. 2006.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Find glæde gennem kærlig tjeneste

*Må vi vise vores kærlighed og påskønnelse for Frelserens
sonoffer gennem vore enkle, medfølende tjenestegerninger.*

Brødre og søstre, jeg håber, at de af jer, som besøger Salt Lake, benytter lejligheden til at nyde farverne og duften fra de smukke forårsblomster omkring Tempelpladsen.

Foråret bringer nyt lys og liv – og minder os om årets gang, livets cyklus, vor Forløser og Herres, Jesu Kristi, offer og opstandelse, for »alt vidner om [ham]« (Moses 6:63).

Over for dette bagtæppe af forår og symbol på håb, er der en verden præget af usikkerhed, kompleksitet og forvirring. Kravene i dagligdagen – uddannelse, arbejde, børneopdragelse, kirkeadministration og kaldelser, verdslige aktiviteter og smerten ved uforudset sygdom og tragedie – kan godt slide os ned. Hvordan kan vi sætte os ud over indviklede spind af udfordringer og uvished og finde sjælefred og glæde?

Ofte minder vi om den unge købmand fra Boston, der, som historien melder, i 1849 blev fanget af den guldfeber, der rasede i Californien. Han solgte alle sine ejendele for at søge lykken i de californiske floder, som han havde hørt var fyldt med guldklumper, der var så store, at man knap nok kunne løfte dem.

Dag ud og dag ind stak denne unge mand sin si i floden og trak den tom op. Hans eneste udkomme var en tiltagende dyng af sten. Mismodig og nedbrudt var han klar til at skippe det hele, indtil en gammel, erfaren guldsøger en dag sagde til ham: »Det er da noget af en stendynge, du har fået samlet dig der, sønnike.«

Den unge mand svarede: »Der er intet guld her. Jeg tager hjem.«

Idet han gik hen over stendynge, sagde den gamle guldsøger: »Jo, der er guld her. Du skal bare vide, hvor du kan finde det.« Han tog to sten op i hånden og slog dem mod hinanden. Den ene af stenene flækkede og afslørede flere guldstænk, der glimtede i sollyset.

Idet han lagde mærke til en læderpung, som var fastspændt i bæltet på guldsøgeren, sagde den unge mand: »Jeg er ude efter klumper så store som dem i din pung og ikke bare små stænk.«

Den gamle guldsøger rakte pungen frem mod den unge mand, som så ned i den med forventning om at se adskillige store guldklumper. Han blev overrasket over at se, at pungen var fyldt med tusinde små stykker guld.

Den gamle guldsøger sagde: »Sønnike, for mig ser det ud som om, at du har så travlt med at jage store klumper, at du glemmer at fylde din pung med disse værdifulde små guldstykker. Tålmodig indsamling af disse små stykker har gjort mig til en holden mand.«

Denne historie illustrerer den åndelige sandhed, som Alma belærte sin søn Helaman om:

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting

... og ved meget små midler ... tilvejebringer [Herren] mange sjæles frelse« (Alma 37:6-7).

Brødre og søstre, Jesu Kristi evangelium er enkelt, uanset hvor kompliceret vi forsøger at gøre det. Vi bør også stræbe efter at leve et enkelt liv, uden at komme i klemme af udefrakommende påvirkninger og fokusere på det, som betyder mest.

Hvad er det for dyrebare, enkle ting i evangeliet, som bringer klarhed og mening i vores liv? Hvori består de små stykker evangelisk guld, som tålmodig indsamling gennem et livsforløb vil belønne med den ultimative skat – det evige livs dyrebare gave?

Jeg tror, at der er et enkelt, men grundlæggende – endog himmelsk – princip, som omfatter hele Jesu Kristi evangelium. Dersom vi helhjertet antager dette princip og gør det til fokus i vores liv, vil det rense og helliggøre os, så vi igen engang kan leve i Guds nærhed.

Frelseren talte om dette princip, da han svarede den farisæer, som spurgte: »Mester, hvad er det største bud i loven?«

Han sagde til ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.«

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:36-40).

Det er kun, når vi elsker Gud og Kristus af hele vores hjerte, sjæl, sind og styrke, at vi er i stand til at elske vores næste gennem venlighed og tjeneste – som Frelseren ville elske og tjene alle os, hvis han var blandt os i dag.

Når Kristi rene kærlighed – eller næstekærlighed – indhyller os, så tænker, føler og handler vi mere, ligesom vor himmelske Fader og Jesus ville tænke, føle og handle. Vores motivation og hjertes ønske er ligesom Frelserens. Han delte dette ønske med sine apostle aftenen inden sin korsfæstelse: Han sagde:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer ...

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34-35).

Den kærlighed, Frelseren beskrev, er en aktiv kærlighed. Den kom ikke til udtryk i store og heltemodige handlinger, men mere gennem enkle, venlige handlinger og tjenester.

Der er myriader af måder og omstændigheder, som vi kan tjene og

vide kærlighed til hinanden på. Jeg vil blot foreslå nogle få.

For det første, næstekærlighed begynder i hjemmet. Dette aller-vigtigste princip, som bør være det styrende princip i ethvert hjem, er at praktisere den gyldne regel – nemlig Herrens formaning: »Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem« (Matt 7:12). Forestil jer et øjeblik, hvordan I ville føle det, dersom I var den, der tog imod tankeløse ord eller handlinger. Lad os gennem vores eksempel lære vores familie at vise hinanden kærlighed.

Et andet sted, hvor vi har rig mulighed for at tjene, er i Kirken. Vore menigheder bør være steder, hvor den gyldne regel altid er en retningslinje for vore ord og handlinger mod hinanden. Ved at behandle hinanden venligt, udtrykke støttende og opmuntrende ord og være lydhøre over for hinandens behov kan vi skabe en kærlig følelse af enhed blandt menighedens medlemmer. Hvor der er

næstekærlighed, er der ikke plads til sladder eller uvenlige ord.

Medlemmer af menigheden, både voksne og unge, kan forene sig i meningsfuld tjeneste for at velsigne andre. For kun to uger siden rapporterede ældste Marcus B. Nash fra De Halvfjerds, der er områdepræsident i det nordvestlige Sydamerika, at de redder hundredvis af mindre aktive voksne og unge ved at tildele »de, der er stærke i Ånden, til de, der er svage«. De kommer tilbage »en for en« gennem kærlighed og tjeneste. Disse kærlige handlinger knytter et stærkt og varigt bånd blandt de involverede – både den hjælpende og den hjulpede. Så mange dyrebare minder er knyttet til sådan tjeneste.

Når jeg tænker tilbage på mine mange år i Kirkens administration, er nogle af de bedste minder de gange, hvor jeg og andre medlemmer af menigheden hjalp en anden.

For eksempel mindes jeg som biskop at arbejde sammen med adskillige aktive medlemmer af min

menighed, da vi skulle rense en ensilagegrav på stavens velfærdsfarm. Det var ikke nogen behagelig opgave! En mindre aktiv bror, som ikke havde været i kirke i mange år, blev opfordret til at hjælpe til. På grund af den kærlighed og det fællesskab, han følte, da vi arbejdede og talte sammen i den stinkende ensilagegrav, vendte han tilbage til kirken og blev senere besejlet til sin hustru og sine børn i templet. Vores fællesskab gennem tjeneste har velsignet hans børn, børnebørn og nu også oldebørn. Mange af dem har tjent på mission, giftet sig i templet og opfostrer en evig familie – et stort værk gennem en enkel handling, et lille stykke guld.

Et tredje område, hvor vi kan tjene, er i samfundet. Som et rent udtryk

for vores kærlighed og omsorg kan vi række ud mod dem, som har brug for vores hjælp. Mange af jer er trukket i en Hjælpende hænder-T-shirt og har arbejdet utrætteligt for at afhjælpe lidelse og forbedre forholdene i jeres lokalsamfund. Unge voksne i Sendai Stav i Japan ydede for nylig uvurderlig hjælp ved at lede efter medlemmer i kølvandet på det frygtelige jordskælv og tsunamien. Vi kan tjene på utallige måder.

Gennem oprigtig venlighed og tjeneste kan vi udvikle venskaber med dem, vi tjener. Gennem disse venskaber kommer en bedre forståelse af vores hengivenhed for evangeliet og et ønske om at høre mere om os.

Min gode ven ældste Joseph Wirthlin talte om kraften i dette princip, da han sagde: »Venlighed er kernen i storhed ... den er en nøgle, som åbner døre og skaber venner. Den blødgør hjertet og danner relationer, som kan vare livet ud« (»Venlighedens dyd«, *Liahona*, maj 2005, s. 26).

En anden måde, vi kan tjene vor himmelske Faders børn på, er gennem missionering – ikke blot som fuldtidsmissionærer, men også som venner og naboer. Kirkens fremtidige vækst vil ikke ske ved blot at banke på døren hos fremmede. Den vil finde sted, når medlemmer, sammen med missionærer, opfyldt af Guds og Kristi kærlighed, kan opdage behov og reagere på disse behov i en ånd af barmhjertig tjeneste.

Når vi gør det, brødre og søstre, vil den rene af hjertet mærke vores oprigtighed og vores kærlighed. Mange vil ønske at lære os bedre at kende. Til den tid, og kun til den tid, vil Kirken vokse for at fylde hele jorden. Dette kan ikke opnås gennem missionærerne alene, men kræver hvert enkelt medlems interesse og tjeneste.

I al vores tjeneste er vi nødt til at være lydhøre over for Helligåndens tilskyndelser. Den stille, sagte røst vil fortælle os, hvem der har brug for vores hjælp, og hvad vi kan gøre for at hjælpe dem.

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Det er derfor livsvigtigt, at vi tjener hinanden i riget ... Meget ofte består vore tjenestegerninger af ganske enkle opmuntringer eller af at give ... hjælp med hverdagsagtige opgaver, men hvilke vidunderlige konsekvenser, kan der ikke komme ... af små, men bevidste gerninger!« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85).

Og præsident Thomas S. Monson har givet følgende råd:

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

»Andres behov er til stede overalt, og vi kan alle gøre noget for at hjælpe en eller anden

... medmindre vi mister os selv i tjeneste for andre, så er der ikke meget formål med vores eget liv« (»Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 85).

Brødre og søstre, må jeg atter engang fremhæve, at den vigtigste egenskab ved vor himmelske Fader og hans elskede Søn, som vi bør ønske og stræbe efter at have selv, er næstekærlighedens gave, »Kristi rene kærlighed« (Moro 7:47). Af denne gave udspringer vores evne til at elske og tjene hinanden, sådan som Frelseren gjorde.

Profeten Mormon belærte os om vigtigheden af denne gave og fortalte, hvordan vi modtager den: »Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen med hjertets hele styrke om, at I må blive fyldt af denne kærlighed, som han har skænket alle, som er hans Søns, Jesu Kristi, sande tilhængere, så I kan blive Guds sønner, så vi, når han viser sig, vil være som han, for vi skal se ham, som han er, så vi må have dette håb, så vi må blive rensset, ja, ligesom han er ren« (Moro 7:48).

Store ting udrettes ved enkle og små ting. Ligesom små guldstykker, som over tid samles til en stor skat, vil vore små og enkle venlige handlinger og tjenester akkumuleres til et liv fyldt med kærlighed til vor himmelske Fader, hengivenhed for Herrens, Jesu Kristi, værk og en følelse af fred og glæde hver gang vi rækker ud mod hinanden.

Nu hvor vi nærmer os påsken, må vi så vise vores kærlighed og påskønnelse for Frelserens sonoffer gennem vore enkle, medfølelse tjenestegøringer for vore brødre og søstre i hjemmet, i kirken og i vore samfund. Om dette beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Forbered verden på det andet komme

Jeres mission bliver en hellig mulighed for at føre andre til Kristus og være med til at forberede Frelserens andet komme.

I aften taler jeg især til de 12- til 25-årige, som bærer Guds præstedømme. Vi tænker meget på jer, og vi beder for jer. Jeg fortalte engang om vores fireårige barnebarn, som skubbede sin lillebror hårdt. Da min hustru Kathy havde trøstet det grædende barn, vendte hun sig mod den fireårige og spurgte hensynsfuldt: »Hvorfor skubber du til din lillebror?« Han så på sin bedstemor og svarede: »Bedste, jeg er ked af det. Jeg har mistet min VDR-ring, så jeg kan ikke vælge det rette.« Vi ved, at I inderligt altid forsøger at vælge det rette. Vi elsker jer meget højt.

Har I nogensinde tænkt over, hvorfor I blev sendt til jorden på netop dette tidspunkt? I blev ikke født i Adam og Evas tid, eller mens Farao herskede i Egypten, eller under Mingdynastiet. I er kommet til jorden på dette tidspunkt 20 århundreder efter Kristi første komme. Guds præstedømme er blevet gengivet til jorden, og Herren er gået i gang med at forberede verden på sin herlige genkomst. Denne tid er en tid med storslåede muligheder og et vigtigt ansvar. Dette er jeres tid.

Med jeres dåb erklærede I jeres tro på Jesus Kristus. Med jeres ordination til præstedømmet er jeres talenter og åndelige evner tiltaget. Et af jeres vigtige ansvar er at hjælpe med at forberede verden på Frelserens andet komme.

Herren har udpeget en profet, præsident Thomas S. Monson, til at lede sit præstedømmes værk. Til jer har præsident Monson sagt: »Herren har brug for missionærer.«¹ »Alle værdige unge mænd bør forberede sig på at tage på mission. Missionering er en præstedømmepligt – en forpligtelse, som Herren forventer af [jer], der er blevet skænket rigtig meget.«²

At tjene på mission kræver ofre. Der vil altid være noget, I må forlade, når I besvarer profetens kald om at tjene.

De, der følger med i rugby ved, at det new zealandske landshold All Blacks, et navn de har fået på grund af farven på deres tøj, er det mest berømte hold nogensinde.³ At blive udtaget til »All Blacks«-holdet i New Zealand kan sammenlignes med at spille på et amerikansk Superbowlhold eller et hold til VM i fodbold.

I 1961 blev Sidney Going i en alder af 18 år og som bærer af Det Aronske Præstedømme en new zealandsk rugbystjerne. På grund af sine bemærkelsesværdige evner mente mange, at han ville blive udtaget til det kommende års nationale rugbyhold »All Blacks«.

Som 19-årig erklærede Sid på et afgørende øjeblik på vej mod toppen i sin rugbykarriere, at han ville tilside-sætte rugby og tage på mission. Nogle sagde, at han var skør. Andre mente, han var tåbelig.⁴ De indvendte, at hans chance i rugby måske aldrig kom igen.

For Sid gjaldt det ikke dét, han forlod – det var muligheden og ansvaret, der ventede forude. Han havde en præstedømmepligt til at give to år af sit liv for at fortælle, at Herren Jesus Kristus og hans gengivne evangelium virkelig findes. Intet – ikke engang muligheden for at spille på landsholdet med al den hyldest, det ville medføre – kunne afholde ham fra at udføre den pligt.⁵

Han blev kaldet af Guds profet til at tjene i missionen for det vestlige

Canada. For 48 år siden i denne måned rejste den 19-årige ældste Sidney Going fra New Zealand for at tjene som missionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Sid fortalte mig om en oplevelse, han havde på sin mission. Det var aften, og han og hans kammerat skulle lige til at vende tilbage til deres lejlighed. De besluttede at besøge endnu en familie. Faderen lukkede dem ind. Ældste Going og hans kammerat vidnede om Frelseren. Familien tog imod en Mormons Bog. Faderen læste hele natten. I løbet af den næste halvanden uge læste han hele Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Et par uger senere blev familien døbt.⁶

En mission i stedet for en plads på New Zealands All Blacks' hold? Sid svarede: »Velsignelsen ved at føre andre til evangeliet opvejer langt mere end noget andet af det, man nogensinde kommer til at ofre.«⁷

I spekulerer sikkert på, hvad der skete med Sid Going efter hans mission. Allervigtigst: Et evigt ægteskab med sin udkårne, Colleen, fem

prægtige børn og en stor flok børnebørn. Han har levet sit liv i fuld tillid til sin Fader i himlen, holdt befalingerne og tjent andre.

Om rugby? Efter sin mission blev Sid Going en af de største halfback i All Blacks' historie, spillede 11 sæsoner og var i mange år holdets anfører.⁸

Hvor god var Sid Going? Han var så god, at trænings- og spilletid blev ændret, fordi han ikke ville spille om søndagen.⁹ Sid var så god, at Englands dronning anerkendte hans bidrag til rugby.¹⁰ Han var så god, at en bog med titlen *Super Sid* blev skrevet om ham.

Hvad nu hvis Sid ikke havde oplevet al den ære efter sin mission? Et af de største mirakler ved missionærtjeneste i denne kirke er, at Sid Going og tusinder af andre som han ikke har spurgt: »Hvad får jeg ud af min mission?« men snarere: »Hvad kan jeg yde?«

Jeres mission bliver en hellig mulighed for at føre andre til Kristus og være med til at forberede Frelserens andet komme.

Herren har længe talt om de nødvendige forberedelser til hans andet komme. Han sagde til Enok: »Retfærdighed vil jeg sende ned fra himlen; og sandhed vil jeg sende frem af jorden ... og retfærdighed og sandhed vil jeg lade skylle hen over jorden som med en flodbølge for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner.«¹¹ Profeten Daniel profeterede, at evangeliet i de sidste dage vil rulle frem til jordens ender, ligesom »en sten [som blev] revet løs fra bjerget, men ikke ved menneskehånd«. ¹² Nefi talte om, at Kirkens antal i de sidste dage ville være lille, men være spredt over hele jordens overflade.¹³ Herren har om denne uddeling forklaret: »I er kaldet til at bringe indsamlingen af mine udvalgte i stand.«¹⁴ Mine unge brødre, jeres mission er en storslået mulighed og et ansvar, vigtig i forbindelse med denne lovede indsamling og kædet sammen med jeres evige skæbne.

Fra genoprettelsens første dage har brødrene været meget alvorlige omkring deres befaling om at forkynde evangeliet. I 1837, blot syv år efter Kirkens organisering og på et tidspunkt med fattigdom og forfølgelse, blev der sendt missionærer af sted for at forkynde evangeliet i England. I løbet af få år forkyndte missionærerne på forskellige steder som Østrig, Fransk Polynesien, Indien, Jamaica, Chile og Kina.¹⁵

Herren har velsignet dette værk, og Kirken etableres over hele verden. Dette møde bliver oversat til 92 sprog. Vi er taknemlige for de 52.225 fuldtidsmissionærer, der tjener i over 150 lande.¹⁶ Solen går aldrig ned over retskafne missionærer, der vidner om Frelseren. Tænk på den åndelige kraft, der er hos 52.000 missionærer, begavet med Herrens Ånd og som ligefremt kundgør, »at der ikke skal gives noget andet navn eller nogen anden vej eller

noget andet middel, hvorved frelse kan blive menneskenes børn til del, undtagen i og ved Kristi ... navn«. ¹⁷ Vi påskønner de titusinder af hjemvendte missionærer, der har ydet og fortsat yder deres allerbedste. Verden er ved at blive forberedt til Frelserens andet komme, i høj grad takket være Herrens værk gennem hans missionærer.

Missionærtjeneste er et åndeligt værk. Værdighed og forberedelse er afgørende. Præsident Monson har sagt: »Unge mænd, jeg formaner jer til at forberede jer til at tjene som missionær. Hold jer rene og værdige til at repræsentere Herren.«¹⁸ I årene op til jeres mission beder jeg jer huske det hellige ansvar, der ligger foran jer. Jeres handlinger før jeres mission får stor indflydelse på den præstedømmemagt, I tager med jer på mission. Forbered jer godt.

Præsident Monson talte om »hver eneste værdige unge mand, som er i stand dertil, bør forberede sig til at tage på mission«. ¹⁹ I tilfælde af helbredsproblemer eller andet er der nogle, der måske ikke er i stand til at tjene. I ved, hvad jeres evne til at tjene er, når I taler med jeres forældre og jeres biskop. Skulle dette være jeres situation, så må I ikke føle jer mindre betydningsfulde i det ædle kald, der ligger foran jer. Herren er meget gavmild mod dem, der elsker ham, og han vil åbne andre døre for jer.

Nogle undrer sig måske over, om de er for gamle til at tjene. En af mine venner fra Kina fandt Kirken i Cambodja, da han var midt i 20'erne. Han spekulerede på, om han stadig kunne tage en mission i betragtning. Efter at have bedt og talt med sin biskop blev han kaldet og tjente værdigt i New York City. Bekymrer jeres alder jer, så bed og tal med jeres biskop. Han vil vejlede jer.

50 % af alle missionærer tjener i deres hjemland. Det er kun rigtigt. Herren har lovet, »at enhver skal høre evangeliets fylde på sit eget tungemål og på sit eget sprog«. ²⁰ I bliver kaldet ved profeti og tjener, hvor der er mest brug for jer.

Jeg elsker at møde missionærer rundt om i hele verden. For nylig besøgte jeg missionen i Sydney i Australien, og gæt hvem jeg mødte? Ældste Sidney Going – den new zealandske rugbylegende. I en alder af 67 år tager han igen af sted som missionær, men denne gang med en makker efter eget valg: Søster Colleen Going. Han fortalte mig om en familie, de fik lov at undervise. Forældrene var medlemmer, men havde været mindre aktive i Kirken i mange, mange år. Ældste og søster Going hjalp med at genantænde familiens tro. Ældste Going fortalte mig om den kraft, han følte, da han stod ved dåbsbassinet ved siden af familiefaderen, da den ældste søn, der nu bærer

præstedømmet, døbte sin lillebror og lillesøster. Han udtrykte glæde over at se en forenet familie, der sammen stræber efter evigt liv.²¹

Henvendt til jer har Det Første Præsidentskab sagt:

»I er [en udvalgt ånd], som er kommet frem i denne tid, hvor ansvar og muligheder så vel som fristelser er størst ...

Vi beder for hver eneste af jer ... så I kan udføre det store værk, der ligger foran jer ... at I må være værdige [og villige] til at videreføre ansvaret med at opbygge Guds rige og forberede verden til Frelserens andet komme.«²²

Jeg elsker Harry Andersons maleri af Frelserens andet komme. Det minder mig om, at han kommer i majestæt og magt. Forunderlige begivenheder skal udfoldes på jorden og i himlene.²³

De, der venter på Frelserens komme, »skal ... se efter [ham]«. Og han har lovet: »Jeg kommer!« De retfærdige skal se ham »i himlens skyer [med alle de hellige engle], iført magt og stor herlighed.«²⁴ »En engel [skal] blæse i sin basun, og de hellige [fra jordens fire hjørner]²⁵ [skal blive] taget op for at møde ham.«²⁶ De, »som har sovet,« hvilket vil sige de værdige helige, der er døde, »skal [også] komme frem for at møde [ham]«. ²⁷

I skrifterne står der: »Herren [skal] sætte sin fod på ... bjerg[et],«²⁸ og »[han] skal lade sin røst lyde, og alle jordens ender skal høre den.«²⁹

Mine unge brødre i præstedømmet, jeg vidner om det majestætiske, men frem for alt, om visheden om denne storslåede begivenhed. Frelseren lever. Han kommer tilbage til jorden. Og hvad enten det bliver på denne eller den anden side af sløret, vil I og jeg glæde os over hans komme og takke Herren for, at han sendte os til jorden på dette tidspunkt for at udføre vores hellige pligt med at forberede verden

til hans genkomst. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Herren har brug for missionærer«, *Liahona*, jan. 2011, s. 4.
2. Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, nov. 2010, s. 6.
3. Se stats.allblacks.com.
4. Se Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black*, 1978, s. 27.
5. Telefonsamtale med præsident Maxwell Horsford, Kaikohe Stav i New Zealand, marts 2011.
6. Telefonsamtale med ældste Sidney Going, marts 2011.
7. E-mailkorrespondance fra ældste Sidney Going, mar. 2011.
8. Se stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Telefonsamtale med præsident Maxwell Horsford, Kaikohe Stav i New Zealand, marts 2011.
10. Sid Going modtog en MBE (Member of the Order of the British Empire) i 1978 for sine

bidrag til rugby-sporten (se Howitt, *Super Sid*, s. 265).

11. Moses 7:62.
12. Dan 2:45.
13. Se 1 Ne 14:12-14.
14. L&P 29:7.
15. Se *Deseret News 2011 Church Almanac*, 2011, s. 430, 458, 463, 487, 505, 512.
16. Pr. 31. dec. 2011.
17. Mosi 3:17.
18. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2011, s. 6.
19. Thomas S. Monson, *Liahona*, nov. 2010, s. 6.
20. L&P 90:11.
21. Telefonsamtale med ældste Sidney Going, marts 2011.
22. »Budskab fra Det Første Præsidentskab«, *Til styrke for de unge: Udfør din pligt over for Gud*, hæfte, 2002, s. 2-3.
23. Se L&P 43:18; 45:40.
24. L&P 45:44.
25. L&P 45:45, 46.
26. L&P 88:96.
27. L&P 88:6; se også L&P 29:13; 88:96-97.
28. L&P 45:48.
29. L&P 45:49.

Eldste Steven E. Snow
De Halvfjerds' Præsidium

Håb

Vores håb om forsoningen giver os kraft gennem det evige perspektiv.

Vores familie voksede op i det sydlige Utahs højtliggende ørkenland. Det regner sjældent, og der er store forhåbninger om, at der vil være fugtighed nok til sommerens hede. Dengang som nu håbede vi på regn, bad vi om regn, og i hårde tider fastede vi for regn.

Det fortælles, at en bedstefar gik en tur rundt i byen med sit femårige barnebarn. De endte i en lille købmandsforretning på hovedgaden, hvor de stoppede og fik en kold sodavand. En bil fra en anden stat holdt ind til siden, og føreren nærmede sig den gamle i gårde. Den fremmede pegede på en lille sky på himlen og spurgte: »Tror du, det bliver regnvejr?»

»Det håber jeg meget,« svarede den gamle mand, »om ikke for min skyld, så for drengens. Jeg har set regn.«

Håb er en følelse, som beriger vores liv i hverdagen. Det defineres som »følelsen af, at ... begivenheder falder ud til det bedste«. Når vi udøver håb, »ses fremad med et ønske og fornuftig tillid« (dictionary.reference.com/browse/hope). Som sådan bringer håb en vis beroligende indflydelse ind i vores tilværelse, når vi fortrøstningsfuldt ser frem mod fremtidige begivenheder.

Sommetider håber vi på noget, som vi har lidt eller ingen kontrol over.

Vi håber på godt vejr. Vi håber på et tidligt forår. Vi håber på, at vores yndlingshold vinder VM, Super Bowl eller mesterskabet i baseball.

Sådanne håb gør vores tilværelse interessant og kan ofte føre til usædvanlig og endda overtroisk opførsel. Fx er min svigerfar en kæmpe sportsfan, men han er overbevist om, at hvis han *ikke* ser sit yndlingshold i basketball på fjernsynet, har de en bedre chance for at vinde. Da jeg var 12 år gammel, insisterede jeg på at have det samme par uvaskede sokker på til hver kamp på lilleputholdet i baseball i håb om at vinde. Min mor fik mig til at opbevare dem uden for på bagterrassen.

Andre gange kan vore håb føre til drømme, som kan inspirere os og få os til at handle. Hvis vi har håb om at blive bedre i skolen, kan det håb blive til virkelighed ved flittigt at læse og yde ofre. Hvis vi har håb om at spille på et vinderhold, kan det håb føre til vedvarende træning, pligtopfyldenhed, samarbejde og til sidst succes.

Roger Bannister var en lægestuderende i England med et ambitiøst håb. Han ønskede at være det første menneske, der kunne løbe 1 mile (1609 m) på under fire minutter. I det meste af den første del af det 20. århundrede havde sportsentusiaster

spændt ventet på den dag, hvor man kom under de fire minutter. Gennem årene var mange fremragende løbere kommet tæt på, men ikke under de fire minutter. Bannister kastede sig ud i et ambitiøst træningsprogram i håb om at nå sit mål med at sætte en ny verdensrekord. Visse mennesker i sportsverdenen var begyndt at tvivle på, hvorvidt man overhovedet kunne komme under de fire minutter. Formodede eksperter havde endda fremsat den hypotese, at menneskets krop fysiologisk var ude af stand til at løbe med en sådan hastighed over så lang en strækning. En skyet dag den 6. maj 1954 blev Roger Bannisters store håb til virkelighed! Han krydsede mållinjen i tiden 3.59.4 og satte ny verdensrekord. Hans håb om at komme under de fire minutter var en drøm, som blev opnået ved træning, hårdt arbejde og opofrelse.

Håb kan inspirere til drømme og anspore os til at realisere de drømme. Håb alene gør imidlertid ikke, at vi når målet. Mange ærefulde håb er forblevet uopfyldte, forlist på klipperevet af gode hensigter og dovenskab.

Som forældre drejer vore inderligste håb sig om vore børn. Vi håber, de vokser op og vil leve en ansvarlig og retskaffen tilværelse. Sådanne håb kan let blive knust, hvis vi ikke foregår med et godt eksempel. Håb alene betyder ikke, at vore børn udvikler retskaffenhed. Vi må tilbringe tid sammen med dem til familieaften og værdifulde familieaktiviteter. Vi må lære dem at bede. Vi må læse sammen med dem i skrifterne og undervise dem i vigtige principper i evangeliet. Kun da er det muligt, at vore inderste håb bliver til virkelighed.

Vi bør aldrig lade håb fortrænges af fortvivlelse. Apostlen Paulus skrev, at vi »skal pløje med håb« (1 Kor 9:10). At håbe beriger vores tilværelse og får os til at se frem mod fremtiden.

Hvad enten vi pløjer marker, som skal tilplantes, eller pløjer os gennem livet, er det bydende nødvendigt, at vi som sidste dages hellige har håb.

I Jesu Kristi evangelium er håb ønsket fra hans tilhængere om at opnå evig frelse gennem Frelserens forsoning.

Det er i sandhed det håb, vi alle må have. Det er det, der adskiller os fra resten af verden. Peter formanede de tidlige Kristi tilhængere: »Vær altid rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har« (1 Pet 3:15).

Vores håb om forsoningen giver os kraft gennem det evige perspektiv. Et sådant perspektiv giver os mulighed for at se ud over nuet og videre til evighedernes løfter. Vi behøver ikke blive fanget i de snævre grænser for samfundets skiftende forventninger. Vi kan frit se frem til celestial herlighed, beseglet til vores familie og kære.

I evangeliet er håb næsten altid knyttet til tro og næstekærlighed. Præsident Dieter F. Uchtdorf har sagt: »Håb er det ene ben på en trebenet skammel sammen med tro og kærlighed. Disse tre stabiliserer vores liv, uanset hvor svære eller store vanskeligheder vi på det tidspunkt måtte

støde på« (»Håbets uendelige kraft«, *Liahona*, nov. 2008, s. 21).

I det sidste kapitel i Mormons Bog skrev Moroni:

»Derfor må der være tro; og hvis der må være tro, må der også være håb; og hvis der må være håb, må der også være næstekærlighed.

Og medmindre I nærer næstekærlighed, kan I på ingen måde blive frelst i Guds rige; ej heller kan I blive frelst i Guds rige, hvis I ikke har tro; ej heller kan I, hvis I intet håb har« (Moro 10:20-21).

Ældste Russell M. Nelson har sagt: »Tro har sin rod i Jesus Kristus. *Håb* koncentrerer sig om forsoningen. *Næstekærlighed* kommer til udtryk i »Kristi rene kærlighed«. Disse tre egenskaber griber ind i hinanden ligesom fibrene i et kabel og kan ikke altid præcist skelnes fra hinanden. Sammen bliver de vores tøjlr til det celestiale rige« (»A More Excellent Hope«, *Ensign*, feb. 1997, s. 61).

Da Nefi profeterede om Jesus Kristus i slutningen af sin optegnelse, skrev han: »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker« (2 Ne 31:20).

Dette »fuldkomne klare håb«, som Nefi taler om, er håbet i forbindelse med forsoningen, en evig frelse som er gjort mulig ved vor Frelseres offer. Dette håb har gennem tiderne ledt mænd og kvinder til at udføre bemærkelsesværdige ting. De fordums apostle drog omkring på jorden og vidnede om ham og gav til sidst deres liv i hans tjeneste.

I denne uddeling forlod mange tidlige kirkemedlemmer deres hjem med hjertet fuld af håb og tro, mens de begav sig af sted mod vest over de store sletter til Salt Lake-dalen.

I 1851 sluttede Mary Murray Murdoch sig til Kirken i Skotland som enke i en alder af 67 år. En lille kvinde på 1,40 og godt 40 kg, som havde født 8 børn, hvoraf seks blev voksne. På grund af højden kaldte hendes børn og børnebørn hende kærligt »lille Bedste«.

Hendes søn John Murdoch og hans hustru tilsluttede sig også Kirken og rejste til Utah i 1852 med deres to små børn. Trods de vanskelige tider for familien sendte John fire år senere sin mor de nødvendige midler, så hun kunne tilslutte sig familien i Salt Lake City. Med et håb, der var meget større end Marys egen højde, begyndte hun

den besværlige rejse mod vest til Utah som 73-årig.

Efter en sikker overfart over Atlanten tilsluttede hun sig til sidst det skæbnesvangre Martins håndkærrekompagni. Den 28. juli begyndte disse håndkærreponierer rejsen mod vest. Dette kompagnis lidelser er velkendte. Af de 576 medlemmer i kompagniet døde næsten en fjerdedel, før de nåede Utah. Flere ville være omkommet, hvis ikke det havde været for den redningsindsats, som præsident Brigham Young organiserede, hvor han sendte vogne og forsyninger ud for at finde de hellige, der var strandet i sneen.

Mary Murdoch døde den 2. oktober 1856 nær Chimney Rock i Nebraska. Her overmandede rejsens udmattelse, kulde og trængsler hende. Hendes skrøbelige legeme gav ganske enkelt efter for de fysiske trængsler, som de hellige mødte. Da hun lå og klyngede sig til livet, gik hendes tanker til familien i Utah. Denne trofaste pionerkvindes sidste ord var: »Fortæl John, at jeg døde med ansigtet vendt mod Zion« (se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer*, 2006, s. 34, 39, 54, 77, 94-97, 103, 112-113, 115).

Mary Murray Murdoch er et eksempel på håbet og troen hos mange af de tidlige pionerer, som foretog den modige rejse mod vest. Nutidens åndelige rejser kræver ikke mindre håb eller tro end pionerernes. Vore udfordringer kan være anderledes, men kampene er lige så hårde.

Det er min bøn, at vore håb fører til opfyldelsen af vore retfærdige drømme. Jeg beder især for, at vores håb ved forsoningen vil styrke vores tro og kærlighed og give os et evigt perspektiv på vores fremtid. At vi alle må have dette fuldkomne klare håb er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Larry M. Gibson

Førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab

Det Aronske Præstedømmes hellige nøgler

Herren ønsker, at enhver aronsk præstedømmebærer indbyder alle til at komme til Kristus – begyndende med sin egen familie.

En af mine sønner besluttede som 12-årig at opdrætte kaniner. Vi byggede bure og fik én stor han- og to hunkaniner af en nabo. Jeg anede ikke, hvad jeg gik ind til. På meget kort tid myldrede det med kaniner i vores skur. Nu, hvor min søn er voksen, må jeg indrømme, at jeg er forbløffet over, hvordan de blev holdt i ave – en nabos hund kom af og til ind i skuret og tyndede ud i flokken.

Men mit hjerte blev rørt, da jeg så min søn og hans brødre våge over og beskytte disse kaniner. Og nu er de som ægtemænd og fædre værdige præstedømmebærere, som elsker, styrker og våger over deres egen familie.

Jeg har lige så kærlige følelser, når jeg iagttager jer unge mænd i Det Aronske Præstedømme, når I våger over, støtter og styrker dem omkring jer, herunder jeres familie og medlemmer af jeres kворum, og mange andre. Hvor jeg dog elsker jer.

For nylig overværede jeg en 13-årig ung mand blive indsat som diakonernes kворumspræsident. Bagefter gav

biskoppen ham hånden og tiltalte ham som »præsident« og forklarede kворumsmedlemmerne, at han »tiltalte ham som præsident for at understrege helligheden ved denne kaldelse. Diakonernes kворumspræsident er et ud af kun fire mennesker i menigheden, der bærer nøgler til at præsidere. Med de nøgler leder han sammen med sine rådgivere kворummet under Herrens inspiration.« Denne biskop forstod præsidentskabets magt under ledelse af en præsident, som bærer og udøver hellige nøgler (se L&P 124:142-143).

Senere spurgte jeg denne unge mand, om han var klar til at præsidere over dette store kворum. Han svarede: »Jeg er nervøs. Jeg ved ikke, hvad diakonernes kворumspræsident gør. Kan du fortælle mig det?«

Jeg fortalte ham, at han havde et fremragende biskopråd og vejledere, som ville hjælpe ham med at blive en dygtig og stærk præstedømmeleder. Jeg vidste, at de ville respektere de hellige nøgler til at præsidere, som han bar.

Så stillede jeg dette spørgsmål: »Tror du, at Herren ville kalde dig til denne betydningsfulde kaldelse uden at give dig vejledning?»

Han tænkte sig om og svarede så: »Hvor finder jeg den?»

Efter lidt snak blev han klar over, at han kunne finde vejledning i skrifterne, de levende profeters ord og i form af svar på bønner. Vi besluttede at finde et skriftsted, som kunne være et udgangspunkt for hans søgen efter at lære ansvaret i hans nye kaldelse.

Vi slog op i afsnit 107 i Lære og Pagter, vers 85. Der står, at diakonerens kvorumspræsident skal sidde i råd med sine kvorumsmedlemmer og undervise dem om deres pligt. Vi lagde mærke til, at hans kvorum ikke kun er en klasse, men også et råd bestående af unge mænd, og de skal styrke og opbygge hinanden under præsidentens ledelse. Jeg udtrykte min tillid til, at han ville blive en fremragende præsident, der ville sætte sin lid til inspiration fra Herren og højne sin hellige kaldelse, efterhånden som han lærte de andre diakoner deres pligter.

Derpå spurgte jeg: »Når du nu ved, at du skal lære diakonerne deres pligter, ved du så, hvilke pligter det er?»

Igen slog vi op i skrifterne og fandt dette:

1. En diakon er udpeget til at våge over og være stående tjener i Kirken (se L&P 84:111).

Eftersom familien er Kirkens grundlæggende enhed, er det vigtigste sted for en præstedømmebærer at udføre denne pligt i hans eget hjem. Han yder præstedømmetjeneste over for sin far og mor i deres ledelse af familien. Han våger over sine brødre og søstre, de unge mænd i sit kvorum og andre medlemmer i menigheden.

2. En diakon bistår læreren i alle hans pligter i kirken, når situationen kræver det (se L&P 20:57).

Vi kom frem til, at hvis en diakon skal hjælpe til med lærernes pligter, må han kende deres pligter. Vi kiggede i skrifterne og fandt hurtigt frem til over et dusin pligter for lærerens embede (se L&P 20:53-59; 84:111). Sikken stærk oplevelse det ville være for enhver ung mand – og hans far, rådgivere og andre – at gøre nøjagtig, som denne unge mand gjorde: ty til skrifterne og selv opdage, hvad vore pligter er. Jeg formoder, at mange af os bliver overraskede – og inspirerede – over det, vi finder. Pligt mod Gud indeholder nyttige oversigter over Det Aronske Præstedømmes pligter og er en storlået kilde til åndelig udvikling. Jeg beder jer indtrængende om at bruge det.

3. Diakoner og lærere skal også »advare, forklare, formane og undervise og opfordre alle til at

komme til Kristus« (L&P 20:59; se v. 46 og 68 for præster).

Mange unge mænd tror, at deres missionæroplevelser begynder, når de bliver 19 og kommer på missionærskolen. Vi lærer i skrifterne, at det begynder længe før det. Herren ønsker, at enhver aronsk præstedømmebærer indbyder alle til at komme til Kristus – begyndende med sin egen familie.

Dernæst, for at hjælpe denne unge præsident med at forstå, at han og kun han var præsident over embedet i kvorummet, foreslog jeg, at han tre gange læste den første pligt, der nævnes i Lære og Pagter 107:85. Han læste: »Præsidere over tolv diakoner.« Jeg spurgte: »Hvad fortæller Herren dig personligt om din pligt som præsident?»

»Tja,« sagde han, »flere ting er dukket op i mit hoved, mens vi har talt sammen. Jeg tror, at vor himmelske Fader ønsker, jeg skal være præsident over 12 diakoner. Vi er kun fem, der kommer, og én kommer kun sommetider. Så hvordan får vi fat på tolv?»

Se, jeg havde aldrig tolket dette skriftsted på den måde, han gjorde, men han havde også hellige nøgler, som jeg ikke havde. Jeg blev undervist af en 13-årig præsident for diakonerens kvorum om den åbenbaringsmagt, der kommer til dem, der besidder de hellige, præsiderende nøgler, uanset intellekt, statur eller alder.

Jeg svarede: »Det ved jeg ikke. Hvad tror du?»

Og han sagde: »Vi må finde ud af, hvordan vi kan få ham til at blive ved med at komme. Jeg ved, der er to andre, der bør være i vores kворum, men de kommer ikke, og jeg kender dem ikke. Måske kan jeg blive gode venner med den ene og få mine rådgivere til at arbejde med de andre. Hvis de alle kommer, er vi syv, men hvor finder vi fem til?»

»Jeg ved det ikke,« var mit svar, »men vor himmelske Fader ønsker, de skal være der, han ved det.«

»Så må vi bede som præsidentskab og som kворum for at finde ud af, hvad vi skal gøre.« Så spurgte han: »Er jeg ansvarlig for alle drenge i diakonalderen i vores menighed, selv de, der ikke er medlem?»

I dyb respekt sagde jeg: »Har din biskop i Herrens øjne kun ansvar for medlemmerne i menigheden eller for alle, der bor inden for dens grænser?»

Denne unge »stående tjener« fangede den. Han indså enhver diakons,

lærers og præsts rolle med hensyn til at våge over Kirken og indbyde alle til at komme til Kristus.

Jeg kommer til at tænke på et skriftsted, når jeg tænker på vore vidunderlige unge mænd og piger i Kirken – et skriftsted, som Moroni citerede til Joseph Smith, hvori der stod, at det »endnu ikke var gået i opfyldelse, men at det snart skulle gøre det« (JS-H 1:41) – »Det skal ske derefter: Jeg vil udgyde min ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre skal profetere ... jeres unge skal se syner« (Joel 3:1).

Det, der »dukkede op« i denne unge præsidents hoved, var et syn om, hvordan vor himmelske Fader ønsker, hans kворum skal være. Det var den åbenbaring, han havde brug for til at styrke sit kворums aktive medlemmer, redde dem, der kæmpede, og indbyde alle til at komme til Kristus. Med den inspiration lagde han planer for at udføre Herrens vilje.

Herren lærte denne unge præsident, at *præstedømmet* betyder at række ud for at tjene andre. Som vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, forklarer: »Præstedømmet er en forpligtelse til at tjene snarere end en gave, et privilegium til at løfte og en mulighed for at velsigne andre« (»Vores hellige embede i præstedømmet«, *Liahona*, maj 2006, s. 57).

Tjeneste er selve grundlaget for præstedømmet – at tjene andre sådan som Frelseren var et eksempel på. Jeg vidner om, at det er Herrens præstedømme, vi går Herrens ærinde, og han har vist alle præstedømmebærere vejen for trofast præstedømmetjeneste.

Jeg opfordrer hvert kворumspræsidentskab for diakoner, lærere og præster til regelmæssigt at sidde i råd, studere og bede for at lære, hvad Herrens vilje er for jeres kворum, og så gå hen og gøre det. Brug Pligt mod

Gud som en hjælp til at undervise jeres kvorumsmedlemmer om deres pligter. Jeg opfordrer hvert kvorumsmedlem til at opretholde jeres kvorumspræsident og opsøge ham for råd, når I lærer og retskaffent udfører alle jeres præstedømmepligter. Og jeg opfordrer jer hver især til at se disse bemærkelsesværdige unge mænd, som Herren ser dem – en mægtig kilde til at opbygge og styrke hans rige her og nu.

I vidunderlige unge mænd bærer Det Aronske Præstedømme, som blev gengivet af Johannes Døber til Joseph Smith og Oliver Cowdery nær Harmony i Pennsylvania. Jeres præstedømme har de hellige nøgler, der åbner døren for alle vor himmelske Faders børn, så de kan komme til hans Søn, Jesus Kristus, og følge ham. Det tilvejebringes gennem »omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse«, de ugentlige nadverordinancer og »englebetjening« (L&P 13:1; JS-H 1:69). I er virkelig tjenere, der må være rene, værdige og trofaste præstedømmemænd til alle tider og på alle steder.

Hvorfor? Lyt til ordene fra vores elskede Første Præsidentskab, som er givet til jer hver især i jeres Pligt mod Gud:

Du har myndigheden til at udføre ordinancerne i Det Aronske Præstedømme ... Du [vil] være til stor velsignelse for dem omkring dig ...

Vor himmelske Fader har stor tiltro og tillid til jer og har et vigtigt værk for jer at udføre« (*Udførelse af min Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere*, 2010, s. 5).

Jeg ved, at disse ord er sande og beder til, at vi hver især vil få det samme vidnesbyrd. Og jeg siger disse ting i hans navn, hvis præstedømme vi bærer, Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeres potentiale, jeres privilegium

Når I læser i skriften og lytter til profeternes ord med hele jeres hjerte og sind, vil Herren fortælle jer, hvordan I skal leve op til jeres præstedømmeprivilegier.

Der var engang en mand, som nærede en livslang drøm om en krydstogt og sejle rundt i Middelhavet. Han drømte om at gå i gaderne i Rom, Athen og Istanbul. Han lagde hver eneste øre til side, indtil han havde nok til turen. Eftersom pengene var knappe, medbragte han en ekstra kuffert med dåsebønner, kiks og pulverlimonade, og det levede han af hver dag.

Han ville have elsket at tage del i de mange aktiviteter på skibet – træning i motionscentret, spille minigolf og svømme i poolen. Han misundte dem, som gik i biografen, til forestillinger og kulturelle arrangementer. Og hvor han dog længtes efter at smage den forrygende mad, han så ombord på skibet – hvert måltid lignede en fest! Men manden ønskede at spare så lidt som muligt, så han deltog ikke i noget af dette. Han fik set de byer, han havde længtes efter at se, men det meste af turen blev han i sin kahyt og spiste sin beskedne kost.

På rejsens sidste dag spurgte et besætningsmedlem ham om, hvilken afskedsfest han ville deltage i. Da var det, at han opdagede, at ikke blot

afskedsfesten, men næsten alt ombord på skibet – maden, underholdningen og alle aktiviteterne var inkluderet i prisen på hans billet. For sent opdagede han, at han havde levet langt under sine privilegier.

Dette rejser et indlysende spørgsmål: Lever vi som præstedømmebærere under vores privilegium, når det gælder den hellige kraft, gaver og velsignelser, som er vores mulighed og ret som bærere af Guds præstedømme?

Præstedømmets ære og storhed

Vi ved alle, at præstedømmet er langt mere end blot et navn eller en titel. Profeten Joseph Smith belærte os om, at »præstedømmet er et evigt princip og eksisterede hos Gud fra al evighed ... til al evighed uden dages begyndelse og års end«. ¹ Det indeholder »nøglen til kundskaben om Gud«. ² Rent faktisk er præstedømmet »guddommelighedens kraft«. ³

Velsignelserne ved præstedømmet overstiger vores fatteevne. Trofaste bærere af Det Melkisedekske Præstedømme kan blive »Guds ... udvalgte«. ⁴ De kan blive »helliggjort ved Ånden,

således at deres legeme bliver fornyet« ⁵ og kan i sidste ende modtage »alt det, som Fader[en] har«. ⁶ Det kan være svært at fatte, men det er smukt, og jeg vidner om, at det er sandt.

Det faktum, at vor himmelske Fader har betroet denne kraft og dette ansvar til mennesket, er et bevis på hans store kærlighed til os og det bebuder vores potentiale som Guds sønner i det hinsides.

Ikke desto mindre sker det for ofte, at vore handlinger viser, at vi lever langt under dette potentiale. Når vi bliver spurgt om præstedømmet, er der mange af os, der kan citere en korrekt definition, men i vores dagligliv er der måske kun meget lidet tegn på, at vores forståelse rækker ud over et indøvet skriftsted.

Brødre, vi står med et valg. Vi kan stille os tilfredse med en reduceret oplevelse som præstedømmebærere og lade os nøje med oplevelser, som ligger langt under vores privilegium. Eller også kan vi tage del i en overdådig fest af åndelige muligheder og universelle præstedømmevelsignelser.

Hvad skal vi gøre for at leve op til vores potentiale?

De ord, som er nedskrevet i hellig skrift og talt ved generalkonferencen, skal »anvendes på os selv«, ⁷ ikke blot til at blive læst eller hørt. ⁸ Alt for ofte deltager vi i møder og nikker med hovedet, vi smiler måske endda indforstået og samtykker. Vi kradser et par handlingspunkter ned og siger måske til os selv: »Det vil jeg gøre.« Men et eller andet sted mellem det, vi hører og skriver ned på vores smart phone for at huske det, og den rent faktiske udførelse, bliver vores »gør det« henvist til pladsen »senere«. Brødre, lad os sikre os, at vi giver vores »gør det« pladsen »nu«!

Når I læser i skriften og lytter til profeternes ord med hele jeres hjerte og sind, vil Herren fortælle jer, hvordan I skal leve op til jeres præstedømmeprivilegier. Lad der ikke gå en dag uden at handle på Åndens tilskyndelser.

For det første: Læs manualen

Hvis I ejede verdens mest avancerede og dyre computer, ville I så blot bruge den som pynt på skrivebordet? Computeren ser måske meget imponerende ud. Den kan alt muligt. Men det er kun ved at læse manualen, lære at bruge softwaren og tænde for den, at I kan udnytte alt det, den kan.

Det hellige præstedømme har også en manual. Lad os forpligte os til at læse skrifterne og håndbøgerne med større forsæt og fokus. Lad os begynde med at genlæse afsnit 20, 84, 107 og 121 i Lære og Pagter. Desto mere vi studerer formålet, potentialet og den praktiske brug af præstedømmet, jo mere vil vi forbløffes over dets kraft, og Ånden vil lære os, hvordan vi trækker på og bruger den kraft til at velsigne vores familie, samfundet og Kirken.

Som folk sætter vi med rette stor pris på verdslig uddannelse og erhvervsmæssig udvikling. Vi ønsker og vi må udmærke os bogligt og håndværksmæssigt. Jeg roser jer for flittigt at stræbe efter at få en uddannelse og blive eksperter inden for jeres felt. Jeg opfordrer jer også til at blive eksperter i evangeliets lære – særligt læresætningerne omkring præstedømmet.

Vi lever i en tid, hvor det er lettere at få adgang til skriften og nutidige apostles og profeters ord, end det nogensinde tidligere har været i verdens historie. Det er dog vores privilegium, ansvar og pligt at række ud og gribe deres lærdomme. Præstedømmets principper og lære er

sublime og ophøjede. Jo mere vi studerer læren og potentialet og benytter den praktiske brug af præstedømmet, desto mere vil vores sjæl uddybes og vores forståelse øges, og vi vil se, hvad Herren har i vente til os.

For det andet: Søg åbenbaring gennem Ånden

Et sikkert vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans gengivne evangelium fordrer mere end viden – det fordrer personlig åbenbaring, som er stadfæstet i ærlig og indviet anvendelse

af evangeliets principper. Profeten Joseph Smith forklarede, at præstedømmet er en »kanal, gennem hvilken den Almægtige begyndte at åbenbare sin herlighed ved begyndelsen af denne jords skabelse, og gennem hvilken han er blevet ved med at åbenbare sig til menneskenes børn til nuværende tid.«⁹

Dersom vi ikke søger at bruge den kanal til åbenbaring, lever vi ikke op til vore præstedømmeprivilegier. For eksempel er der de, som tror, men ikke ved, at de tror. De har modtaget

Bukarest i Rumænien

adskillige svar gennem den stille, sagte røst gennem lang tid, men fordi denne inspiration er så lille og umærkelig, genkender de den ikke for det, den vitterlig er. Som følge deraf lader de tvivl holde dem fra at opfylde deres potentiale som præstedømmebærere.

Åbenbaring og vidnesbyrd kommer ikke altid med overvældende styrke. For mange kommer et vidnesbyrd langsomt – lidt ad gangen. Sommetider kommer det så gradvist, at det kan være svært at huske, hvornår vi præcist vidste, at evangeliet er sandt. Herren giver os »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der.«¹⁰

På nogle måder minder vores vidnesbyrd os om en snebold, der vokser sig større for hver gang, vi ruller den. Vi begynder med en lille smule lys – det kan blot være ønsket om at tro. Gradvist »holder lys sig til lys«,¹¹ og han, »der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag,«¹² hvor vi »når tiden er inde, [vil] modtage af hans fylde.«¹³

Tænk på, hvilken storslået ting det er at række udover vore jordiske begrænsninger, at få åbnet vores forståelse og modtage lys og kundskab fra de celestiale kilder! Det er vores privilegium og mulighed som præstedømmebærere at søge personlig åbenbaring og at lære, hvordan vi for

os selv kan kende sandheden gennem Helligåndens sikre vidne.

Lad os oprigtigt søge den personlige åbenbarings lys. Lad os trygle Herren om at begave vores sind og sjæl med den troens gnist, som gør os i stand til at modtage og genkende Helligåndens guddommelige betjening i de specifikke situationer, udfordringer og præstedømmepligter, vi befinder os i.

For det tredje: Find glæde i præstedømmetjeneste

I min karriere som pilot havde jeg mulighed for at være eftersyns- og træningskaptajn. En del af dette arbejde var at uddanne og teste øvede piloter for at sikre, at de havde den nødvendige viden og færdighed til at manøvrere de storslåede kæmpestore jettfly sikkert og optimalt.

Jeg opdagede, at der var piloter, som selv efter mange års professionel flyvning, aldrig havde mistet begejstringen ved at stige op i atmosfæren »slippe jordens faste grund og danse med skyerne på lette sølvervinger.«¹⁴ De elskede lyden af vindens sus, de store motorers brummen, og følelsen af at være »ét med vinden og ét med den mørke himmel og stjernerne forude.«¹⁵ Deres begejstring var smittende.

Der var også nogle få, som bare passede deres arbejde. De mestrede systemerne og kunne håndtere

jettflyene, men et sted hen ad vejen havde de mistet begejstringen ved at flyve »hvor hverken lærke eller ørn fløj.«¹⁶ De havde mistet evnen til at forbløffes over en strålende solopgang eller skønheden ved Guds skaberværk, når de passerede verdenshave og kontinenter. Hvis de opfyldte de officielle krav, godkendte jeg dem, men på samme tid havde jeg ondt af dem.

I kan spørge jer selv, om I bare passer jeres pligter som præstedømmebærere – gør hvad der forventes af jer, men uden at forvente den glæde, som kan blive jer til del. At bære præstedømmet giver os store muligheder for at føle den glæde, som Ammon gav udtryk for: »Har vi derfor ikke stor grund til at fryde os? ... Vi har været redskaber i hans hånd til at udføre denne store og forunderlige gerning. Lad os derfor juble ... i Herren; ja, vi vil fryde os.«¹⁷

Brødre, vores religion er frydefuld! Vi er yderst velsignede ved at bære Guds præstedømme! I Salmerne læser vi: »Lykkeligt det folk, der forstår at

hylde dig, Herre, i lyset fra dit ansigt vandrer de.«¹⁸ Vi kan forvente denne større glæde, hvis vi blot holder øje med den.

Alt for ofte forventer vi ikke den fryd, der følger af daglig, praktisk præstedømmetjeneste. Til tider kan opgaver føles som byrder. Brødre, lad os ikke slæbe os gennem livet indhyllet i de tre U'er: Udkørt, urolig og utilfreds. Vi lever under vore privilegier, når vi tillader verdslige ting at holde os væk fra den umådelige glæde, som følger af trofast og hengiven præstedømmetjeneste, særligt inden for hjemmets vægge. Vi lever under vore privilegier, når vi ikke tager del i den fest af lykke, fred og glæde, som Gud så gavmildt skænker sine trofaste tjenere i præstedømmet.

Unge mænd, hvis det at komme tidligt i kirke for at hjælpe med at forberede nadveren føles mere som en byrde end en velsignelse, så vil jeg opfordre jer til at tænke over, hvad denne hellige ordinance måske betyder for et medlem af menigheden, som måske har haft en svær uge. Brødre, dersom jeres hjemmelærerindsats synes lidt nyttesløs, så vil jeg opfordre jer til at se med troens øje på, hvad et besøg af en Herrens tjener kan gøre for en familie med mange uforudsete problemer. Når I fatter de guddommelige muligheder med jeres præstedømmetjeneste, vil Guds Ånd fylde jeres hjerte og sind, og den vil skinne i jeres øjne og ansigter.

Lad os som præstedømmebærere aldrig blive forhærdede over for det under og den ære, som Herren har betroet os.

Konklusion

Mine kære brødre, må vi flittigt stræbe efter at lære det hellige præstedømmes læresætninger, må vi styrke vores vidnesbyrd linje på linje ved at

modtage Åndens åbenbaringer, og må vi finde sand glæde i den daglige præstedømmetjeneste. Når vi gør disse ting, vil vi begynde at leve op til vores potentiale og privilegier som præstedømmebærere, og vi vil blive i stand til at gøre alt »i ham, der giver [os] kraft.«¹⁹ Om dette vidner jeg som apostel og efterlader jer min velsignelse. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 108.
2. L&P 84:19.
3. L&P 84:20.
4. L&P 84:34.
5. L&P 84:33.
6. L&P 84:38.
7. 1 Ne 19:24.
8. Se Jak 1:22.
9. *Kirkens præsidenter lærdomme: Joseph Smith*, s. 108-109.
10. 2 Ne 28:30.
11. L&P 88:40.
12. L&P 50:24.
13. L&P 93:19.
14. John Gillespie Magee jun., »High Flight«, Diane Ravitch, red., *The American Reader: Words That Moved a Nation*, 1990, s. 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground*, 1963, s. 9.
16. Magee, »High Flight«, s. 486.
17. Alma 26:13, 15-16.
18. SI 89:15.
19. Fil 4:13.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Læring i præstedømmet

Dersom I vil være flittige og lydige i præstedømmet, vil skatte af åndelig kundskab blive udøst over jer.

Jeg er taknemlig for at være sammen med jer til dette møde for Guds præstedømme. Vi befinder os i aften på vidt forskellige steder og stadier af vores præstedømmetjeneste. Men trods alle de forskellige omstændigheder har vi en ting til fælles. Det er at lære om vore pligter i præstedømmet og vokse i kraft til at udføre dem.

Som diakon var jeg ivrig efter at lære det. Jeg tilhørte en lille gren i Kirken i New Jersey på USA's østkyst. Jeg var den eneste diakon i grenen – ikke blot den eneste, der kom, men den eneste i optegnelserne. Min storebror var den eneste lærer. Han er her i aften.

Mens jeg stadig var diakon, flyttede min familie til Utah. Der fandt jeg tre vidunderlige ting, som satte fart på min udvikling i præstedømmet. Den første var en præsident, som vidste, hvordan man sad i råd med medlemmerne af sit kvorum. Den anden var en stor tro på Jesus Kristus, som førte til den store kærlighed, vi har hørt om – kærlighed til hinanden. Og den tredje var en fælles overbevisning om, at vores overordnede formål med præstedømmet var at arbejde for menneskenes frelse.

Det var ikke den veletablerede menighed, der gjorde forskellen. Det, der var der, kunne man have fundet

i alle de enheder af Kirken, som I befinder jer i.

Disse tre ting har måske været så stor en del af jeres erfaring i præstedømmet, at I dårligt har bemærket dem. Andre har måske ikke følt behovet for udvikling, så denne hjælp er måske usynlig for jer. Hvad det end er, så beder jeg Ånden om hjælp til at gøre dem tydelige og tiltrækkende for jer.

Min hensigt med at tale om disse tre former for hjælp til udvikling i præstedømmet er at tilskynde jer til at værdsætte og bruge dem. Hvis I gør det, vil jeres tjeneste blive bedre. Og dersom den højnes, vil jeres præstedømmetjeneste være til større velsignelse for vor himmelske Faders børn, end I havde troet det muligt.

Jeg opdagede den første, da jeg blev budt velkommen til præsternes kvorum, hvor biskoppen var præsident. Det kan synes om en lille ting for jer, men det gav mig en følelse af kraft i præstedømmet, som har ændret min tjeneste i præstedømmet lige siden. Det begyndte med den måde, han ledte os på.

Som vidt jeg kunne se, så behandlede han os unge præster og vore meninger, som om vi var de viseste mænd i verden. Han ventede til alle, der ville sige noget, havde talt. Han lyttede. Og når han besluttede, hvad

der skulle gøres, så virkede det for mig, som om Ånden bekræftede disse beslutninger for os og for ham.

Nu indser jeg, at jeg følte det, som skriften mener, når der står, at præsidenten sidder i råd med medlemmerne af kvorummet.¹ Og år senere, da jeg var biskop med mit præstekvorum, lærte både de og jeg det, som jeg havde lært som ung præst.

Tyve år senere havde jeg som biskop muligheden for at se den effektivitet, der ligger i et råd, ikke blot i kirkebygninger, men også i bjergene. Under en lørdagsaktivitet var et af medlemmerne af vores kvorum blevet væk i skoven i løbet af natten. Så vidt vi vidste, var han alene og uden varmt tøj, mad eller ly. Vi ledte uden held efter ham.

Jeg mindes, at vi bad sammen, præsternes kvorum og jeg, og så bad jeg dem hver især om at tale. Jeg lyttede nøje, og det virkede det også til, at de gjorde. Lidt efter bredte der sig en følelse af fred over os. Jeg følte, at vores savnede kvorumsmedlem var i sikkerhed og tørvejr et sted.

Det stod mig klart, hvad kvorummet skulle og ikke skulle gøre. Da de folk, som fandt ham, beskrev det sted i skoven, hvor han havde søgt ly, så følte jeg, at jeg genkendte det. Men miraklet for mig lå i at se den kraft, som et samlet kvorums tro på Jesus Kristus har til frembringe åbenbaring for en mand med præstedømmets nøgler. Vi voksede alle sammen den dag i præstedømmets kraft.

Den anden nøgle til øget læring er at have kærlighed til hinanden, og den følger af stor tro. Jeg er ikke sikker på, hvad der kommer først, men begge synes altid at være der, når som helst der er stor og hurtig læring i præstedømmet. Joseph Smith underviste os gennem sit eksempel.

I Kirkens tidlige dage i denne uddeling modtog han befaling fra Gud

Helligånden til at være til stede og bekræfte sandhed. Og glæden ved at lære guddommelige sandheder skaber kærlighed hos de mennesker, som deler denne læringsoplevelse.

Det omvendte er også sandt. Uoverensstemmelser eller misundelse hindrer Helligånden i at undervise os og forhindrer os i at modtage lys og sandhed. Og den skuffelse, som uvægerligt følger af dette, er rod til endnu større uoverensstemmelser og vinden fejl hos hinanden blandt dem, som har forventet en læringsoplevelse, som aldrig fandt sted.

Præstedømmebærere, som er gode til at lære sammen, synes altid at have en stor fredstifter blandt sig. Det ser I i præstedømmeklasser og i råd. Det er en gave at kunne hjælpe mennesker til at finde et fælles grundlag, når man ser forskelligt på tingene. Det er en gave at hjælpe mennesker til at se, at det, en person siger, er et bidrag snarere end en korrektion.

Med tilstrækkeligt af Kristi rene kærlighed og et ønske om at stifte fred, så er enighed mulig i råd og klasser. Det kræver tålmodighed og ydmyghed, men jeg har set det ske, trods svære sager og det, at medlemmerne af rådet eller klassen kom fra vidt forskellig baggrund.

Det er muligt at leve op til den høje standard, som Herren har sat for præstedømmebærere, når man træffer beslutninger i kvorummer. Det er muligt, når der er stor tro og kærlighed og ingen strid. Her er Herrens krav for at bakke op om vore beslutninger: »Og enhver beslutning, som træffes af et af disse kvorummer, skal træffes ved enstemmighed, det vil sige, at hvert medlem i det pågældende kvorum skal være enig i dets beslutninger, for at give deres beslutninger samme kraft eller gyldighed i forhold til hinanden.«⁴

om at opbygge styrke i præstedømmet. Han skulle danne en skole for præstedømmebærere. Herren satte det krav, at der skulle være indbyrdes kærlighed mellem de, der underviste, og dem, der blev undervist. Her er Herrens ord omkring det at skabe et sted for præstedømmeindlæring, og hvordan det er for dem, som skal lære i det:

»Organiser jer ... og grundlæg et hus ... et undervisningshus ... et ordenshus ...

Udvælg en lærer blandt jer, og lad ikke alle tale på én gang, men lad én tale ad gangen, og lad alle lytte til hans ord, så at alle, når alle har talt, må være blevet opbygget af alle, og så enhver må have lige mulighed.«²

Herren beskrev det, som vi allerede har set, er styrken i et præstedømmerråd eller en klasse, nemlig

åbenbaring gennem Ånden. Åbenbaring er den eneste måde, hvorpå vi kan komme til at vide, at Jesus er Kristus. Troen er det første trin på den stige, som vi må klatre op ad for at lære evangeliets principper.

I afsnit 88 af Lære og Pagter vers 123 og 124 understreger Herren behovet for indbyrdes kærlighed, og at vi ikke skal finde fejl ved hinanden. Alle fik indtræde i præstedømmeskolen, som Herren grundlagde ved at indgå en pagt ved oprakt hånd om at være »jeres ven og broder i kærlighedens bånd.«³

Vi følger ikke samme praksis i dag, men hvor jeg end har set den bemærkelsesværdige læring i præstedømmet, har der været disse bånd af kærlighed. Og igen har jeg både betragtet det som årsag til og virkning af læring i præstedømmet. Kærligheden indbyder

Den tredje hjælp til læring i præstedømmet kommer af en fælles overbevisning om, hvorfor Herren velsigner os med og betror os det at bære og udøve hans præstedømme. Det er at arbejde for menneskenes frelse. Denne fælles overbevisning skaber enighed i kvorummet. Vi kan begynde med at lære om denne fra den beretning i skriften om, hvordan Guds åndelige sønner, inden de blev født, blev forberedt til den udsøgte ære at bære præstedømmet.

Om dem udtalte præsident Smith: »Ja, før de fødtes, modtog de sammen med mange andre deres første belæring i åndernes verden og forberedtes til at komme frem i Herrens bestemte tid for at arbejde i hans vingård for menneskesjælenes frelse.«⁵

I præstedømmet er vi fælles om en hellig pligt til at arbejde for menneskenes sjæle. Vi må gøre mere end at lære, at dette er vores pligt. Det må ligge så dybt i hjertet på os, at hverken livets mange krav til os i vores ungdom eller de prøver, der følger med alderen, vil vende os væk fra det formål.

For ikke så lang tid siden besøgte jeg en højpræst i hans hjem. Han er ikke længere i stand til at komme til vore kvorumsmøder. Han bor alene. Hans smukke hustru er død, og hans børn bor langt væk fra ham. Tid og

sygdom har begrænset hans evne til at tjene. Han løfter stadig vægte for at bevare så meget som muligt af sin førhen så store styrke.

Da jeg trådte ind i hans hjem, stod han op med sit gangstativ for at hilse på mig. Han bad mig om at sidde i en stol tæt på ham. Vi talte om vores fællesskab i præstedømmet.

Med dyb alvor sagde han til mig: »Hvorfor lever jeg stadig? Hvorfor er jeg her endnu? Jeg kan ikke gøre noget.«

Jeg sagde, at han gjorde noget for mig. Han opløftede mig med sin tro og kærlighed. Selv i løbet af det korte besøg gav han mig et ønske om at blive bedre. Hans eksempel på beslutsomhed om at gøre noget af betydning har inspireret mig til at prøve endnu mere på at tjene andre og Herren.

Ud fra den triste tone i hans stemme og udtrykket i hans øjne kunne jeg mærke, at jeg ikke havde besvaret hans spørgsmål. Han undrede sig stadig over, hvorfor Gud lod ham leve med sådanne begrænsninger i hans evne til at tjene.

På sin sædvanlige gavmilde facon takkede han mig for, at jeg var kommet for at besøge ham. Da jeg rejste mig for at gå, trådte den sygeplejerske, som hver dag kommer og besøger ham et par timer, ind fra et andet

værelse. Under vore samtaler havde han fortalt mig lidt om hende. Han sagde, at hun var vidunderlig. Hun havde boet blandt sidste dages hellige det meste af sit liv, men hun var stadig ikke medlem.

Hun fulgte mig hen til døren. Han pegede på hende og sagde med et smil: »Se, jeg kan ikke gøre noget. Jeg har prøvet på at få hende døbt ind i Kirken, men det har ikke virket.« Hun smilede til os begge. Jeg gik uden for og vendte hjemad.

Så var det, jeg indså, at svaret på hans spørgsmål var blevet plantet i hans hjerte for længe siden. Denne tapre højpræst prøvede at gøre sin pligt, sådan som han havde lært gennem årtier i præstedømmet.

Han vidste, at den eneste måde, som denne unge kvinde ville kunne nyde frelsens velsignelse gennem Jesu Kristi evangelium på, var ved at indgå pagt i dåben. Det havde han lært i henhold til pagten af hver eneste kvorumspræsident lige fra diakonerne til højpræst.

Han huskede og følte stadig sin egen ed og pagt i præstedømmet. Han overholdt den stadig.

Han var et vidne og en missionær for Frelseren, hvor livet end førte ham hen. Det lå allerede i hans hjerte. Hans hjertes ønske var, at hendes hjerte ville blive ændret gennem Jesu Kristi forsoning og ved at holde hellige pagter.

Hans tid i præstedømmets skole i dette liv vil være relativt kort sammenlignet med evigheden. Men selv i dette korte tidsrum havde han lært sig den evige lektie. Disse præstedømmelektier af evig værdi vil han bære med sig, hvor Herren end kalder ham hen.

I bør ikke alene være ivrige efter at lære jeres præstedømmelektier i dette liv, men også være optimistiske omkring, hvad der er muligt. Nogle af os kan i vores tankegang begrænse

vore muligheder for at lære af det, Herren tilbyder os, når vi er i hans tjeneste.

En ung mand forlod sin lille fødeby i Wales, hørte Guds apostle og trådte ind i Guds rige på jorden. Han sejlede med de hellige til Amerika og trak en vogn vestpå over sletterne. Han var med det andet kompagni, lige efter at Brigham Young var kommet til denne dal. Hans præstedømmetjeneste omfattede at rydde og klargøre jord til landbrug.

Han solgte sin egen gård for langt mindre, end den var værd, og tog på mission for Herren i ørkenen, hvor han vogtede får. Han blev kaldet fra

den mission til en anden tværs over havet og til den selvsamme landsby, som han i sin fattigdom havde forladt for at følge Herren.

I alt dette fandt han en måde at lære med præstedømmebrødrene på. Som den frimodige missionær han var, gik han i Wales lige op til en tidligere britisk premierministers sommerbolig og tilbød den fire gange folkevalgte premierminister Jesu Kristi evangelium.

Den store mand lod ham komme indenfor. Han var uddannet på henholdsvis Eton College og Oxford Universitetet. Missionæren fortalte ham om menneskets oprindelse, den centrale rolle Jesus Kristus spillede i verdenshistorien, ja, endog om nationernes skæbne.

Ved slutningen af deres møde afslog værten tilbuddet om at blive døbt. Men da de skiltes, spurgte lederen af et verdensimperium denne ydmyge missionær: »Hvor er du uddannet?« Han svarede: »I Guds præstedømme.«

I har måske på et tidspunkt tænkt, hvor meget lettere jeres liv ville have

været, hvis I bare havde studeret på en bestemt skole. Jeg beder til, at I vil se storheden i Guds kærlighed til jer og de muligheder, han har givet jer for at indtræde i hans skole.

Dersom I vil være flittige og lydige i præstedømmet, vil skatte af åndelig kundskab blive udøst over jer. I vil vokse i kraft til at modstå ondt og til at forkynde den sandhed, som fører til frelse. I vil finde glæde i den lykke, som dem, I fører til frelse, vil opleve. Jeres familie bliver et lærested.

Jeg vidner om, at præstedømmets nøgler er blevet gengivet. Præsident Thomas S. Monson besidder og bruger disse nøgler. Gud lever og kender jer helt igennem. Jesus Kristus lever. I er udvalgte til den ære, det er, at bære det hellige præstedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 107:87.
2. L&P 88:119, 122.
3. L&P 88:133.
4. L&P 107:27.
5. L&P 138:56.

Præsident Thomas S. Monson

Præstedømmets kraft

Må vi være værdige modtagere af den guddommelige kraft i det præstedømme, vi bærer. Må det velsigne os, og må vi bruge det til at velsigne andre.

Jeg har bedt og studeret meget for at vide, hvad jeg skal sige i aften. Jeg ønsker ikke at støde nogen. Jeg tænkte: »Hvilke udfordringer har vi? Hvad håndterer jeg hver eneste dag, som somme tider får mig til at græde om aftenen?« Jeg tænkte, at jeg i aften ville forsøge at tage fat på nogle af disse udfordringer. Nogle henvender sig til unge mænd. Andre henvender sig til de midaldrende. Atter andre henvender sig til dem, der er lidt ældre end midaldrende. Vi taler ikke om at være gammel.

Og jeg vil blot begynde med at sige, at det har været godt for os at være samlet denne aften. Vi har hørt vidunderlige og betimelige budskaber omkring Guds præstedømme. Jeg er tillige med jer blevet opløftet og inspireret.

I aften vil jeg gerne adressere nogle sager, som har ligget mig meget på sinde på det sidste, og som jeg har følt mig tilskyndet til at dele med jer. På en eller anden måde relaterer de alle til den personlige værdighed, som er nødvendig for at modtage og udøve den hellige kraft i det præstedømme, vi bærer.

Jeg vil gerne begynde med at citere fra afsnit 121 i Lære og Pagter for jer:

»Præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og ... himlens kræfter kan ikke beherskes eller anvendes uden at det sker efter retfærdighedens principper.

At de kan overdrages os, det er sandt, men når vi forsøger at skjule vore synder eller at tilfredsstille vor stolthed, vor forfængelige ærgerrighed, eller at udøve magt eller herredømme eller tvang over menneskenes børns sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da trækker himlene sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og når den trækker sig tilbage, så er det amen med den mands præstedømme, eller myndighed.«¹

Brødre, det er Herrens utvetydige ord angående hans guddommelige myndighed. Vi kan ikke være i tvivl om den forpligtelse, der ligger på os, som bærer Guds præstedømme.

Vi er kommet til jorden i en svær tid. Massernes moralske kompas har gradvist ændret sig til en »næsten alt er tilladt«-position.

Jeg har levet længe nok til at se meget af forvandlingen i samfundets moralnormer. Hvor Kirkens og samfundets standarder engang var noget nær forenelige, så er der nu et dybt svælg mellem os, og det vokser sig større.

Mange film og tv-programmer viser en adfærd, som er i direkte modstrid med Guds love. Gør ikke jer selv til genstand for hverken det indirekte eller direkte snavs, som ofte findes der. Mange af teksterne i tidens musik falder i samme kategori. Det profane sprog, der er så almindeligt omkring os i dag, var aldrig blevet tolereret for blot få år siden. Sørgeligt nok bliver Herrens navn igen og igen taget forfængeligt. I husker vel også som jeg – et af de ti bud – som Herren gav Moses på Sinajbjerget: »Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn, for Herren vil aldrig lade den ustraffet, der bruger hans navn til løgn.«² Jeg er ked af, at så mange af os ligger under for dårligt sprog, og jeg beder jer om ikke at bruge det. Jeg trygler jer om ikke at sige eller gøre noget, som I ikke kan være stolte af.

Hold jer helt væk fra pornografi. Tillad ikke jer selv at se det. Nogensinde. Det har vist sig at være vane-dannende og det gør det sværere at overvinde. Undgå alkohol, tobak eller andre stoffer og afhængigheder, som I vil få svært ved at overvinde.

Hvad vil beskytte jer mod synd og ondt omkring jer? Jeg holder fast i, at et stærkt vidnesbyrd om Frelseren og hans evangelium vil føre jer i sikkerhed. Hvis I ikke allerede har læst Mormons Bog, så læs den. Jeg vil ikke bede jer om at række hånden op. Hvis I gør det bønsumt og med et oprigtigt ønske om at kende sandheden, vil Heligånden tilkendegive sandheden deraf for jer. Dersom den er sand – og det er den – så var Joseph Smith profeten, som så Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus. Kirken er sand. Hvis I ikke allerede har et vidnesbyrd om disse ting, så gør det, der er nødvendigt, for at I får et. Det er afgørende for jer at have jeres eget vidnesbyrd, for andres vidnesbyrd kan kun tage jer et stykke af vejen. Når

man engang har fået et vidnesbyrd, må det holdes sundt og levende gennem lydighed mod Guds befalinger og regelmæssig bøn og studium af skriften. Kom i kirke. Unge mænd, deltag i seminar eller institut, hvis det er til rådighed for jer.

Skulle der være noget forkert, så er der en udvej. Undgå enhver uretfærdighed. Tal med jeres biskop. Hvad problemet end er, så kan det løses gennem behørig omvendelse. I kan blive rene igen. Således sagde Herren, da han talte om dem, som omvender sig: »Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne;«³ »og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.«⁴

Menneskehedens Frelser sagde om sig selv, at han var i verden, men ikke af verden.⁵ Vi kan være i verden uden at være af verden, når vi afviser usande begreber og falske lærdomme og forbliver tro mod det, Gud har befalet.

Jeg har på det sidste tænkt en del på jer unge mænd, som er i den giftefærdige alder, men endnu ikke har følt trang til at blive gift. Jeg ser smukke unge kvinder, som ønsker at blive gift og stifte familie, og alligevel er deres

muligheder begrænset, fordi så mange unge mænd udskyder ægteskabet.

Dette er ikke noget nyt. Der er blevet talt meget om dette emne af Kirkens tidligere præsidenter. Jeg vil komme med et eller to eksempler på deres råd med jer.

Præsident Harold B. Lee sagde: »Vi gør ikke vores pligt som præstedømmebærere, når vi går udover den giftefærdige alder og afholder os sig fra et ærværdigt ægteskab med en af disse skønne kvinder.«⁶

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Mit hjerte føler for ... enlige søstre, som længes efter ægteskabet og ikke kan finde det ... jeg har langt mindre sympati for de unge mænd, som efter vores samfunds skik har det privilegium at skulle tage initiativet i disse sager, men i så mange tilfælde ikke gør det.«⁷

Jeg forstår, at der er mange årsager til, at I kan være tøvende med at tage skridtet til at blive gift. Hvis I er bekymrede for, hvordan I økonomisk skal kunne sørge for en hustru og en familie, så vil jeg forsikre jer om, at der ikke er nogen skam i, at et par

må spinke og spare. Det er oftest gennem sådanne udfordrende tider, at man vokser tættere på hinanden, når man lærer at ofre og træffe svære beslutninger. Måske er I bange for at træffe det forkerte valg. Her er I nødt til at udøve tro. Find en, som passer til jer. Se i øjnene, at I ikke er i stand til at forudse enhver udfordring, I måtte møde, men I kan være sikre på, at det meste vil ordne sig, dersom I er opfindsomme og opsatte på at få jeres ægteskab til at fungere.

Måske har I det lidt for sjovt med at være enlige og tager på ekstravagante ferier, køber dyre biler og legetøj og nyder generelt det sorgløse liv med jeres venner. Jeg er stødt på flere grupper af jer, og jeg indrømmer, at jeg har undret mig over, hvorfor I ikke er ude med vores fine, unge kvinder.

Brødre, der kommer et punkt, hvor tiden er inde til, at man seriøst tænker på ægteskab og på at finde en partner, som man har lyst til at dele evigheden med. Dersom I vælger klogt og er fast besluttet på at få jeres ægteskab til at lykkes, så er der intet i dette liv, som vil give jer større glæde.

Når I gifter jer, brødre, så hav et ønske om at gøre det i Herrens hus. For jer, der bærer præstedømmet, bør andet ikke være en mulighed. Pas på, at I ikke ødelægger jeres værdighed til at blive gift på denne måde. I kan holde jeres bejlen inden for passende rammer, og stadig have en skøn tid.

Brødre, nu vil jeg gerne tale om et andet emne, som jeg har følt, jeg skulle tage op med jer. I de tre år, jeg har været opretholdt som præsident for Kirken, så tror jeg nok, at det mest triste og nedslående ansvar, jeg har hver uge, er ophævelse af beseglinger. Forud for hver eneste er der gået en lykkelig vielse i Herrens hus, hvor et forelsket par begyndte på et nyt liv sammen og spændt så frem til at tilbringe evigheden med hinanden. Og som måneder blev til år gik kærligheden til hinanden af en eller anden grund hen og døde. Det kan skyldes økonomiske problemer, mangel på kommunikation, ubehersket temperament, indblanding fra svigerforældre eller forvitring i synd. Der er alle mulige årsager. I de fleste tilfælde behøver skilsmisse ikke at være slutresultatet.

Størstedelen af ansøgningerne om ophævelse af beseglinger kommer fra kvinder, som desperat har forsøgt at få

ægteskabet til at fungere, men som i sidste ende har måttet opgive at overvinde problemerne.

Vælg omhyggeligt og bønsmødt, og når I er gift, så vær ekstremt trofaste mod hinanden. Der er et uvurderligt råd fra en lille, indrammet plade, jeg engang så hjemme hos min onkel og tante. Der stod: »Vælg, hvem du elsker; elsk dit valg.« Der er stor visdom i disse få ord. Hengivenhed i ægteskabet er altafgørende.

Jeres hustru er ligeværdig. I ægteskabet er ingen part den anden over eller underlegen. I vandrer side om side som søn og datter af Gud. Hun skal ikke fornædres eller såres, men bør respekteres og elskes. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »En hvilken som helst mand ... som udøver uretfærdigt herredømme over [sin hustru] er uværdig til at bære præstedømmet. Selv om han er blevet ordineret, vil himlene trække sig tilbage, Herrens Ånd bedrøves, og det vil være enden på præstedømmets myndighed hos denne mand.«⁸

Præsident Howard W. Hunter sagde dette om ægteskab: »At være lykkeligt gift handler generelt ikke så meget om at gifte sig med den rette person, som det *at være den rette person*.« Det kan jeg godt lide. »En bevidst anstrengelse

for at gøre sin del til fulde er det vigtigste succeskriterium.«⁹

For mange år siden i den menighed, hvor jeg præsiderede som biskop, boede der et par, som ofte havde meget alvorlige, ophedede uoverensstemmelser. Jeg mener, virkelige uoverensstemmelser. Hver især holdt de hårdt på deres. Ingen af dem ville give sig. Når de ikke skændtes, opretholdt de, hvad jeg vil betegne, som en fjendtlig våbenhvile.

En nat klokken to fik jeg et telefonopkald fra dette par. De ville gerne tale med mig og det skulle være med det samme. Jeg trak mig ud af sengen, fik tøj på og tog hjem til dem. De sad i hver sin ende af værelset og talte ikke sammen. Konen kommunikerede til manden ved at tale til mig. Han svarede hende ved at tale til mig. Jeg tænkte: »Hvordan i alverden skal vi dog få dette par bragt sammen?«

Jeg bad om inspiration, og jeg fik den tanke at stille dem et spørgsmål. Jeg spurgte: »Hvor lang tid er det siden, at I sidst har været i templet og overværet en tempelbesegling?« De indrømmede, at det var længe siden. De var ellers værdige mennesker med tempelbefalinger, som kom i templet og udførte ordinancer for andre.

Jeg spurgte: »Vil I tage med mig i templet onsdag morgen kl. otte? Så kan vi overvære en beseglingsceremoni.«

Samstemmende spurgte de: »Hvem skal besegles?«

Jeg svarede: »Det ved jeg ikke. Hvem der nu skal giftes den morgen.«

Den følgende onsdag mødtes vi til aftalt tid i templet i Salt Lake. Vi tre gik ind i et af de smukke beseglingsværelser, uden at kende en eneste sjæl i værelset udover ældste ElRay L. Christiansen, som var assistent til De Tolv Apostles Kvorum, en generalautoritetskaldelse, som fandtes dengang. Ældste Christiansen skulle udføre beseglingen for et brudepar i det værelse den selvsamme morgen. Jeg er overbevist om, at bruden og hendes familie tænkte: »De må være venner af gommen«, og at gommens familie tænkte: »Det må være nogle af brudens venner.« Mit par sad på en lille bænk med en halv meters afstand til hinanden.

Ældste Christiansen indledte med at give parret råd om, hvordan det er at være gift, og det gjorde han på smukkeste vis. Han fortalte, hvordan en ægtemand bør elske sin hustru, hvordan han bør behandle hende med respekt, opmærksomhed og ære hende som hjemmets hjerte. Så talte han til bruden om, hvordan hun bør ære sin mand som hjemmets overhoved og støtte ham på enhver måde.

Jeg lagde mærke til, at efterhånden som ældste Christiansen talte til brudeparret, så rykkede mit par lidt tættere på hinanden. Snart sad de lige ved siden af hinanden. Det, der glædede mig, var, at de begge havde rykket sig lige meget. Da ceremonien var overstået, sad mit par så tæt sammen, at man skulle tro, at *de* var de nygifte. De smilede begge to.

Vi forlod templet den dag, og ingen fandt ud af, hvem vi var, eller hvorfor

vi var der, men mine venner holdt hinanden i hånden, da de gik ud ad fordøren. De havde lagt deres uoverensstemmelser til side. Jeg behøvede ikke at sige noget som helst. Ser I, de kom i tanke om deres egen bryllupsdag og de pagter, de havde indgået i Herrens hus. De forpligtede sig til at begynde forfra og prøve hårdere i denne omgang.

Dersom nogen af jer har vanskeligheder i jeres ægteskab, så trygler jeg jer om at gøre, hvad der end er nødvendigt for at reparere det, så I kan blive lige så lykkelige, som I var, da I indledte ægteskabet. Vi, der er gift i Herrens hus, er blevet det for tid og al evighed, og så må vi sætte al den nødvendige styrke bag, for at det bliver således. Jeg forstår, at der er visse situationer, hvor ægteskabet ikke kan reddes, men jeg føler mig meget sikker på, at det i de fleste tilfælde kan og bør. Sæt ikke jeres ægteskab over styr.

Præsident Hinckley underviste i, at det er op til os, der bærer Guds præstedømme, at disciplinere os selv, så vi står over verdens veje. Det er afgørende, at vi er ærværdige og hæderlige mænd. Vore handlinger må være hævet over enhver kritik.

De ord, vi taler, måden, vi behandler andre på, og den måde, vi lever på, påvirker, hvordan vi som mænd og drenge kan bære præstedømmet.

Præstedømmets gave er uvurderlig. Den rummer myndigheden til at handle som Guds tjenere, salve den syge, velsigne vores familie og alle andre. Dets myndighed rækker ud over dødens tåge og ind i evighederne. Det kan ikke sammenlignes med andet i hele verden. Vogt det, værdsæt det og lev værdigt til det.¹⁰

Mine elskede brødre, må retfærdighed vejlede hvert eneste skridt, vi tager på livets rejse. Må vi i dag og alle dage være værdige modtagere af den guddommelige kraft i det præstedømme, vi bærer. Må det velsigne os, og må vi bruge det til at velsigne andre, ligesom ham, der levede og døde for os – nemlig Jesus Kristus, vor Herre og Frelser. Dette er min bøn i hans hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 121:36-37.
2. 2 Mos 20:7.
3. Es 1:18.
4. L&P 58:42.
5. Se Joh 17:14; L&P 49:5.
6. »President Harold B. Lee's General Priesthood Address«, *Ensign*, jan. 1974, s. 100.
7. Gordon B. Hinckley, »Hvad Gud har sammenføjet«, *Stjernen*, juli 1991, s. 71.
8. Gordon B. Hinckley, »Personlig værdighed til at udøve præstedømmet«, *Liahona*, juli 2002, s. 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Edward L. Kimball, 1997, s. 130.
10. Se Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, s. 58-61.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Venter på vejen til Damaskus

Sandheden er, at de, der flittigt søger at lære om Kristus, til sidst vil kende ham.

En af de mest bemærkelsesværdige begivenheder i verdenshistorien fandt sted på vejen til Damaskus. I kender historien om Saulus, en ung mand, der »søgte at tilintetgøre menigheden, han trængte ind i det ene hus efter det andet, slæbte [de hellige til] fængslet.«¹ Saulus var så effektiv, at mange medlemmer af den tidlige kirke flygtede fra Jerusalem i håb om at undslippe hans vrede.

Saulus forfulgte dem. Men »som han nærmede sig Damaskus, skinnede et lys fra himlen pludselig om ham.

Han faldt til jorden og hørte en røst sige: »Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du mig?«²

Dette øjeblik medførte en forvandling, der ændrede Saulus for altid. Ja, det ændrede verden.

Vi ved at sådanne tilkendegivelser finder sted. Vi vidner endog om en lignende guddommelig oplevelse, der skete i 1820 for en dreng, der hed Joseph Smith. Det er vores klare og overbeviste vidnesbyrd, at himlene er åbne igen, og at Gud taler til sine profeter og apostle. Gud hører og besvarer sine børns bønner.

Ikke desto mindre er der nogle, der føler, at de, medmindre de har en oplevelse som Saulus eller Joseph Smith, ikke kan tro. De står ved dåbens vande, men de går ikke ned i dem. De venter på tærsklen af vidnesbyrdet, men kan ikke få sig selv til at erkende sandheden. I stedet for at tage små skridt i tro på en discipels vej ønsker de en eller anden dramatisk begivenhed, der vil tvinge dem til at tro.

De tilbringer deres dage med at vente på vejen til Damaskus.

Tro kommer et skridt ad gangen

En kær søster havde været et trofast medlem af Kirken hele sit liv. Men hun bar på en personlig sorg. Flere år tidligere var hendes datter død efter kort tids sygdom, og arrene fra denne tragedie hjemsøgte hende stadig. Hun kæmpede med de dybe spørgsmål, der følger sådan en begivenhed. Hun indrømmede ligeud, at hendes vidnesbyrd ikke var, hvad det plejede at være. Hun følte, at hun aldrig ville kunne tro igen, medmindre himlene åbnede sig for hende.

Så hun havde sat sig til at vente.

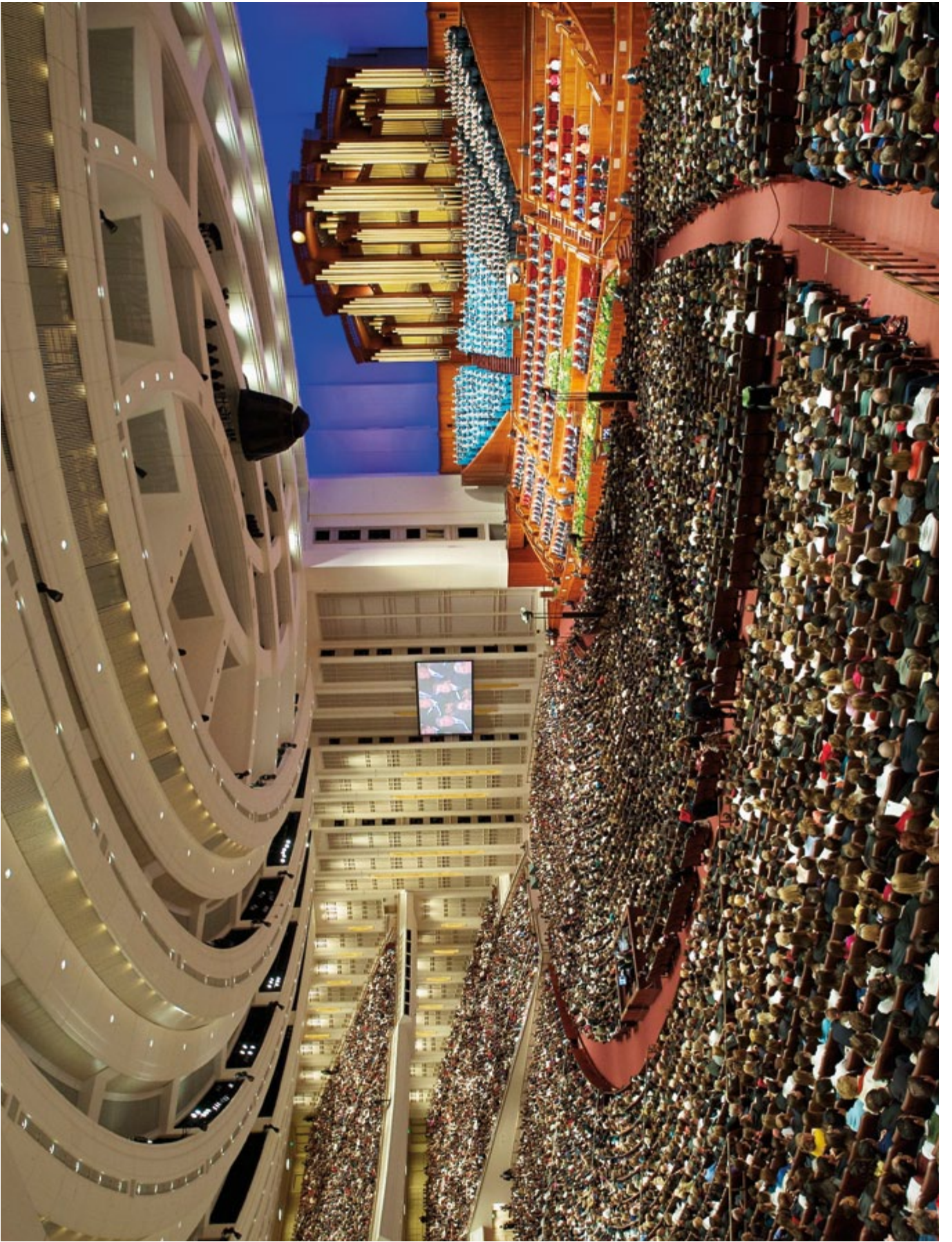
Der er mange andre, der af forskellige årsager opdager, at de venter på vejen til Damaskus. De udskyder at blive fuldt engagerede som disciple. De håber på at modtage præstedømmet, men tøver med at leve værdigt til det privilegium. De ønsker at indtræde i templet, men udskyder at handle i tro for at gøre sig egnet til det. De vedbliver at vente på Kristus, som om han bliver givet til dem i form af et storslået Carl Bloch-maleri – rede til at fjerne al deres tvivl og frygt én gang for alle.

Sandheden er, at de, der flittigt søger at lære om Kristus, til sidst vil kende ham. De vil personligt modtage et guddommeligt portræt af Mesteren, selv om det oftest kommer i form af et puslespil – en brik ad gangen. Hver brik er måske ikke let genkendelig i sig selv, det vil måske ikke stå klart, hvordan den passer ind i det samlede billede. Hver brik hjælper os med at se det store billede lidt mere klart. Til sidst, når der er lagt nok brikker på plads, vil vi erkende dets skønhed. Når vi da ser tilbage på vore oplevelser, ser vi, at Frelseren er kommet for at være hos os – ikke med det samme, men stille, let, næsten umærkeligt.

Det kan blive vores erfaring, hvis vi går fremad i tro og ikke venter for længe på vejen til Damaskus.

Lyt og giv agt

Jeg vidner for jer, at vor Fader i himlen elsker sine børn. Han elsker os. Han elsker jer. Når det er nødvendigt, vil Herren selv bære jer over hindringer, mens I søger hans fred med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. Ofte taler han til os, så vi kun kan høre det med hjertet. For bedre at kunne høre hans stemme, ville det være klogt at skru ned for lyden af den verdslige støj i vores liv. Hvis vi ignorerer eller blokerer for Åndens

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

April 2011

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

DE HALVJERDS' FØRSTE KVORUM

(i alfabetisk orden)

Marcos A. Ajukkahis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Cossé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Gary J. Coleman

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Leonard L. Curtis jun.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Durcan

David J. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Chrisbiffi Golden jun.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Yoshiniko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopischke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pucker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

Juan A. Ureba

Francisco J. Virias

W. Christopher Weidell

William R. Walker

F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zaballés

Claudio D. Zúric

W. Craig Zwick

DE HALVJERDS' ANDET KVORUM

(i alfabetisk orden)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Tad R. Callister

Craig A. Condon

Bruce A. Carlson

J. Denn Cornish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Won Young Ko

Larry R. Lawrence

Peg G. Mahn

James B. Marino

Jano Mazzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Paul K. Sybrowsky

Kent D. Watson

Larry V. Wilson

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Richard C. Edgley
Førsteforgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andreforgiver

»De helliges medborgere« (Ef 2:19) over hele verden samles til Kirkens aprilkonference 2011. Fra øverst til venstre og med uret er billeder af sidste dages hellige i Lusaka i Zambia, Kijev i Ukraine, St. Catherine i Jamaica, São Paulo i Brasilien, Odenton i Maryland, Dortmund i Tyskland og Coimbra i Portugal.

tilkendegivelser, hvad grunden end måtte være, vil de blive mindre tydelige, indtil vi slet ikke kan høre dem længere. Lad os lære at lytte til Åndens tilkendegivelser og være ivrige efter at give agt på dem.

Vores elskede profet, Thomas S. Monson, er vores eksempel i denne henseende. Der er utallige historier om, hvordan han lytter til Åndens hvisken. Ældste Jeffrey R. Holland har givet et sådant eksempel:

Engang, da præsident Monson havde en opgave i Louisiana, spurgte stavspræsidenten, om han ville have tid til at besøge en 10-årig pige ved navn Christal, som var i de sidste stadier af kræft. Christals familie havde bedt for, at præsident Monson ville komme. Men deres hjem var langt væk, og programmet var så stramt, at der ikke var tid. Så i stedet bad præsident Monson om, at de, der bad ved stavs-konferencens møder, tog Christal med i deres bønner. Herren og familien ville sikkert kunne forstå det.

I løbet af konferencens lørdagsmøde, da præsident Monson rejste sig for at tale, hviskede Ånden: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke

hindre dem i, for Guds rige er deres.«³

»Notaterne dansede for hans øjne, der fyldtes med tårer. Han forsøgte at følge mødets emne op som berammet, men han kunne ikke få [den lille piges] navn og billede ud af hovedet.«⁴

Han lyttede til Ånden og ændrede sit program. Tidligt næste morgen forlod præsident Monson de 99 og rejste mange km for at være ved den enes side.

Da han kom frem, »stod [han] og så ned på et barn, der var for syg til at rejse sig og for svag til at tale. Hendes sygdom havde nu næsten gjort hende blind. Bror Monson, som var dybt rørt over det, han så, og af Herrens Ånd, der var så fremherskende, faldt på sine knæ og tog barnets gennemsigtige hånd i sin. »Christal,« hviskede han, »jeg er her.«

Hun hviskede med stor anstren-gelse tilbage: »Bror Monson, jeg vidste, at du ville komme.«⁵

Mine kære brødre og søstre, lad os bestræbe os på at være blandt dem, som Herren kan stole på, og som vil lytte til hans hvisken og svare, som Saulus gjorde på *sin* vej til Damaskus: »Hvem er du, Herre?«⁶

Tjen

En anden grund er, at vi til tider ikke genkender Herrens stemme i vores liv, at Åndens åbenbaringer ikke nødvendigvis kommer direkte til os som svar på vore bønner.

Vor Fader i himlen forventer, at vi gennemtænker det selv først, og derefter beder om vejledning, mens vi leder efter svar på spørgsmål og bekymringer i vores personlige liv. Vi har vor himmelske Faders forvisning om, at han vil høre og besvare vore bønner. Svaret kan komme gennem betroede venner og familiemedlemmers stemme og visdom, skrifterne og profeters ord.

Jeg har erfaret, at nogle af de mægtigste tilkendegivelser, vi modtager, ikke blot er til vores egen gavn, men også til andres gavn. Hvis vi kun tænker på os selv, kan vi gå glip af nogle af vores livs største, åndelige oplevelser og dybsindige åbenbaringer.

Præsident Spencer W. Kimball underviste i dette, da han sagde: »Gud er virkelig opmærksom på os, og han vogter over os. Men det er som regel gennem et andet menneske, at han opfylder vore behov. Derfor er det så betydningsfuldt, at vi tjener

De bekymrer sig for, hvordan de vil blive opfattet, eller hvordan det kan skade deres forhold. Det behøver ikke at være sådan, for vi har et glædens budskab at fortælle om, og vi har et budskab om lykke.

For mange år siden boede og arbejdede vores familie blandt mennesker, hvoraf der næsten ingen var af vores tro. Når de spurgte os, hvordan vores weekend havde været, prøvede vi at springe de sædvanlige emner over – som sportsbegivenheder, film eller vejret – og prøvede at fortælle om de religiøse oplevelser, vi som familie havde haft i løbet af weekenden. Fx hvad en af de unge talere havde sagt om standarderne i *Til styrke for de unge*, eller hvordan en ung mand, der tog af sted på mission, havde rørt os med sine ord, eller hvordan evangeliet og Kirken hjalp os som familie med at overkomme en specifik udfordring. Vi forsøgte at undgå at være prædikende eller anmassende. Min hustru, Harriet, var altid bedst til at finde noget inspirerende, opløftende eller morsomt at fortælle om. Dette ville ofte lede til dybere samtaler. Det interessante var, at når vi talte med vore venner om at klare livets udfordringer, hørte vi ofte kommentaren: »Det er nemt nok for jer, I har jeres kirke.«

Med så mange sociale medier og en mængde af mere eller mindre brugbare dimser til rådighed, er det lettere og mere effektivt at sprede evangeliets gode nyheder end nogensinde før. Faktisk er jeg bange for, at nogen, der lytter, allerede har sendt en sms som denne: »Han har talt i 10 minutter, men stadig ingen analogi om flyvning!« Mine unge venner, måske omfatter Herrens opfordring til at »åbne munden«⁹ i dag at »bruge dine hænder« til at blogge og sms'e om evangeliet til hele verden! Men husk endelig, at det selvfølgelig skal være på rette tid og sted.

hinanden.«⁷ Brødre og søstre, vi har hver især en forpligtelse ved pagt om at være følsomme over for andres behov og tjene, som Frelseren gjorde, ved at række ud, velsigne og løfte dem omkring os.

Ofte kommer svaret på vores bøn ikke, mens vi er på vore knæ, men når vi er på vore fødder og tjener Herren og dem omkring os. Uselviske tjenestegerninger og hengivenhed forædler vores ånd, fjerner skællene fra vore åndelige øjne og åbner himlens vinduer. Ved at blive svaret på en andens bøn finder vi ofte svaret på vore egne.

Del

Der er tider, hvor Herren åbenbarer ting til os, der kun er tiltænkt os. Men i mange, mange tilfælde betror han et vidnesbyrd om sandheden til dem, han ved, vil dele det med andre. Det har været tilfældet med hver eneste profet siden Adams dage. Herren forventer også, at vi som medlemmer af hans genoprettede kirke »åbne[r] vores] mund til enhver tid og [kundgør hans] evangelium med fryderåb«.⁸

Det er ikke altid let. Nogle ville hellere trække en håndkærre over prærien, end de vil tale om tro og religion med deres venner og kolleger.

Brødre og søstre, med den moderne teknologis velsignelser kan vi udtrykke taknemlighed og glæde for Guds plan for sine børn, der kan høres ikke bare på vores arbejdsplads, men i hele verden. Nogle gange kan en enkelt sætning af et vidnesbyrd sætte ting i bevægelse, der kan have indflydelse på nogens liv i al evighed.

São Paulo i Brasilien

Den mest effektive måde at forkynde evangeliet på er gennem eksemplet. Hvis vi lever i henhold til vores tro, vil folk lægge mærke til det. Hvis Jesu Kristi ansigtsudtryk skiner i vores liv,¹⁰ hvis vi er lykkelige, og hvis vi lever i fred med verden, vil folk ønske at vide hvorfor. En af de mest storslåede prædikener, der nogensinde er udtalt om missionering

er denne enkle tanke, der tillægges Frans af Assisi: »Forkynd evangeliet til alle tider, og brug ord, hvis det er nødvendigt.«¹¹ Der er muligheder for det overalt omkring os. Gå ikke glip af dem ved at vente for længe på vejen til Damaskus.

Vores vej til Damaskus

Jeg vidner om, at Herren taler til sine profeter og apostle i vore dage. Han taler også til alle, der kommer til ham med et oprigtigt hjerte og med oprigtig hensigt.¹²

Tvivl ikke. Husk: »Salige er de, som ikke har set og dog tror.«¹³ Gud elsker jer. Han hører jeres bønner. Han taler til sine børn og tilbyder trøst, fred og forståelse til dem, der søger ham og ærer ham ved at gå hans vej. Jeg bærer mit hellige vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er på den vej. Vi har en levende profet. Denne kirke ledes af ham, hvis navn vi bærer, nemlig Frelseren, Jesus Kristus.

Brødre og søstre og kære venner, lad os ikke vente for længe på vores vej til Damaskus. Lad os i stedet modigt gå frem i tro, håb og næstekærlighed, og vi vil blive velsignet med det lys, vi alle søger på disciplens sande vej. Dette beder jeg om og efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. ApG 8:3.
2. ApG 9:3-4.
3. Mark 10:14.
4. Se Jeffrey R. Holland, »Præsident Thomas S. Monson: Altid ude i Herrens ærinde«, *Stjernen*, nov. 1986, s. 15.
5. Jeffrey R. Holland, *Stjernen*, nov. 1986, s. 15.
6. ApG 9:6.
7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85.
8. L&P 28:16.
9. L&P 60:2.
10. Se Alma 5:14.
11. William Fay og Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear*, 1999, s. 22.
12. Se ApG 10:3-5.
13. Joh 20:29.

Eldste Paul V. Johnson
De Halvfjerds

Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os

Prøvelser skal ikke blot prøve os. Lige så vigtigt er det, at de tjener det formål at fremme vores guddommelige natur.

Livet bringer prøvelser og modgang, og nogle af de prøvelser, vi møder i livet kan være ulidelige. Uanset om det er sygdom, svig, fristelser, tab af kære, naturkatastrofer eller andre ildprøver, så er trængsler en del af jordelivets erfaring. Mange har undret sig over, hvorfor vi er nødt til at møde svære udfordringer. Vi ved, at én årsag er at prøve vores tro, for at se om vi er villige til at gøre alt, som Herren har befalet.¹ Heldigvis udgør dette jordeliv den perfekte ramme til at møde – og bestå – disse prøver.²

Men disse prøvelser skal ikke blot prøve os. Lige så vigtigt er det, at de tjener det formål at fremme vores guddommelige natur.³ Dersom vi håndterer disse prøvelser på passende vis, vil de blive helliget til vores gavn.⁴

Ældste Orson F. Whitney har sagt: »Ingen smerte vi lider, og ingen prøve, vi oplever, er spildt ... Alt det, vi lider, og alt det, vi udholder, særligt når vi udholder det tålmodigt, opbygger vores karakter, renses vores hjerte, udvider vores sjæl og gør os mere hensynsfulde og næstekærlige ... Det

er gennem sorg og smerte, slid og trængsel, at vi får den uddannelse, vi kom her for at få.«⁵

For nylig blev en niårig dreng diagnosticeret med en sjælden form for knoglekræft. Lægen forklarede diagnosen og behandlingen, som inkluderede måneders kemoterapi og et stort kirurgisk indgreb. Han sagde, at det ville blive en svær tid for drengen og hans familie, men tilføjede så: »Folk plejer at spørge mig: »Vil jeg være den samme, når sygdomsforløbet er forbi?« Og så svarer jeg dem: »Nej, du vil ikke være den samme. Du vil være meget stærkere. Du bliver sej!«

Til tider kan det virke som om, at vore prøvelser er koncentreret om de områder af vores liv og de dele af vores sjæl, som vi synes at håndtere dårligst. Eftersom personlig vækst er det tilsigtede udkomme af disse udfordringer, bør det ikke komme som nogen overraskelse, at prøvelser kan være yderst personlige – og nærmest laserstyres mod vore særlige behov eller svagheder. Og ingen slipper udenom – især ikke hellige, som stræber efter at

gøre det rette. Nogle lydige hellige kan måske spørge: »Hvorfor lige mig? Jeg prøver på at være god! Hvorfor lader Herren dette ske?« Men lidelsens oven hjælper med at rense selv den bedste af de hellige ved at brænde urenhederne bort og efterlade det rene guld.⁶ Selv rig malm har brug for forædling for at fjerne urenhederne. Det er ikke nok at være god. Vi ønsker at blive som Frelseren, som lærte af alle de »smerter, trængsler og fristelser af enhver art, som han led.«⁷

Crimson-sporet i Logan Canyon er et af mine yndlings vandresteder. Størstedelen af sporet går langs toppen af de høje kalkstensklipper og byder på et smukt skue over bjergene og dalen nedenfor. Men det er dog ikke let at komme op på toppen af klipperne. Sporet går konstant opad, og lige inden man når toppen, støder man på den stejleste stigning på ruten og udsigten over bjergkløften er skjult af selve klipperne. Den sidste anstrengelse er mere end hele indsatsen værd, for når man er nået toppen, er udsigten åndeløst betagende. Og den eneste måde, man kan nyde udsigten på, er ved at gennemføre klatreturen.

Skriften og livet viser, at mange gange kommer de mørkeste tider og de farligste udfordringer umiddelbart forud for de mest bemærkelsesværdige begivenheder og enorm vækst. »For efter megen modgang kommer velsignelserne.«⁸ Israels børn var fanget ved Det Røde Hav, inden det skilte sig.⁹ Nefi stod over for fare, sine brødres vrede og adskillige nederlag, inden han blev i stand til at få fat på bronzepladerne.¹⁰ Joseph Smith blev overvældet af en ond magt, der var så stærk, at han troede, at han var dømt til undergang. Da han næsten var parat til at lade sig glide ned i fortvivlelse, brugte han sine kræfter på at anråbe Gud og i selv samme

øjeblik modtog han besøg af Faderen og Sønnen.¹¹ Undersøgere møder ofte modstand og prøvelser, når de nærmer sig deres dåb. Mødre ved, at fødsels smerter går forud for fødsels mirakel. Gang på gang ser vi forunderlige velsignelser følge store prøvelser.

Da min bedstemor var ca. 19 år gammel, fik hun en meget alvorlig sygdom. Senere sagde hun: »Jeg kunne

ikke gå. Min venstre fod var i dårlig stand efter, at jeg havde ligget i sengen i flere måneder. Knoglerne var bløde som en svamp, og når jeg prøvede at sætte min fod i gulvet, var det som at få elektrisk stød.«¹² Mens hun var tvunget til at holde sengen og led mest, modtog og læste hun nogle brochurer om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hun blev omvendt og senere

døbt. Mange gange hjælper en særlig udfordring os til at forberede os på noget meget vigtigt.

Når man står midt i problemerne, er det nærmest umuligt at se, at de kommende velsignelser langt vil overgå smerten, ydmygelsen eller den hjertesorg, man oplever i nuet. »Al opdragelse vækker rigtig nok snarere ubehag end glæde, mens den står på, men bagefter bliver frugten fred og retfærdighed for dem, der har gennemgået den.«¹³ Apostlen Paulus sagde: »For vore lette trængsler her i tiden bringer os i overmål en evig vægt af herlighed.«¹⁴ Det er interessant, at Paulus siger »lette trængsler«. Dette kommer fra en person, som blev slået, stenet, led skibsbrud, blev fængslet og oplevede mange andre prøver.¹⁵ Jeg tvivler på, at mange af os ville betegne vore trængsler som lette. Men i sammenligning med de velsignelser og den vækst, vi modtager i sidste ende, både i dette liv og i evigheden, så er vore trængsler i virkeligheden lette.

Vi opsøger ikke selv vore prøvelser og trængsler. Vores personlige rejse gennem livet vil sørge for præcis den rette mængde til vores behov. Mange prøvelser er blot en naturlig del af jordelivet, men de spiller en vigtig rolle for vores fremgang.

Da Frelserens jordiske tjenestegerning nærmede sig slutningen, stod han over for alle tiders sværeste prøve – den ufattelige lidelse i Getsemane og på Golgata. Dette gik forud for den herlige opstandelse og løftet om, at al vores lidelse en dag vil ophøre. Hans lidelse var en forudsætning for den tomme grav den påskemorgen og for vores fremtidige udødelighed og evige liv.

Sommetider ønsker vi vækst uden udfordringer og at udvikle styrke uden modgang. Men vækst kan ikke komme ved at vælge den lette udvej.

Men i alt dette mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os.«²⁰

Jeg ved, at Gud og hans søn, Jesus Kristus, lever. Jeg ved også, at vi gennem deres hjælp kan »mere end sejre« over de prøvelser, vi møder her i livet. Vi kan blive som dem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 1 Pet 1:6-8; Abr 3:25.
2. Se 1 Pet 2:20.
3. Se 2 Pet 1:4.
4. Se 2 Ne 2:2.
5. Orson F. Whitney, i Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.
6. Se Es 48:10; 1 Ne 20:10.
7. Se Alma 7:11-12.
8. L&P 58:4.
9. Se 2 Mos 14:5-30.
10. Se 1 Ne 3:4.
11. Se JS-H 1:15-17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, ikke-udgivet historie i forfatterens besiddelse.
13. Hebr 12:11.
14. 2 Kor 4:17.
15. Se 2 Kor 11:23-28.
16. Se Fil 4:13.
17. Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, *Liahona*, jan. 2001, s. 6.
18. Alma 36:3.
19. Matt 25:21.
20. Rom 8:35, 37.

Vi forstår jo godt, at en atlet, som ikke vil gennemgå hård træning, aldrig bliver verdensmester. Vi må være forsigtige med ikke at have modvilje over for det, som hjælper med at fremelske den guddommelige natur.

Ikke en eneste af de prøvelser, vi møder, ligger ud over vore evner, fordi vi kan trække på hjælp fra Herren. Alt formår vi i Kristus, der giver os kraft.¹⁶

Efter at have gennemgået alvorlige helbredsmæssige udfordringer, fortalte ældste Robert D. Hales følgende ved en generalkonference: »Ved nogle få lejligheder fortalte jeg Herren, at jeg med sikkerhed havde lært de lektier, jeg skulle lære, og at det ikke ville være nødvendigt for mig at udholde mere lidelse. Sådanne bønner syntes at være forgæves, for det blev gjort klart for mig, at denne rensende prøvelsesproces skulle udholdes i Herrens egen tid og på Herrens egen måde. Jeg lærte også, at jeg ikke ville blive ladet alene, når jeg skulle møde disse prøvelser og trængsler, men at skytsengle ville være hos mig. Der var nogle, som næsten var engle i form af læger, sygeplejersker og mest af alt, min søde partner, Mary. Og ved lejligheder, når Herren ønskede det, blev jeg trøstet af besøg af himmelske hærskarer, der bragte trøst og evig forvisning, når jeg havde brug for det.«¹⁷

Vor himmelske Fader elsker os og vi ved, at hver den, der sætter sin lid til Gud, bliver støttet under sine prøvelser og sine besværligheder og sine trængsler og bliver ophøjet på den yderste dag.¹⁸ Når vi en dag kommer på den anden side af sløret, vil vi ønske mere, end at nogen blot siger: »Ja, så er du færdig.« I stedet ønsker vi, at Herren siger: »Godt, du gode og tro tjener.«¹⁹

Jeg elsker disse ord af Paulus:

»Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed? Fare eller sværd?

Bukarest i Rumænien

Biskop H. David Burton
Præsiderende biskop

Velfærds helliggørende arbejde

Arbejdet med at drage omsorg for andre og være »god mod de fattige« er et helliggørende arbejde, som er en befaling fra Faderen.

Godmorgen, brødre og søstre. I 1897 stod en ung David O. McKay foran en dør med en brochure i hånden. Som missionær i Stirling i Skotland havde han gjort det mange gange før. Men denne dag åbnede en meget forhutlet kvinde døren og stod foran ham. Hun var fattigt klædt, havde indsunke kinder og ukæmmet hår.

Hun tog brochuren, som ældste McKay tilbød hende, og sagde seks ord, han aldrig ville komme til at glemme: »Kan jeg købe brød for den?«

Dette møde efterlod et varigt indtryk på den unge missionær. Han skrev senere: »Fra det øjeblik havde jeg en dybere forståelse for, at Kristi kirke bør være og er interesseret i menneskers timelige frelse. Jeg gik væk fra døren med følelsen af, at den kvinde, med ... bitterhed i hjertet mod mennesket og mod Gud, ikke var i stand til at modtage evangeliets budskab. Hun havde brug for timelig hjælp og der var, så vidt jeg vidste, ikke nogen organisation i Stirling, der kunne give hende det.«¹

Få årtier senere stønnede verden under den store depressions tunge

byrde. Det var under den byrde, at præsident Heber J. Grant og hans rådgivere J. Reuben Clark og David O. McKay, den 6. april 1936, bekendtgjorde det, der senere ville blive kendt som kirkens velfærdsprogram. To uger senere blev ældste Melvin J. Ballard udnævnt som den første formand for programmet og Harald B. Lee som dets første direktør.

Det var ikke et almindeligt foretagende. Selvom Herren havde forberedt usædvanlige sjæle til at administrere programmet, gjorde præsident J. Reuben Clark det klart, at »opsætningen af velfærdsmaskineriet er resultatet af åbenbaring fra Helligånden til præsident Grant, at det har fortsat ved lignende åbenbaring siden den tid, som er kommet til brødrene, der var ansvarlige for det.«²

Kirkens ledes forpligtigelse til at afhjælpe menneskers lidelse var lige så sikker, som den var uigenkaldelig. Præsident Grant ønskede »et system der ville række ud og yde omsorg for mennesker, uanset hvilke omkostninger det måtte indebære.« Han sagde, han ville gå så vidt som at »lukke ned for seminarprogrammerne, stoppe

missioneringen for en tid eller tilmed lukke templerne, men de ville aldrig lade folket sulte.«³

Jeg var ved præsident Gordon B. Hinckleys side i Managua i Nicaragua, da han talte til 1.300 medlemmer af Kirken, der havde overlevet en ødelæggende orkan, der krævede over 11.000 dødsopfre. »Så længe Kirken har ressourcer,« sagde han, »vil vi ikke lade jer sulte eller være foruden tøj eller husly. Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe på den måde, Herren har bestemt, det skal gøres.«⁴

Et af de særlige kendetegn på dette inspirerede, evangeliske foretagende er, at det lægger vægt på personligt ansvar og selvhjulpethed. Præsident Marion G. Romney har forklaret:

»Velmenende mennesker har iværksat mange programmer for at hjælpe dem, der er i nød. Imidlertid er mange af disse programmer blevet udarbejdet med det kortsigtede mål at »hjælpe mennesker, i modsætning til at »hjælpe mennesker med at hjælpe sig selv.«⁵

Selvhjulpethed er et produkt af sparsommelig levevis og økonomisk selvdisciplin. Fra begyndelsen har Kirken undervist i, at familier – så vidt de er i stand til det – selv er nødt til at tage ansvar for deres egen timelige velfærd. Af hver generation kræves det på ny at lære de grundlæggende principper bag selvhjulpethed: Undgå gæld, vær sparsommelig, vær beredt på tider med nød, lyt til og følg de levende oraklers ord, udvikl disciplin til at kunne skelne mellem behov og ønsker og lev så derefter.

Fornålene, løfterne og principperne, der støtter vores indsats for omsorg for de fattige og trængende, strækker sig langt ud over jordelivets grænser. Dette hellige værk er ikke kun til fordel og velsignelse for dem, der lider eller er i nød. Som sønner og døtre af Gud, kan vi ikke til fulde arve

evigt liv uden at være helt engageret i omsorg for andre, mens vi er på jorden. Det er, når vi ofrer og giver af os selv til andre, at vi lærer de celestiale principper som opofrelse og indvielse.⁶

Den storslåede kong Benjamin belærte om, at en af grundene til, at vi deler af vores gods med de fattige og yder dem lindring, er, for at vi kan have forladelse for vore synder fra dag til dag og vandre skyldfri for Gud.⁷

Siden verdens grundlæggelse er retfærdige samfunds klæde blevet vævet af næstekærlighedens gyldne tråde. Vi stræber efter en fredfyldt verden og velstående samfund. Vi beder for gode og dydige samfund, hvor ondskab forsages, og godhed og ret sejrer. Uanset hvor mange templer vi bygger, uanset hvor meget vores medlemskare vokser, uanset hvor positivt vi bliver opfattet i verdens øjne – hvis vi fejler i denne store essentielle befaling om at »bistå de svage, opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ«,⁸ eller hvis vi vender vores hjerte bort fra dem, der lider og sørger, er vi under fordømmelse og kan ikke glæde Herren,⁹ og vores hjertes jublende håb vil altid være fjernet.

Verden over leder ca. 28.000 biskopper efter de fattige for at kunne dække deres behov. Hver biskop bistås af et menighedsråd bestående af præstedømme- og organisationsledere,

inklusive en hengiven hjælpeforeningspræsident. De kan »ile til den fremmedes undsætning ... pleje den lidendes sårede hjerte med olie og vin ... og tørre den forældreløses tårer og glæde enkens hjerte.«¹⁰

Verden over bliver kirkemedlemmer og -ledere positivt påvirket og vejledt af lærdomme og den guddommelige ånd til elske og tage sig af deres naboer.

En præstedømmeleder i Sydamerika var nedtrykt over den nød og sult, medlemmerne i hans stav led under. I sin uvilje mod at lade børnene lide af sult, fandt han et stykke tomt jord og sørgede for, at præstedømmet opdyrkede og tilsåede det. De fandt en gammel hest og en primitiv plov og gik i gang med at bearbejde jorden. Før de kunne gøre arbejdet færdigt, ramte en tragedie dem – den gamle hest døde.

For ikke at lade deres brødre og søstre sulte spændte brødrene i præstedømmet ploven på deres egne rygge, og de trak den gennem den ubarmhjertige jord. De tog bogstaveligt talt deres brødre og søstres byrder og lidelser åg på sig.¹¹

Et minde fra min egen families historie er et eksempel på en forpligtelse om at tage sig af dem i nød. Mange har hørt om Willies og Martins håndkærrekompanier og om, hvordan disse trofaste pionerer led og døde i den kolde vinter og under de

barske omstændigheder, der opstod på deres vej vestpå. Robert Taylor Burton, en af mine tipoldefædre, var en af dem, Brigham Young bad om at ride ud og redde disse kære, fortvivlede hellige.

Min bedstefar skrev om den tid i sin dagbog: »Sneen var dyb og meget kold ... Så kold, at vi ikke kunne bevæge os. Termometret stod på 24 minusgrader ... så koldt, at man ikke kunne rejse.«¹²

Redningsforsyninger blev delt ud til de strandede hellige, men »til trods for at de gjorde alt, hvad de kunne, blev mange lagt til hvile langs vejen.«¹³

Efterhånden som de hellige var blevet reddet, fulgte de en del af vejen gennem Echo Canyon, mens flere vogne trak til side for at hjælpe til med fødslen af en lille pige. Robert lagde mærke til, at den unge mor ikke havde nok tøj til at holde sin nyfødte baby varm. På trods af kuldegraderne »tog [han] sin egen hjemmevævede

St. Catherine i Jamaica

skjorte af og gav den til moderen, så hun kunne pakke barnet ind.«¹⁴ Barnet fik navnet Echo – Echo Squires – til minde om stedet og omstændighederne ved hendes fødsel.

Senere blev Robert kaldet til Kirkens præsiderende biskopråd, hvor han tjente i over tre årtier. I en alder af 86 blev Robert Taylor Burton syg. Han samlede sin familie ved sit sengeleje og gav dem sin sidste velsignelse. Blandt sine sidste ord, gav han det enkle, men dybsindige råd: »Vær god mod de fattige.«¹⁵

Brødre og søstre, vi ærer de nyskabende kæmper, som Herren forbedrede til at organisere og tjene i vores organisatoriske måde at række ud til de trængende medlemmer i hans kirke på. Vi ærer dem, der i vore dage rækker ud på utallige måder, og ofte i stilhed, for at være »gode mod de fattige«, bespise de sultne, klæde de nøgne, betjene de syge og besøge de fangne.

Det er det hellige værk, Frelseren forventer af sine disciple. Det er det værk, han elskede, da han gik på

jorden. Det er det værk, jeg ved, vi ville finde ham i færd med, hvis han var blandt os i dag.¹⁶

For 75 år siden fik en orden med menneskets åndelige og timelige frelse for øje sin ydmyge begyndelse. Siden den tid har det forædlet og velsignet mange millioner menneskers liv over hele verden. Den profetiske velfærdsplan er ikke blot en interessant fodnote i Kirkens historie. Principperne, den bygger på, definerer os som et folk. Den er kernen af, hvem vi er som disciple af vor Frelser og store eksempel, Jesus Kristus.

Arbejdet med at drage omsorg for andre og være »god mod de fattige« er et helliggørende arbejde, som er en befaling fra Faderen og er guddommeligt indrettet til at velsigne, lutre og ophøje hans børn. Må vi følge Frelserens råd til en vis lovkyndig i lignelsen om den barmhjertige samaritaner: »Gå du hen og gør ligeså!«¹⁷ Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, saml. Clare Middlemiss, 1955, s. 189.
2. J. Reuben Clark jun., »Testimony of Divine Origin of Welfare Plan«, *Church News*, 8. aug. 1951, 1s. 5; se også Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 1995, s. 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, s. 34.
4. »President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States«, *Ensign*, feb. 1999, s. 74.
5. Marion G. Romney, »Uafhængighedens celestiale natur«, *Liahona*, mar. 2009, s. 15.
6. Se L&P 104:15-18; se også L&P 105:23.
7. Se Mosi 4:26-27.
8. L&P 81:5; se også Matt 22:36-40.
9. Se L&P 104:18.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:567-568.
11. Interview med Harold C. Brown, tidligere direktør for Welfare Services.
12. Robert T. Burtons dagbog, Church History Library, Salt Lake City, 2.-6. nov. 1856.
13. Robert Taylor Burton, Janet Burton Seegmiller, »Be Kind to the Poor«: *The Life Story of Robert Taylor Burton*, 1988, s. 164.
14. Lenore Gunderson, Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, Janet Burton Seegmiller, »Be Kind to the Poor«, s. 416.
16. Se Dieter F. Uchtdorf, »I er mine hænder«, *Liahona*, maj 2010, s. 68-70, 75.
17. Luk 10:37.

Silvia H. Allred

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Kernen i at være discipel

Når kærlighed bliver det styrende princip i vores omsorg for andre, bliver vores tjeneste til evangeliet i funktion.

Lige fra tidernes begyndelse har Herren undervist os i, at vi for at blive hans folk er nødt til at være af ét hjerte og ét sind.¹ Frelseren har også forklaret, at de to store befalinger i loven er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« og: »Du skal elske din næste som dig selv.«² Kort tid efter Kirken var blevet organiseret befalede Herren de hellige at »besøge de fattige og de trængende og yde dem lindring.«³

Hvad er det fælles tema i disse befalinger? Det er, at vi skal elske og tjene hinanden. Det er faktisk kernen i at være disciple i den sande Jesu Kristi Kirke.

Nu hvor vi fejrer 75 år med Kirkens velfærdsprogram, bliver vi mindet om formålet med velfærd, som er at hjælpe medlemmer med at blive selvhjulpne, at drage omsorg for de fattige og trængende samt at tjene. Kirken har organiseret sine ressourcer for at hjælpe medlemmerne med at sørge for deres eget, deres families og andres fysiske, åndelige, sociale og følelsesmæssige velbefindende. Biskoppens embede omfatter et særligt mandat om at sørge for de fattige og trængende

og om at forvalte sådanne ressourcer til medlemmerne i hans menighed. Han får hjælp af præstedømmekvotum, Hjælpeforeningen og især af hjemme- og besøglærere.

Hjælpeforeningen har altid været central i velfærd. Da profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen i 1842, sagde han til kvinderne: »Dette er begyndelsen på bedre tider for de fattige og trængende.«⁴ Han fortalte søstrene, at formålet med foreningen var »at hjælpe de fattige, de nødlidende, enken og de forældreløse og udføre godgørende formål ... De vil fly den fremmede til undsætning, gyde olie og vin i den sørgendes sårede hjerte, tørre tårene bort hos den forældreløse og få enkens hjerte til at fryde sig.«⁵

Han sagde også, at foreningen »måske vil udfordre brødrene til at gøre godt, når de tilser de fattiges behov – i søgen efter muligheder for at udøve barmhjertighed, og når de yder den hjælp, der er behov for – ved at hjælpe med at forbedre moralen og styrke samfundets dyder.«⁶

I dag deltager mænd og kvinder i Kirken sammen om at hjælpe de trængende. Præstedømmebærere sørger

for den vigtige støtte til dem, som har brug for åndelig vejledning og hjælp. Inspirerede hjemmelærere velsigner og sørger for evangeliets velsignelser til hver familie. De yder desuden styrke og talenter på anden vis ved at hjælpe en familie, som har brug for reparationer i hjemmet, hjælpe en familie med at flytte eller ved at hjælpe en bror med at finde arbejde.

Hjælpeforeningspræsidenter besøger hjem for at vurdere behovene for biskoppen. Inspirerede besøglærere våger over og drager omsorg for søstre og familier. De er ofte de første til at reagere i tider med presserende behov. Hjælpeforeningssøstre sørger for mad, yder barmhjertighedstjeneste og giver konstant støtte i tider med trængsler.

Kirkemedlemmer over hele verden har før i tiden frydet sig og bør nu fryde sig over de muligheder, vi har for at tjene hinanden. Vores fælles indsats hjælper de fattige, sultne, nødlidende eller nedtrykte og frelser derved sjæle.

Alle biskopper har adgang til Herrens forrådshus, som etableres, når »trofaste medlemmer indvier deres tid, talenter, færdigheder, barmhjertighed, materialer og økonomiske midler til biskoppen til omsorg for de fattige og til opbygningen af Guds rige på jorden.«⁷ Vi kan alle bidrage til Herrens forrådshus, når vi betaler vores fasteoffer og gør alle vore ressourcer tilgængelige for biskoppen til at hjælpe de trængende.

På trods af en hurtigt ændrende verden har velfærdsprincipperne ikke ændret sig, fordi de er guddommeligt inspireret og åbenbaret sandhed. Når Kirkens medlemmer og deres familie gør alt, hvad de kan for at forsøge sig selv, og stadig ikke kan opfylde de grundlæggende behov, er Kirken rede til at hjælpe. Kortsigtede behov

imødekommes med det samme og en plan for at hjælpe modtageren med at blive selvhjulpne iværksættes. Selvhjulpnehed er evnen til at skaffe livets åndelige og timelige nødvendigheder til sig selv og familien.

Når vi øger vores eget niveau af selvhjulpnehed, øger vi vores evne til at hjælpe og tjene andre på samme måde, som Frelseren gjorde. Vi følger Frelserens eksempel, når vi hjælper de fattige, syge og nødlidende. Når kærlighed bliver det vejledende princip i vores omsorg for andre, bliver vores tjeneste til dem evangeliet i funktion. Det er evangeliet i dets bedste øjeblik. Det er ægte religion.

I mine forskellige kirkekaldelser har jeg følt mig meget ydmyg ved at se den kærlighed og omsorg, som biskopper og hjælpeforeningsledere har vist deres folk. Da jeg tjente som stavens hjælpeforeningspræsident i Chile i starten af 1980'erne, gennemgik landet en dyb recession og arbejdsløshedsprocenten var 30 %. Jeg var vidne til, hvordan heroiske

hjelpeforeningspræsidenter og trofaste besøglærere gik omkring og »gjorde godt«⁸ under sådanne barske omstændigheder. De illustrerede skriftstedet i Ordsp 31:20: »Hun åbner sin hånd for den hjælpeløse, hun rækker hænderne frem mod den fattige.«

Søstre, hvis familie selv havde meget lidt til sig selv, hjalp hele tiden dem, som de mente, havde et større behov. Jeg forstod dengang mere klart, hvad Frelseren så, da han i Luk 21:3-4 sagde:

»Sandelig siger jeg jer: Denne fattige enke har givet mere end alle de andre.

For de har alle lagt i af deres overflod, men hun har givet af sin fattigdom, alt det, hun havde at leve af.«

Nogle få år senere var jeg vidne til det samme som stavens hjælpeforeningspræsident i Argentina, da hyperinflation ramte landet, og det økonomiske sammenbrud, der fulgte, ramte mange af de trofaste medlemmer. Jeg var igen vidne til det under mine nylige besøg til Kinshasa i Den Demokratiske Republik

Congo, Antananarivo i Madagaskar og Bulawayo i Zimbabwe. Medlemmer overalt, og især hjælpeforeningssøstre, fortsætter med at opbygge tro, styrker den enkelte og familien og hjælper de trængende.

At tænke på, at en ydmyg søster eller bror med en kirkekaldelse kan gå ind i et hjem, hvor der er fattigdom, sorg, sygdom eller krise, og bringe fred, hjælp og lykke, er forbløffende. Lige gyldigt hvor menigheden befinder sig, eller hvor stor eller lille gruppen er, har alle medlemmer overalt i verden den mulighed. Det sker hver eneste dag, og det sker netop nu et eller andet sted.

Karla er en ung mor til to. Hendes mand Brent arbejder sent og har en times transport hver vej. Kort tid efter deres anden lille piges fødsel fortalte hun følgende oplevelse. »Dagen efter jeg havde modtaget et kald om at tjene som rådgiver i Hjælpeforeningen i min menighed, begyndte jeg at føle mig ret overvældet. Hvordan kunne jeg påtage mig ansvaret at hjælpe med at drage

omsorg for kvinderne i min menighed, når jeg kæmpede med udfylde min rolle som hustru og mor til en meget aktiv toårig og et spædbarn? Da jeg dvælede ved disse følelser, blev den toårige syg. Jeg vidste ikke helt, hvad jeg skulle gøre for hende og samtidig tage mig af spædbarnet. Netop da dukkede søster Wasden, en af mine besøglærere, uventet op. Som mor til voksne børn vidste hun præcis, hvad hun kunne gøre for at hjælpe. Hun fortalte mig, hvad jeg skulle gøre, mens hun gik på apoteket efter medicin. Senere sørgede hun for, at min mand blev hentet på togstationen, så han hurtigt kunne komme hjem og hjælpe mig. Hendes reaktion på, hvad jeg mener var en tilskyndelse fra Helligånden, sammen med hendes vilighed til at tjene mig, var lige præcis den forsikring, jeg havde brug for fra Herren, om, at han ville hjælpe mig med at udføre min nye kaldelse.»

Vor himmelske Fader elsker os og kender vore unikke omstændigheder og evner. Selvom vi dagligt søger hans hjælp gennem bøn, er det som regel gennem en anden person, at han imødekommer vore behov.⁹

Herren har sagt: »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«¹⁰

Kristi rene kærlighed kommer til udtryk, når vi yder uselvsk tjeneste. At hjælpe hinanden er en helliggørende oplevelse, der ophøjer modtageren og gør giveren ydmyg. Det hjælper os til at blive sande Kristi disciple.

Velfærdsplanen har altid været anvendelsen af evangeliets evige principper. Det er i sandhed omsorg på Herrens måde. Lad os forny vores ønske om at være en del af Herrens forrådshus i at velsigne andre.

Jeg beder om, at Herren vil velsigne os alle med mere barmhjertighed, næstekærlighed og medfølelse. Jeg

beder indtrængende om et større ønske og evne til at række ud og hjælpe de mindre heldigt stillede, de nedtrykte og de trængende, at deres behov må blive imødekommet, at deres tro må blive styrket og deres hjerte må blive fyldt med taknemlighed og kærlighed.

Må Herren velsigne os alle, når vi vandrer i lydighed mod hans befaling, hans evangelium og hans lys. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 7:18.
2. Se Matt 22:36-40.
3. L&P 44:6.
4. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:607.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 447.
6. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 447.
7. *Omsorg på Herrens måde: Vejledning for ledere om velfærd*, 1990, s. 11.
8. ApG 10:38; TA 1:13.
9. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85.
10. Joh 13:35.

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Åbenbarelsens ånd

Åbenbarelsens ånd er virkelig – og kan virke og virker i vores personlige tilværelse og i Kirken.

Jeg takker for den inspiration, der stod bag udvælgelsen af salmen, der efterfølger min tale »Har jeg gjort noget godt« (*Salmer og sange*, nr. 143). Jeg forstår et vink.

Jeg opfordrer jer til at overveje to erfaringer, som de fleste af os har haft med lys.

Den første oplevelse er at træde ind i et mørkt rum og tænde lyset på en kontakt. Tænk på, hvordan en sand strøm af lys på et øjeblik fylder rummet og får mørket til at forsvinde. Det, der før ikke kunne ses og virkede utrygt, bliver klart og genkendeligt. Denne oplevelse er kendetegnet ved en pludselig og intens overflod af lys.

Den anden oplevelse er at se natten blive til morgen. Kan I huske, hvordan lyset langsomt og næsten umærkeligt bryder frem i horisonten? I modsætning til at tænde lyset i et mørkt rum bryder lyset fra den opstigende sol ikke pludseligt frem. Derimod stiger intensiteten af lys gradvist og konstant, og nattens mørke bliver erstattet af morgens stråleglans. Til sidst bryder solen frem over horisonten. Men det synlige bevis på solens forestående ankomst er synlig timer før, solen rent faktisk dukkede op over horisonten. Denne oplevelse er kendetegnet ved en diskret og gradvis fornemmelse af lys.

Ud fra disse to almindelige erfaringer med lys kan vi lære meget om åbenbarelsens ånd. Jeg beder til, at Helligånden vil inspirere og undervise os, når vi nu fokuserer på åbenbarelsens ånd og de grundlæggende former, hvorved åbenbaring modtages.

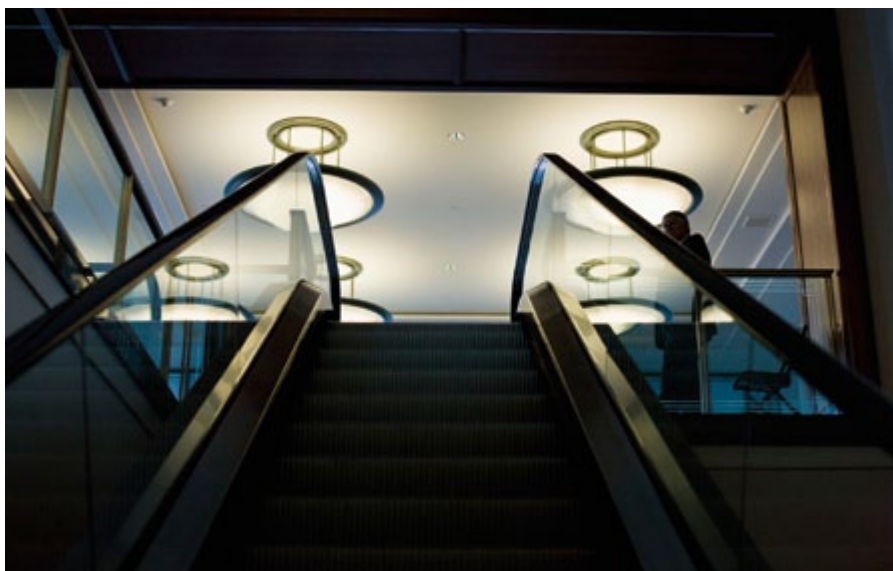
Åbenbarelsens ånd

Åbenbaring er kommunikation fra Gud til hans børn på jorden og er en af de store velsignelser, der er forbundet med Helligåndsgaven og Helligåndens konstante ledsagelse. Profeten Joseph Smith har sagt: »Helligånden

er en åbenbarer« og »Intet menneske kan modtage Helligånden uden at modtage åbenbaringer« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 131).

Åbenbarelsens ånd er tilgængelig for enhver, der ved behørig præstedømmemyndighed modtager de frelsende ordinancer dåb ved nedsenkning i vand til syndernes forladelse og håndspålgelse for Helligåndsgaven – og som i tro arbejder på at opfylde præstedømmets påbud: »Modtag Helligånden.« Denne velsignelse er ikke forbeholdt Kirkens præsiderende autoriteter, derimod tilhører den og bør være aktiv hos enhver mand og kvinde og barn, der når ansvarlighedens alder og indgår hellige pagter. Et oprigtigt ønske og værdighed indbyder åbenbarelsens ånd i vores tilværelse.

Joseph Smith og Oliver Cowdery fik værdifuld erfaring med åbenbarelsens ånd, da de oversatte Mormons Bog. Disse brødre lærte, at de kunne modtage en hvilken som helst kundskab, der var nødvendig for at færdiggøre deres værk, hvis de spurgte i

tro, med et ærligt hjerte, overbeviste om, at de ville modtage. Og over tid forstod de bedre og bedre, at åbenbarelsens ånd typisk virker ved tanker og følelser, der kommer ind i vores sind og hjerte ved Helligåndens kraft (se L&P 8:1-2; 100:5-8). Som Herren instruerede dem: »Se nu, dette er åbenbarelsens ånd; se, dette er den ånd, ved hvilken Moses bragte Israels børn gennem Det Røde Hav på tør grund. Dette er altså din gave; gør brug af den« (L&P 8:3-4).

Jeg fremhæver sætningen »gør brug af den« i forbindelse med åbenbarelsens ånd. I skrifterne beskrives Helligåndens påvirkning ofte som »en stille, sagte røst« (1 Kong 19:12; 1 Ne 17:45; se også 3 Ne 11:3) og en »røst af fuldkommen mildhed« (Hel 5:30). Eftersom Ånden hvisker blidt og nænsomt til os, er det let at indse, hvorfor vi bør sky upassende medier, pornografi og skadelige afhængighedsskabende stoffer og adfærd. Disse redskaber anvendt af modstanderen kan skade og til sidst ødelægge vores evne til at genkende og reagere på Guds diskrete budskaber overleveret ved hans Ånds kraft. Hver af os bør alvorligt tænke over og bønsumt overveje, hvordan vi kan afvise djævelens lokkemidler og retskaffent »gør[e] brug af den«, nemlig åbenbarelsens ånd i vores personlige tilværelse og i familien.

Former for åbenbaring

Åbenbaringer overbringes på mangfoldige måder, herunder fx drømme, syner, samtaler med himmelske budbringere og inspiration. Nogle åbenbaringer modtages øjeblikkeligt og intenst, andre erkendes gradvist og diskret. De to oplevelser med lys, som jeg beskrev, er en hjælp til bedre at forstå disse to grundlæggende former for åbenbaring.

Et lys, der tændes i et mørkt rum, er ligesom at modtage et budskab fra Gud hurtigt og på én gang. Mange af os har oplevet den form for åbenbaring, når vi har fået svar på oprigtige bønner eller fået den nødvendige vejledning eller beskyttelse i overensstemmelse med Guds vilje og tidsramme. Beskrivelser af sådanne øjeblikkelige og intense tilkendegivelser findes i skrifterne, fremgår af Kirkens historie og forekommer i vores egen tilværelse. Ja, disse mægtige mirakler sker virkelig. Dog har denne form for åbenbaring en tilbøjelighed til at være mere usædvanlig end almindelig.

Den gradvise forøgelse af lyset, der udgår fra den opgående sol, er ligesom at modtage et budskab fra Gud »linje på linje, forskrift på forskrift« (2 Ne 28:30). Åbenbaring kommer hyppigst i små portioner over tid og gives i overensstemmelse med vores ønske, værdighed og forberedelse. En sådan kommunikation fra vor himmelske Fader falder gradvist og blidt »på [vores] sjæl som dug fra himlen« (L&P 121:45). Denne form for åbenbaring er mere almindelig end usædvanlig og kan ses i Nefis oplevelser, da han forsøgte flere forskellige metoder, før det lykkedes ham at få fat i bronzepladerne fra Laban (se 1 Ne 3-4). Til sidst blev han af Ånden ført til Jerusalem »uden på forhånd at vide, hvad [han] skulle gøre« (1 Ne 4:6). Og Nefi lærte ikke, hvordan man bygger et skib med kunstfærdig forarbejdning på én gang. Derimod viste Herren ham »fra tid til anden, på hvilken måde, [han] skulle forarbejde tømmeret til skibet« (1 Ne 18:1).

Både Kirkens historie og vores personlige tilværelse er overfyldt med eksempler på Herrens mønster for at modtage åbenbaring »linje på linje, forskrift på forskrift«. Fx fik profeten

Joseph Smith ikke overdraget det gengivne evangeliums grundlæggende sandheder på én gang i den hellige lund. Disse uvurderlige skatte blev åbenbaret, som omstændighederne berettigede det, og når tiden var inde.

Profeten Joseph F. Smith forklarede, hvordan denne form for åbenbaring forekom i hans tilværelse: »Som dreng ... gik jeg hyppigt ud og bad Herren vise mig nogle store ting, så jeg kunne modtage et vidnesbyrd. Men Herren holdt underne tilbage for mig og viste mig sandheden linje på linje ... indtil jeg kendte sandheden fra top til tå, og indtil jeg var fuldstændig rensat fra tvivl og frygt. Det var ikke nødvendigt for ham at sende en engel fra himlene for at gøre dette, ej heller var det nødvendigt at tale med en ærkeengels basun. Gennem den levende Guds Ånds stille hviskende stemme gav han mig det vidnesbyrd, jeg er i besiddelse af. Og gennem dette princip og denne kraft vil han give alle menneskenes børn en kundskab om sandheden, der vil forblive hos dem, og de vil komme til at kende sandheden, som Gud kender den, og den vil få dem til at gøre Faderens vilje, som Kristus gør den. Og ikke nogen som helst fantastisk tilkendegivelse vil kunne gøre det« (i Conference Report, apr. 1900, s. 40-41).

Vi har som medlemmer af Kirken en tendens til at fremhæve storslåede og dramatiske, åndelige tilkendegivelser så meget, at vi måske glemmer at påskønne og kan endda overse den almindelige måde, hvorpå Helligånden udfører sin gerning. Selve »vejens enkelthed« (1 Ne 17:41) med at modtage små og stykvisse åndelige indtryk, som over tid og sammenlagt udgør et ønsket svar eller den vejledning, vi har brug

for, kan få os til at se »forbi målet« (Jakob 4:14).

Jeg har talt med mange mennesker, som betvivler styrken af deres personlige vidnesbyrd og undervurderer deres åndelige evner, fordi de ikke modtager hyppige, mirakuløse eller stærke indtryk. Når vi ser på Josephs oplevelser i den hellige lund, Paulus' oplevelser på vej til Damaskus og Alma den Yngres oplevelser, så tror vi måske, at der er noget galt med os eller noget, der mangler hos os, hvis vi er foruden disse velkendte og åndeligt bemærkelsesværdige eksempler. Hvis I har haft lignende tanker eller tilsvarende tvivl, så skal I

vide, at I er ganske normale. Fortsæt blot med at trænge jer fremad lydigt og i tro på Frelseren. »I kan ikke gå fejl« (L&P 80:3), når I gør det.

Præsident Joseph F. Smith har rådet: »Vis mig sidste dages hellige, der har behov for at blive næret ved mirakler, tegn og syner for at bevare sig standhaftige i Kirken, så vil jeg vise jer medlemmer ... der ikke er værdige over for Gud, og som går på usikre veje. Det er ikke ved fantastiske tilkendegivelser, at vi skal blive styrket i sandheden, men det er ved ydmygt og trofast at adlyde Guds befalinger og love« (i Conference Report, apr. 1900, s. 40).

En anden almindelig oplevelse med lys hjælper os til at lære yderligere sandhed om åbenbarelsesmetoden »linje på linje, forskrift på forskrift«. Sommetider står solen op en skyet eller tåget morgen. På grund af de overskyede forhold er det lidt vanskeligere at se lyset, og det er ikke muligt at fastsætte præcis det øjeblik, hvor solen kommer op over horisonten. Men en sådan morgen har vi ikke desto mindre tilstrækkeligt med lys til at se en ny dag og til at udføre vores forehavende.

På lignende vis får vi mange gange en åbenbaring uden præcist at vide, hvordan eller hvornår vi modtager den. En vigtig episode fra Kirkens historie illustrerer dette princip.

I foråret 1829 var Oliver Cowdery skolelærer i Palmyra i New York. Da Oliver hørte om Joseph Smith og arbejdet med at oversætte Mormons Bog, følte han sig tilskyndet til at tilbyde den unge profet sin hjælp. Som følge heraf rejste han til Harmony i Pennsylvania og blev Josephs skriver. Tidspunktet for hans ankomst og den hjælp, han ydede, blev afgørende for fremkomsten af Mormons Bog.

Frelseren åbenbarede efterfølgende for Oliver, at så ofte som han havde bedt om vejledning, havde han fået den fra Herrens Ånd. »Hvis det ikke havde været således,« sagde Herren, »ville du ikke være kommet til det sted, hvor du er på dette tidspunkt. Se, du ved, at du har adspurgt mig, og jeg oplyste dit sind; og se, jeg fortæller dig dette, for at du kan vide, at du er blevet oplyst af sandhedens Ånd« (L&P 6:14-15).

Således modtog Oliver en åbenbaring gennem profeten Joseph Smith, der fortalte ham, at han havde fået åbenbaring. Oliver havde tilsyneladende ikke opdaget, hvordan og hvornår han havde fået vejledning fra Gud

og havde brug for denne instruktion for at øge sin forståelse af åbenbarelsens ånd. Billedligt set havde Oliver vandret i lyset, mens solen var ved at stå op en skyet morgen.

I mange af de uvisheder og udfordringer vi møder i vores tilværelse, fordrer Gud, at vi gør vores bedste, at vi handler og ikke blot er genstand for handling (se 2 Ne 2:26), og at vi stoler på ham. Vi ser måske ikke engle, hører himmelske røster eller modtager overvældende, åndelige indtryk. Vi kan hyppigt trænge os frem, mens vi håber på og beder om – men uden at være absolut sikre på – at vi handler i overensstemmelse med Guds vilje.

Men når vi ærer vore pagter og holder befalingerne, når vi stræber endnu mere vedvarende efter at gøre godt og blive bedre, kan vi vandre i tillid til, at Gud leder vore skridt. Og vi kan tale med forvisning om, at Gud inspirerer vore udtalelser. Det er delvis det, der menes med det skriftsted, der siger: »Da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed« (L&P 121:45).

Når I på passende vis stræber efter og anvender åbenbarelsens ånd, lover jeg, at I vil »vandre i Herrens lys« (Es 2:5; 2 Ne 12:5). Sommetider virker åbenbarelsens ånd øjeblikkeligt og intenst, til andre tider diskret og gradvist, og ofte så umærkeligt, at I ikke engang er bevidste om det. Men uanset måden, hvorpå vi får den velsignelse, belyser og forstørker det lys, den giver, jeres sjæl, oplyser jeres forstand (se Alma 5:7; Alma 32:28), og vejleder og beskytter jer og jeres familie.

Jeg tilkendegiver som apostel mit vidnesbyrd om, at Faderen og Sønnen lever. Åbenbarelsens ånd er virkelig – og kan virke og virker i vores personlige tilværelse og i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vidner om disse sandheder i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Thomas S. Monson

Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden

De allervigtigste og kronende velsignelser ved medlemskab af Kirken er de velsignelser, som vi modtager i Guds templer.

Mine elskede brødre og søstre, jeg sender min kærlighed og hilsener til hver enkelt og beder til, at vor himmelske Fader vil vejlede mine tanker og inspirere mine ord, når jeg taler til jer i dag.

Lad mig begynde med en bemærkning eller to om de gode taler, vi har hørt denne formiddag fra søster Allred og biskop Burton og andre om Kirkens velfærdsprogram. Som sagt er det i år 75 år, siden dette inspirerede program begyndte. Et program, der har velsignet så mange. Det var mit privilegium personligt at kende nogle af dem, der var pionerer i dette store værk – mænd med barmhjertighed og forudseenhed.

Som både biskop Burton og søster Allred og andre nævnte, så har menighedens biskop fået ansvaret for at sørge for de nødlidende, der bor i hans menighed. Dette var mit privilegium, da jeg som meget ung biskop præsiderede i Salt Lake City over en menighed med 1.080 medlemmer, heriblandt 84 enker. Der var mange, som havde brug for hjælp. Hvor var jeg taknemlig for Kirkens velfærdsprogram og for hjælpen fra Hjælpeforeningen og præstedømmekvorummerne.

Jeg erklærer, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges velfærdsprogram er inspireret af den almægtige Gud.

Nuvel, mine brødre og søstre, denne konference markerer, at det er tre år siden, at jeg blev opretholdt som Kirkens præsident. Det har selvfølgelig været nogle travle år, fyldt med mange udfordringer, men også med utallige velsignelser. Min mulighed for at indvie og genindvie templer har været blandt de glædeligste og helligste af disse velsignelser, og det er om templet, at jeg ønsker at tale til jer i dag.

Under oktoberkonferencen i 1902 gav Kirkens præsident Joseph F. Smith i sin åbningstale udtryk for håbet om, at vi en dag vil bygge »templer i de forskellige dele af [verden], hvor der er brug for dem for folkets bekvemmelighed.«¹

I de første 150 år efter Kirkens etablering – fra 1830 til 1980 – blev der opført 21 templer, inklusive templerne i Kirtland i Ohio og Nauvoo i Illinois. Sammenlign det med de 30 år efter 1980, hvor 115 templer er blevet opført og indviet. Med bekendtgørelsen i går af tre nye templer er der yderligere 26 templer under opførelse

eller i planlægningsfasen. Antallet vil fortsat vokse.

Det mål, præsident Joseph F. Smith håbede på i 1902, er blevet virkelighed. Vores ønske er at gøre templet så let tilgængeligt som muligt for vore medlemmer.

Et af de templer, der for tiden er under opførelse, ligger i Manaus i Brasilien. For mange år siden læste jeg om en gruppe på over 100 medlemmer, som rejste fra Manaus midt i hjertet af regnskoven Amazonas for at rejse til det, der dengang var det nærmeste tempel i São Paulo i Brasilien – 4.000 km fra Manaus. Disse trofaste hellige rejste med båd i fire dage og nætter på Amazonfloden og dens bifloder. Efter denne rejse på vand gik de ind i busser til en tre dages rejse – over hullede veje, med meget lidt at spise og intet komfortabelt sted at sove. Efter syv dage og syv nætter ankom de til templet i São Paulo, hvor der blev udført ordinancer, der er evige af natur. Hjemrejsen var selvfølgelig lige så vanskelig. Men de havde modtaget templets ordinancer og velsignelser, og selv om deres pung var tom, så var de selv fyldt med templets ånd og taknemlighed for de velsignelser, de havde modtaget.² Nu, mange år efter, fryder vore medlemmer i Manaus sig, mens de ser deres eget tempel tage form på bredden af Rio Negro-floden. Templer bringer glæde til vore trofaste medlemmer overalt, hvor de bliver bygget.

Beretninger om ofre, som ydes for at modtage de velsignelser, der kun findes i Guds templer, rører altid mit hjerte og giver mig en fornyet taknemlighed for templer.

Lad mig fortælle jer om Tihi og Taraina Mou Tham og deres ti børn. Hele familien på nær en datter tilsluttede sig Kirken i begyndelsen af 1960'erne, da missionærerne kom

til deres ø, der ligger 150 km syd for Tahiti. Snart begyndte de at ønske velsignelserne i templet ved at blive beseglet som en evig familie.

Dengang lå det nærmeste tempel for familien Mou Tham i Hamilton i New Zealand, 4.000 km mod sydvest og kun tilgængelig ved en kostbar flyrejse. Den store familie Mou Tham, som møjsommeligt lige klarede sig med en lille plantage, havde ingen penge til flybilletter, og der var ingen mulighed for arbejde på deres ø i Stillehavet. Så bror Mou Tham og hans søn Gérard traf den vanskelige

beslutning om at rejse 5.000 km mod vest for at arbejde i Ny Kaledonien, hvor en anden søn allerede arbejdede.

De tre mænd i familien Mou Tham arbejdede i fire år. Kun bror Mou Tham kom hjem en gang i den tid til en datters bryllup.

Efter fire år havde bror Mou Tham og hans sønner sparet nok penge sammen til at bringe familien til templet i New Zealand. Alle, der var medlem, tog af sted undtagen en datter, som ventede et barn. De blev beseglet for tid og evighed, en ubeskrivelig og glædelig oplevelse.

Bror Mou Tham vendte fra templet direkte tilbage til Ny Kaledonien, hvor han arbejdede i yderligere to år for at betale rejsen for den ene datter, som ikke havde været i templet med dem – en gift datter og hendes barn og ægtefælle.

Bror og søster Mou Tham ønskede i deres senere år at tjene i templet. Nu var templet i Papeete i Tahiti blevet opført og indviet, og de har tjent på fire missioner der.³

Mine brødre og søstre, templer er mere end sten og mørtel. De er fyldt med tro og faste. De er bygget af prøvelser og vidnesbyrd. De er helliggjort med ofre og tjeneste.

Det første tempel, der blev bygget i denne uddeling, var templet i Kirtland i Ohio. De hellige på den tid var ludfattige, og alligevel havde Herren befale, at et tempel skulle bygges, så de byggede et. Ældste Heber C. Kimball skrev om oplevelsen: »Kun Herren kender de forhold med fattigdom, trængsler og lidelser, som vi gennemgik for at udføre det.«⁴ Og derefter blev de hellige, efter alt omhyggeligt var færdiggjort, tvunget til at forlade Ohio og deres elskede tempel. Med tiden fandt de et tilflugtssted – selv om det kun var midlertidigt – på bredden af Mississippifloden i staten

Illinois. De kaldte deres bosættelse for Nauvoo, og de var villige til atter at give alt, hvad de havde, og med deres tro intakt opførte de endnu et tempel til deres Gud. Men forfølgelser rasede, og da templet i Nauvoo knap nok var færdigt, blev de atter fordrevet fra deres hjem og søgte tilflugt i en ørken.

Kampen og ofrene begyndte igen, da de i 40 år arbejdede på at opføre templet i Salt Lake City, som står majestætisk på grunden lige syd for os, der i dag er forsamlet her i Konferencetret.

Der har altid været visse ofre forbundet med tempelbyggeri og tempelbesøg. Utallige hellige har arbejdet og kæmpet for selv at opnå og for at deres familie kan opnå de velsignelser, der findes i Guds templer.

Hvorfor er så mange villige til at give så meget for at modtage templets velsignelser? De, som forstår de evige velsignelser, der kommer igennem templet, ved, at intet offer er for stort, ingen pris for høj, ingen indsats for besværlig for at modtage disse velsignelser. Der er aldrig for langt at rejse, for mange forhindringer at overvinde eller for meget ubehag at udholde. De forstår, at de frelsende ordinancer i templet, der tillader os en

dag at vende tilbage til vor himmelske Fader i et evigt familieforhold og blive begavet med velsignelser og kraft fra det høje, er hvert eneste offer og hver eneste indsats værd.

I dag behøver de fleste af os ikke at opleve stort besvær for at besøge templet. Femogfirs procent af Kirkens medlemmer bor nu mindre end 300 km fra et tempel, og for mange af os er afstanden langt mindre.

Hvis I har været i templet for jer selv, og hvis I lever relativt tæt på et tempel, så kan jeres offer være at afse tid i jeres travle hverdag til at besøge templet regelmæssigt. Der er så meget at gøre i vore templer for dem, der venter på den anden side af sløret. Når vi udfører ordinancer for dem, så vil vi vide, at vi har udført noget, som de ikke kan gøre for sig selv. Præsident Joseph F. Smith udtalte i en bevægende erklæring: »Ved vore anstrengelser for deres bedste vil deres trældomslænker falde, og det mørke, der omgiver dem, vil forsvinde, så lyset kan skinne på dem, og de vil i åndeverdenen høre om det arbejde,

der bliver gjort for dem af deres slægtninge her, og de vil fryde sig med jer i udførelsen af disse pligter.«⁵ Mine brødre og søstre, det er os, der skal udføre det arbejde.

I min egen familie har nogle af vores helligste og mest skattede oplevelser været, når vi har været sammen i templet for at udføre beseglingsordinancer for vore afdøde forfædre.

Hvis I endnu ikke har været i templet, eller hvis I *har* været, men for tiden ikke opfylder kravene til en anbefaling, så er der ikke noget vigtigere mål for jer end at arbejde hen imod at være værdig til at besøge templet. Jeres offer kan være at bringe jeres liv i harmoni med det, der kræves for at modtage en anbefaling, måske ved at forsage nogle indgroede vaner, som forhindrer jer. Det kan være at have tro og disciplin til at betale jeres tiende. Uanset, hvad det er, så bliv kvalificeret til at træde ind i Guds tempel. Erhverv en tempelanbefaling og betragt den som en dyrebar ejendel, for det er den.

Indtil I er trådt ind i Herrens hus og har modtaget alle de velsignelser, som venter jer der, har I ikke opnået alt, hvad Kirken har at tilbyde. De allervigtigste og kronende velsignelser ved medlemskab af Kirken er de velsignelser, som vi modtager i Guds templer.

Nu til mine unge venner, som er i jeres teenageår, hav altid templet for øje. Gør intet, der vil hindre jer i at træde gennem dets døre og modtage de hellige og evige velsignelser der. Jeg roser jer, som allerede besøger templet regelmæssigt for at udføre dåb for afdøde, og står meget tidligt op om morgenen, så I kan deltage i sådanne dåb, før skolen begynder. Jeg kan ikke tænke på nogen bedre måde at begynde en dag på.

Til jer forældre med små børn, lad mig fortælle jer et vist råd fra præsident Spencer W. Kimball. Han sagde: »Det ville være godt, hvis ... forældre i hvert eneste soveværelse i deres hus havde et billede af templet, så deres børn, fra de er helt små, kan se på billedet hver dag, indtil det bliver en del af deres liv. Når de når den alder, hvor de skal træffe den meget vigtige beslutning om at tage til templet, så er den allerede truffet.«⁶

Vore børn synger i Primary:

*Jeg elsker Herrens tempel,
der skal jeg hen en dag,
Jeg hører der min Fader,
og jeg vil lyde ham.⁷*

Jeg bønfalder jer om at undervise jeres børn i templets betydning.

Verden kan være et udfordrende og vanskeligt sted at leve. Vi er ofte omgivet af det, som vil trække os ned. Når I og jeg besøger Guds hellige hus, når vi erindrer de pagter, som vi indgår derinde, bliver vi bedre i stand til at udholde enhver prøvelse og overvinde enhver fristelse. I dette hellige tilflugtssted finder vi fred; vi bliver fornyet og styrket.

Mine brødre og søstre, lad mig lige nævne et tempel mere, før jeg slutter.

I en ikke alt for fjern fremtid, når nye templer begynder at tage form rundt om i verden, vil der hæve sig ét i en by, der blev grundlagt for over 2.500 år siden. Jeg taler om templet, der nu bliver opført i Rom.

Hvert eneste tempel er Guds hus, der har de samme funktioner og identiske velsignelser og ordinancer. Templet i Rom er helt unikt, fordi det bliver bygget på et af de mest historiske steder i verden, en by, hvor de fordums apostle Peter og Paulus forkyndte Kristi evangelium, og hvor de begge led martyrdøden.

I oktober sidste år, da vi samledes i en landlig idyl i det nordøstlige hjørne af Rom, fik jeg mulighed for at bede en indivielsesbøn, da vi tog det første spadestik. Jeg følte mig tilskyndet til at bede den italienske senator Lucio Malan og Roms viceborgmester Giuseppe Ciardi om at være blandt de første, der vendte en skovfuld jord. De havde begge taget del i beslutningen om at tillade os at bygge et tempel i deres by.

Det var en overskyet, men varm dag, og selv om det truede med regn, så faldt der højst en dråbe eller to. Da det storslåede kor på italiensk sang de smukke strofer fra »Guds Ånd som en ild«, følte det, som om himlen og

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

jorden var sammenføjet i en storslået lovprisnings- og taknemlighedssalme til den almægtige Gud. Tårer kunne ikke holdes tilbage.

På en snarlig dag kan de trofaste i denne »evige stad« modtage ordinancer, der er evige af natur, i et helligt Guds hus.

Jeg udtrykker min evige taknemlighed til min himmelske Fader for templet, der nu bliver bygget i Rom, og for alle vore templer, uanset hvor de er. De står hver især som et fyrtårn for verden, et udtryk for vores vidnesbyrd om, at Gud vor evige Fader lever, at han ønsker at velsigne os og virkelig at velsigne sine sønner og døtre i alle generationer. Hvert af vore templer er et udtryk for vores vidnesbyrd om, at livet på den anden side af graven er lige så virkeligt og sikkert som vores liv her på jorden. Det vidner jeg om.

Mine elskede brødre og søstre, lad os yde ethvert offer, der er nødvendigt for at besøge templet og for at have templets ånd i vores hjerte og i vores hjem. Lad os følge i vor Herre og Frelasers fodspor, han, som bragte det ultimative offer for os, så vi kan opnå evigt liv og ophøjelse i vor himmelske Faders rige. Dette er min oprigtige bøn, som jeg beder om i vor Frelasers og Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1902, s. 3.
2. Se Vilson Felipe Santiago og Linda Ritchie Archibald, »From Amazon Basin to Temple«, *Church News*, 13. mar. 1993, s. 6.
3. Se C. Jay Larson, »Temple Moments: Impossible Desire«, *Church News*, 16. mar. 1996, s. 16.
4. Heber C. Kimball, i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1945, s. 67.
5. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 246-247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 301.
7. Janice Kapp Perry, »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99.

Velsignelserne ved evigt ægteskab

Tempelbesegling giver større mening efterhånden, som livet skrider frem. Det vil hjælpe jer til at komme tættere på hinanden og finde større glæde og tilfredshed i jordelivet.

Det smukke budskab som dette storslåede kor beskriver, tror jeg, er livsmønstret for mange af os: »Jeg prøver at bli' som Jesus.«

Den 16. juli 1953 knælede min elskede Jeanene og jeg ned som et ungt par ved et alter i templet i Manti i Utah. Præsident Lewis R. Anderson beseglede os og erklærede os for ægtemand og hustru, viet for tid og al evighed. Jeg kan ikke i ord beskrive den fred og sindsro, der kom fra den forvisning om, at når jeg fortsat lever værdigt, vil jeg være i stand til at være sammen med min elskede Jeanene og vore børn for evigt på grund af den hellige ordinance, der blev udført med den rette præstedømmemyndighed i Herrens hus.

Vore syv børn er bundet til os ved templets hellige ordinancer. Min dyrebare hustru, Jeanene, og to af vore børn befinder sig på den anden side af sløret. De er en kraftig motivation for alle tilbageblevne medlemmer af vores familie til at leve således, at vi sammen vil modtage alle de evige velsignelser, vi bliver lovet i templet.

To af de vigtige søljer, der støtter vor himmelske Faders plan for lykke, er ægteskabet og familien. Deres ophøjede vigtighed er understreget af Satans utrættelige forsøg på at splitte familien og underminere vigtigheden af tempelordinancerne, som binder familien sammen i al evighed. Tempelbesegling giver større mening efterhånden, som livet skrider frem. Det vil hjælpe jer til at komme tættere på hinanden og finde større glæde og tilfredshed i jordelivet.

Jeg lærte engang en vigtig lektie af min hustru. Jeg rejste meget i min profession. Jeg havde været væk i næsten to uger og kom hjem en lørdag formiddag. Jeg havde fire timer, før jeg skulle til et andet møde. Jeg lagde mærke til, at vores lille vaskemaskine var gået i stykker, og min hustru vaskede tøj i hånden. Jeg begyndte at lave maskinen.

Jeanene kom så og sagde: »Rich, hvad er det, du gør?«

Jeg sagde: »Jeg reparerer vaskemaskinen, så du ikke behøver at vaske i hånden.«

Hun sagde: »Nej, gå ud og leg med børnene.«

Jeg sagde: »Jeg kan altid lege med dem. Jeg vil gerne hjælpe dig.«

Så sagde hun: »Richard, vær sød at gå ud og leg med børnene.«

Da hun talte til mig med en bydende stemme, adlød jeg.

Jeg havde en fantastisk tid med vore børn. Vi løb efter hinanden og rullede rundt i efterårets blade. Senere gik jeg til mit møde. Jeg ville sikkert have glemt den oplevelse, hvis det ikke var for den lektie, som hun ønskede, jeg skulle lære.

Næste morgen omkring kl. 4 vågnede jeg, da jeg mærkede to små arme omkring min hals, et kys på kinden og ord, der blev hvisket mig i øret, som jeg aldrig vil glemme: »Far, jeg elsker dig. Du er min allerbedste ven.«

Hvis du har haft den slags oplevelser i din familie, så oplever du af en af livets største glæder.

Er du en ung mand i en passende alder og ugift, så spild ikke tiden på håbløse ting. Kom videre med livet og fokuser på at blive gift. Driv ikke blot med strømmen i denne del af livet. Unge mænd, tjen værdigt på mission. Og gør det så til første prioritet at finde en værdig, evig ledsager. Når du opdager, at du bliver meget interesseret i en ung kvinde, så vis hende, at du er en enestående person, som hun kunne være interesseret i at lære bedre at kende. Tag hende med til steder, der er noget værd. Vis lidt opfindsomhed. Hvis du ønsker en vidunderlig hustru, så må du få hende til at se dig som en vidunderlig mand og en mulig ægtefælle.

Hvis du har fundet én, kan du have et helt usædvanlig godt bejlende venskab og derefter et usædvanligt godt ægteskab og være meget, meget lykkelig for evigt ved at holde dig inden for de grænser for værdighed, som Herren har fastsat.

Dersom du er gift, er du så tro mod din ægtefælle mentalt såvel som fysisk? Er du tro mod dine ægteskabspagter ved aldrig at føre en samtale med en anden person, som du ikke ønsker, at din ægtefælle overhører? Er du venlig over for og støtter din ægtefælle og børn?

Broder, leder du din familie i aktiviteter som studium af skriften, familie-bøn og familieaften eller udfylder din hustru det hul, som din manglende opmærksomhed efterlader i hjemmet? Fortæller du ofte din hustru, hvor

meget du elsker hende? Det vil gøre hende glad. Når jeg har sagt det, har jeg hørt mænd fortælle mig: »Åh, det ved hun godt.« Man er nødt til at sige det til hende. En kvinde vokser og føler sig meget velsignet ved denne bekræftelse. Udtryk taknemlighed for det, din ægtefælle gør for dig. Giv ofte udtryk for kærlighed og taknemlighed. Det gør livet langt rigere, mere behageligt og betydningsfuldt. Hold ikke disse naturlige udtryk for kærlighed tilbage. Og det virker meget bedre, hvis du holder om hende, når du fortæller hende det.

Min hustru lærte mig vigtigheden af at give udtryk for min kærlighed. I begyndelsen af vores ægteskab åbnede jeg ofte mine skrifter for at give et budskab ved et møde, og fandt en kærlig og støttende note, Jeanene havde listet ind mellem siderne. Nogle gange var de så bevægende, at jeg knap nok kunne tale. Disse dyrebare noter fra en kærlig hustru var og er en uvurderlig skat af trøst og inspiration.

Jeg begyndte at gøre det samme for hende og forstod ikke, hvor meget det betød for hende. Jeg husker et år, hvor midlerne ikke rakte til en gave på Valentinsdag, så jeg besluttede mig for at male et billede i vandfarver på køleskabet. Jeg gjorde mit bedste, men begik en fejl. Det var emaljema-ling og ikke vandfarve. Hun lod mig aldrig prøve at fjerne den permanente maling fra køleskabet.

Jeg husker en dag, hvor jeg tog nogle af de små runde papirstykker, man får, når man laver huller i et stykke papir og nummererede dem fra et til 100. Så vendte jeg dem om, og skrev et ord på hvert stykke. Så samlede jeg dem og lagde dem i en konvolut. Jeg tænkte, at det ville hun synes var sjovt.

Da hun var gået bort, så jeg i hendes personlige ejendele, hvor meget hun værdsatte de enkle budskaber, vi gav hinanden. Jeg så, at hun omhyggeligt havde klistret hvert

lille cirkelformet papirstykke op på et papirark. Jeg fandt ud af, at hun ikke blot havde opbevaret noterne, men hun havde lagt dem i beskyttende plastlommer, som var de en værdifuld skat. Der var kun én, som hun ikke lagde sammen med de andre. Den sidder stadig bag glasset på vores køkkenur. Der står: »Jeanene, det er på tide at fortælle dig, at jeg elsker dig.« Den hænger der stadig og minder mig om denne enestående datter af vor Fader i himlen.

Når jeg tænker tilbage på vores liv sammen, forstår jeg, at vi har været meget velsignet. Vi havde ingen skænderier eller uvenlige ord mellem os. Nu forstår jeg, at den velsignelse skyldes hende. Det var et resultat af hendes vil- lighed til at give, dele og aldrig tænke på sig selv. Senere i livet prøvede jeg at efterligne hendes eksempel. Jeg foreslår, at du gør det samme som ægte- mand og hustru i dit hjem.

Ægte kærlighed er en mageløs, stærk, evigtvarende kraft. Retskaffen kærlighed er grundlaget for et vellyk- ket ægteskab. Det er hovedårsagen til tilfredse, veludviklede børn. Hvem kan med rette måle den retskafne ind- flydelse af en mors kærlighed? Hvilke varige frugter kommer af de sandheds- frø, som en mor omhyggeligt sår og med kærlighed dyrker i den frugtbare jord, der er i et barns tillidsfulde sind og hjerte? I din egenskab af mor har

du fået guddommelige instinkter som en hjælp til at fornemme dit barns særlige talenter og enestående evner. Sammen med din ægtemand kan du nære, styrke og få disse karaktertræk til at blomstre.

Det er så udbytterigt at være gift. Ægteskabet er vidunderligt. Med tiden begynder man at tænke ens og få de samme ideer og indtryk. Der er tider, hvor man er ovenud lykkelig, tider, hvor man bliver testet og tider med prøvelser, men Herren vejleder en igennem alle disse udviklende ople- velse sammen.

En nat vågnede vores lille søn, Richard, grædende. Han havde et pro- blem med hjertet. Det hørte vi begge to. Normalt stod min hustru altid op for at tage sig af en grædende baby, men denne gang sagde jeg: »Nu skal jeg tage mig af ham.«

På grund af sit hjerteproblem ban- kede hans lille hjerte meget hurtigt, når han begyndte at græde. Så kom han til at kaste op og grise sengetøjet til. Den nat holdt jeg ham tæt ind til mig og for- søgte at berolige hans bankende hjerte og standse hans gråd, mens jeg skiftede tøj på ham og lagde nyt sengetøj på. Jeg holdt ham, indtil han faldt i søvn. Dengang vidste jeg ikke, at han blot nogle få måneder senere ville gå bort. Jeg vil altid huske følelsen af at holde ham i mine arme den nat.

Jeg husker også den dag, han døde. Da Jeanene og jeg kørte fra hospitalet, kørte vi ind til siden. Jeg holdt hende i mine arme. Vi græd begge lidt, men indså at på grund af de pagter, vi havde indgået i templet, ville vi få ham igen på den anden side af sløret. Det gjorde tabet af ham lidt lettere at acceptere.

Jeanenes venlighed lærte mig mange værdifulde ting. Jeg var så umoden, og hun var så discipline- ret og så åndelig. Ægteskab er en ideel ramme for at overvinde enhver

tendens til at være egoistisk eller selvcentreret. Jeg tror, at det er en af grundene til, at vi rådes til at blive gift tidligt i livet, så vi undgår at udvikle upassende karakteregenskaber, der kan være svære at ændre.

Jeg har ondt af enhver mand, som endnu ikke har truffet valget om at søge en evig ledsager, og mit hjerte græder over de søstre, som ikke har haft mulighed for at blive gift. Nogle føler sig måske ensomme og ikke værdsat og kan ikke se, hvordan det kan blive muligt for dem at få velsignelserne ved et ægteskab, børn eller egen familie. Alt er muligt for Herren, og han holder de løfter, han inspirerer sine profeter til at bekendtgøre. Evigheden er lang tid. Hav tro på de løfter og lev, så du er værdig til dem, således at Herren til sin tid kan opfylde dem i din tilværelse. Du vil med sikkerhed modtage hver eneste lovet velsignelse, som du er værdig til.

Tilgiv mig, at jeg taler om min dyrebare hustru Jeanene, men vi er en evig familie. Hun var altid så glad og lykkelig, og meget af det kom af at tjene andre. Skønt hun var meget syg, bad hun i sin morgenbøn, sin Fader i himlen om at lede hende til nogen, som hun kunne hjælpe. Denne oprigtige bøn blev opfyldt igen og igen. Manges byrde blev lettere, deres liv blev gjort lysere. Hun blev konstant velsignet for at være et redskab, som Herren brugte.

Jeg ved, hvad det vil sige at elske en datter af vor Fader i Himlen, som med ynde og hengivenhed fuldt ud levede op til en retskaffen kvindes feminine pragt. Jeg er sikker på, at når jeg engang ser hende igen på den anden side af sløret, vil vi opdage, at vi er endnu mere forelskede. Vi vil sætte endnu mere pris på hinanden efter at have tilbragt tid på hver sin side af sløret. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

»Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg«

Selve oplevelsen af at blive irettesat kan forædle og forberede os på større åndelige privilegier.

Vor himmelske Fader er en Gud, der har høje forventninger. Hans forventninger til os blev udtrykt af hans søn Jesus Kristus med disse ord: »Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg, eller jeres Fader som er i himlen, er fuldkommen« (3 Ne 12:48). Han har til hensigt at gøre os hellige, så vi kan opnå »celestial herlighed« (L&P 88:22) og »bo i hans nærhed« (Moses 6:57). Han ved, hvad der kræves, så han har tilvebragt bud og pagter, Helligåndsgaven og vigtigst af alt hans elskede Søns forsoning og opstandelse for at gøre vores transformation mulig.

Med alt dette er Guds hensigt, at vi, hans børn, må blive i stand til at nyde den største glæde, at være sammen med ham for evigt og blive, som han er. For nogle år siden forklarede ældste Dallin H. Oaks: »Den endelige dom er ikke blot en evaluering af mængden af alle gode og onde gerninger – altså hvad vi har *gjort*. Det er en erkendelse af den endelige effekt af vore gerninger og tanker – altså hvad vi er *blevet*. Det er ikke nok for nogen blot at gøre tingene. Evangeliets befalinger, ordinancer og pagter er ikke en liste over indskud, vi skal foretage på en

himmelsk konto. Jesu Kristi evangelium er en plan, der viser os, hvordan vi bliver det, som vor himmelske Fader ønsker, at vi skal blive.«¹

Trist nok er der meget af den moderne kristendom, der ikke anerkender, at Gud stiller reelle krav til dem, der tror på ham. Man ser ham snarere som en butler, der »opfylder deres behov, når der bliver bedt om det«, eller som en terapeut, der har til opgave at hjælpe folk med at »få det bedre med sig selv.«² Det er et religiøst syn, som ikke »gør sig nogen forhåbning om at ændre liv.«³ »I modsætning til det,« som en forfatter skrev, »er den Gud, der er beskrevet i både de hebraiske og kristne skrifter, en, som ikke blot beder om hengivenhed, men om hele vores liv. Bibelens Gud beskæftiger sig med liv og død, ikke pænhed, og kræver ofre og ikke milde hvadend-isme.«⁴

Jeg vil gerne tale om en særlig holdning og praksis, som vi er nødt til at tage til os, dersom vi vil indfri vor himmelske Faders høje forventninger. Det er dette: Villighed til at acceptere og endog søge irettesættelse. Irettesættelse er altafgørende, hvis vi vil »være et fuldvoksnet menneske ... som kan

rumme Kristi fylde« (Ef 4:13). Paulus sagde om guddommelig irettesættelse eller tugtelse: »For Herren tugter den, han elsker« (Hebr 12:6). Selv om det sandt nok ofte er svært at udholde, så burde vi glæde os over, at Gud mener, at det er værdt at ofre tid og besvær på at irettesætte os.

Guddommelig tugtelse tjener mindst tre formål: (1) at overtale os til omvendelse, (2) at forædle og helliggøre os og (3) lejlighedsvis at omlægge vores kurs i livet til en, som Gud ved, er bedre.

Lad os først tale om omvendelse, den nødvendige forudsætning for tilgivelse og renselse. Herren har sagt: »Alle dem, jeg elsker, revser og tugter jeg. Vær nidkær og omvend dig!« (Åb 3:19). Endvidere har han sagt: »Og mit folk må nødvendigvis revses, indtil de har lært lydighed, om nødvendigt ved det, som de lider« (L&P 105:6; se også L&P 1:27). Gennem åbenbaring i de sidste dage befalede Herren fire højtstående ledere i Kirken at omvende sig (lige- som han kunne have befalet os det) for ikke at have undervist deres børn tilstrækkeligt »i overensstemmelse med befalingerne« og for ikke at være »mere flittige og engagerede hjemme« (se L&P 93:41-50). Jereds bror i Mormons Bog omvendte sig, da Herren stod i en sky og talte til ham »i et tidsrum af tre timer ... og revsede ham, fordi han ikke huskede at påkalde Herrens navn« (Eter 2:14). Fordi han så beredvilligt reagerede på denne alvorlige irettesættelse, fik Jereds bror senere det privilegium at se og modtage vejledning af den førjordske Forløser (se Eter 3:6-20). Frugten af Guds tugtelse er omvendelse, som fører til retfærdighed (se Hebr 12:11).

Udover at stimulere til omvendelse kan selve oplevelsen af at blive irettesat forædle og forberede os på større åndelige privilegier. Herren sagde: »Mit folk må prøves i alt, så de

kan blive beredt til at modtage den herlighed, som jeg har til dem, nemlig Zions herlighed; og den, som ikke vil tåle revselse, er ikke værdig til mit rige« (L&P 136:31). Et andet sted siger Herren: »For alle de, der ikke vil tåle revselse, men fornægter mig, kan ikke blive helliggjort« (L&P 101:5; se også Hebr 12:10). Som ældste Paul V. Johnson sagde i formiddag, bør vi være omhyggelige med ikke at være fornærmet over selve det, der hjælper os til at blive guddommelige.

De, der fulgte Alma, oprettede et zionsamfund i Helam, men de havnede i fangenskab. De havde ikke fortjent deres lidelse – tværtimod – men som der står skrevet:

»Alligevel finder Herren det tjenligt at revse sit folk, ja, han prøver deres tålmodighed og tro.

Men hver den, der sætter sin lid til ham, han skal blive løftet op på den yderste dag. Ja, og således var det med dette folk« (Mosi 23:21-22).

Herren styrkede dem og lettede deres byrder i en sådan grad, at de knap nok kunne mærke dem på deres ryg og udfriede dem, da tiden var inde (se Mosi 24:8-22). Deres tro blev umådeligt styrket af deres oplevelse, og efter det nød de et særligt forhold til Herren.

Gud bruger en anden form for tugtelse eller irettesættelse for at lede os til en fremtid, som vi ikke ser eller endnu ikke kan se, men som han ved er en bedre vej for os. Ældste Hugh B. Brown, tidligere medlem af De Tolv Apostles Kvorum og rådgiver i Det

Første Præsidentskab, fortalte om en personlig oplevelse. Han fortalte om købet af en nedslidt gård i Canada for mange år siden. Mens han gik omkring og ryddede op og reparerede sin ejendom, faldt han over en ribsbusk, som havde vokset sig to meter høj, og som ikke bar bær, så han skar den voldsomt ned, så der kun var små stubbe tilbage. Så så han en tåreforment dråbe for enden af hver af disse stubbe, som om ribsbusken græd, og han syntes, at han hørte den sige:

»Hvor kunne du gøre det imod mig? Jeg voksede så dejligt ... og nu har du skåret mig ned. Nu vil alle de andre planter i haven se ned på mig ... hvordan kunne du gøre det mod mig? Jeg troede, at du var gartneren her.«

Præsident Brown svarede: »Hør her, lille ribsbusk. Jeg er gartner her, og jeg ved godt, hvad jeg ønsker, at du bliver. Jeg har ikke til hensigt, at du skulle være et frugttræ eller give skygge. Jeg ønsker, at du skal være en ribsbusk og en skønne dag, lille ribsbusk, når du står tung af frugt, vil du sige: 'Tak hr. Gartner, fordi du elskede mig nok til at skære mig ned.«

Flere år senere tjente ældste Brown i aktiv tjeneste som officer i den canadiske hær i England. Da en overordnet officer døde i et slag, stod ældste Brown næst i rækken til at blive forfremmet til general, og han blev kaldt til London. Men til trods for, at ældste Brown var fuldt ud kvalificeret til forfremmelsen, så blev han forbigået, fordi han var mormon. Den øverste general sagde rent ud: »Du

fortjener forfremmelsen, men jeg kan ikke give dig den.« Det, som ældste Brown havde håbet på, bedt for og forberedt sig til i 10 år, gled ham i det øjeblik af hænde på grund af åbenlys diskrimination. Idet han fortsatte sin fortælling sagde præsident Brown:

»Jeg steg på toget og tog tilbage ... med et knust hjerte og bitterhed i min sjæl ... Da jeg nåede mit telt ... smed jeg min kasket på feltsengen. Jeg knyttede næverne og rystede dem mod himlen. Jeg sagde: »Hvor kunne du gøre det imod mig, Gud? Jeg har gjort alt, hvad jeg kunne for at nå mit mål. Der er intet, som jeg kunne have gjort eller skulle have gjort, som jeg ikke har gjort. Hvor kunne du gøre det imod mig?« Jeg var bitter som galde.

Og så hørte jeg en stemme, og jeg genkendte den. Det var min egen stemme, og den sagde: »Jeg er havens gartner. Jeg ved, hvad jeg forventer af dig.« Bitterheden forlod min sjæl, og jeg faldt på knæ ved min feltseng og bad om tilgivelse for min utaknemlighed ...

«... og her næsten 50 år senere kan jeg se op til Gud og sige: »Tak, hr. gartner, fordi du elsker mig nok til at skære mig ned.«⁵

Gud vidste, hvad Hugh B. Brown skulle blive til, og hvad der var nødvendigt for, at det kunne ske, og han omlagde hans kurs for at forberede ham til at blive apostel.

Dersom vi oprigtigt ønsker og stræber efter at leve op til vor himmelske Faders høje forventninger til os, vil han sikre, at vi modtager al den hjælp, vi behøver, hvad enten den er trøstende, styrkende eller tugtende. Dersom vi er åbne over for det, kan den tiltrængte irettesættelse komme i mange skikkelser og fra mange kanter. Den kan komme gennem vore bønner, når Gud taler til vores sind og hjerte gennem Helligånden (se L&P

8:2). Den kan komme i form af bønner, hvor svaret er nej eller anderledes end det, vi havde forventet. Tugtelse kan komme gennem studium af skriften, når vi bliver mindet om mangler, ulydighed eller ting, vi har negligeret.

Irettesættelse kan komme gennem andre, især dem, der er inspireret af Gud, og som har vores bedste i sinde. Apostle, profeter, patriarker, biskopper og andre er blevet kaldet i Kirken i dag akkurat som i den første tid »for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op« (Ef 4:12-12).

Måske er nogle af de ting, som er blevet sagt her ved denne konference, et råb til jer om omvendelse eller forandring, som kan løfte jer til et højere niveau, dersom I giver agt på det. Vi kan hjælpe hinanden som medlemmer af Kirken, det er en af de primære årsager til, at Frelseren har oprettet en kirke. Selv når vi møder ondsindet kritik fra personer, som har mindre respekt eller kærlighed til os, kan det være gavnligt at udøve tilstrækkelig sagtmødighed til at overveje det og tage det, der måske kunne gavne os.

Irettesættelse, forhåbentligt kærlig, kan komme fra ens ægtefælle. Ældste Richard G. Scott, som lige har talt, mindes engang, hvor han tidligt i sit ægteskab, blev rådet af sin hustru, Jeanene, til at se folk direkte i øjnene, når han talte til dem. »Du ser ned i gulvet, op i loftet, hen mod vinduet, du ser bare ikke folk i øjnene,« sagde hun. Han tog den venlige irettesættelse til sig, og det gjorde ham mere effektiv til at rådgive og arbejde sammen med mennesker. Som en, der har tjent som fuldtidsmissionær under missionspræsidents Scotts ledelse, kan jeg bevidne, at han ser én lige i øjnene, når man taler med ham. Jeg vil også tilføje, at når man har brug for irettesættelse, så kan det blik være ret gennemboende.

Forældre kan og må irettesætte, endog tugte deres børn, hvis de ikke skal overlades til den nådesløse fjende og hans følgesvendens forgodtbefindende. Præsident Boyd K. Packer har sagt, at når en person, som er i en position, hvor han kan irettesætte andre og undlader at gøre det, så tænker vedkommende på sig selv. Husk, at irettesættelse skal falde på det rette tidspunkt og skarpt eller tydeligt, »når du bliver tilskyndet af Helligånden, og

udvis derefter et større mål af kærlighed til den, som du har irettesat, for at han ikke skal betragte dig som sin fjende« (L&P 121:43).

Husk, at dersom vi afviser irettesættelser, så vil andre måske holde op med at give den til trods for deres kærlighed til os. Hvis vi gentagne gange undlader at reagere på en kærlig Guds tugtelse, så vil han også ophøre med den. Han har sagt: »Min Ånd [vil] ikke stede kæmpe med mennesket« (Eter 2:15). Endelig bør meget af vores tugtelse komme indefra – vi bør være selvrettesættende. En af de ting, der gjorde, at vores afdøde, elskede kollega ældste Joseph B. Wirthlin var så ren og ydmyg en discipel, var, at han analyserede sin opførsel i forbindelse med alle opgaver. På grund af sit ønske om at behage Gud, besluttede han sig for at lære, hvad han kunne have gjort bedre, og han anvendte flittigt hver en lektie, han havde lært.

Vi kan alle indfri Guds høje forventninger, uanset hvor store eller små vore evner og talenter måtte være. Moroni bekræfter dette: »Hvis I fornægter jer selv al gudløshed og elsker Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da er [Kristi] nåde tilstrækkelig for jer, så

I ved hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus« (Moro 10:32). Det kræver en ihærdig og hengiven indsats fra vores side at trække på den bestyrkende og befordrende nåde, en indsats, som omfatter underdanighed for Guds tugtende hånd og oprigtig, uforbeholden omvendelse. Lad os bede om hans kærlighedsbaserede irettesættelse.

Må Gud styrke jer i jeres bestræbelser på at leve op til hans høje forventning, og må han give jer det fulde mål af glæde og fred, som naturligt følger deraf. Jeg ved, at I og jeg kan blive ét med Gud og Kristus. Om vor kærlige himmelske Fader og hans elskede Søn og det glædelige potentiale, vi har takket være dem, vidner jeg ydmygt og overbevist om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church*, 2010, s. 17.
3. Dean, *Almost Christian*, s. 30; se også Christian Smith og Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*, 2005, s. 118-171.
4. Dean, *Almost Christian*, s. 37.
5. Hugh B. Brown, »Sollbærbusken«, *Liahona*, mar. 2002, s. 22-24.

Ældste Carl B. Pratt
De Halvfjerds

Herrens rigeste velsignelser

Når vi betaler vores tiende, vil Herren åbne himlens vinduer og udøse sine rigeste velsignelser.

Jeg er taknemlig for retskafne forfædre, der underviste deres børn om evangeliet i hjemmet, længe før der formelt var familieaftener.

Min mors forældre var Ida Jespersen og John A. Whetten. De boede i den lille by Colonia Juárez i Chihuahua i Mexico. Familien Whettens børn blev undervist efter forskrifter og ved at observere deres forældres eksempel.

Begyndelsen af 1920'erne var svære tider i Mexico. Den voldelige revolution var lige afsluttet. Der var ikke mange kontanter i omløb, og de fleste af dem var sølvmonter. Folk handlede som regel ved tuskhandel eller ved udveksling af varer eller tjenester.

En dag hvor sommeren gik på hæld kom bedstefar John hjem efter at have afsluttet en handel, hvor han som en del af handlen havde modtaget 100 pesos i sølvmonter. Han gav pengene til Ida med instruktioner om, at de skulle bruges til at dække de kommende skoleudgifter for børnene.

Ida var taknemlig for pengene, men mindede John om, at de ikke havde betalt tiende hele sommeren. De havde ikke haft nogen indkomst i kontanter, men Ida mindede ham om, at dyrene havde sørget for kød,

æg og mælk. Deres have havde givet en overflod af frugt og grøntsager og de havde lavet andre handler, der ikke havde involveret kontanter. Ida foreslog, at de skulle give pengene til biskoppen for at dække deres udgifter til tiende.

John var en smule skuffet, da pengene ville have været til stor hjælp for børnenes uddannelse, men han indvilligede hurtigt i, at de skulle betale deres tiende. Han bar den tunge pose til tiendekontoret og afregnede med biskoppen.

Kort tid derefter hørte han, at en rig forretningsmand fra USA, en hr. Hord, ville ankomme den følgende uge med flere mænd for at tilbringe et par dage i bjergene med jagt og fiskeri.

Bedstefar John mødte gruppen af mænd ved jernbanestationen ikke langt fra Colonia Juárez. Han havde en række sadlede heste og de nødvendige lastdyr klar til at transportere bagagen og lejrudstyret op i bjergene. Den følgende uge blev tilbragt med at guide mændene samt tage sig af deres lejr og deres dyr.

Ved ugens udløb vendte mændene tilbage til jernbanestationen for at tage toget tilbage til USA. John blev den

dag betalt for sit arbejde og fik overrakt en pose med peso sølvmonter for at dække udgifterne. Efter mændene var blevet betalt, returnerede John det resterende beløb til hr. Hord, der blev overrasket, da han ikke havde forventet, der ville være penge tilbage. Han udspurgte John for at sikre sig, at alle udgifter var blevet betalt, og John svarede, at alle udgifter for turen var blevet dækket, og at dette var restbeløbet.

Toget fløjtede til afgang, hr. Hord vendte sig om for at gå, men vendte sig da igen og kastede den tunge pose med mønter til John. »Her, tag dem med hjem til dine drenge,« sagde han. John greb posen og tog hjem til Colonia Juárez.

Samme aften samledes familien efter aftensmaden for at høre historier fra turen, og John huskede posen og tog den ind og satte den på bordet. John sagde, han ikke vidste, hvor meget der var i posen, så for sjov skyld tømte de posens indhold ud på bordet – det var noget af en bunke – og da alt var talt op, udgjorde det præcis 100 pesos i sølv. Det blev selvfølgelig set som en stor velsignelse, at hr. Hord havde besluttet sig for at foretage den rejse. John og hans drenge havde fået en god løn, men restbeløbet på 100 pesos var en påmindelse om det præcis samme beløb, der var blevet betalt i tiende ugen forinden. For nogle vil det måske synes som en interessant tilfældighed, men for familien Whetten var det tydeligvis en lektie fra Herren om, at han husker sine løfter til dem, der trofast betaler deres tiende.

Som barn elskede jeg den historie, fordi den handlede om en lejr tur til hest i bjergene for at gå på jagt og fiske. Og jeg elskede den, fordi den lærer os, at når vi adlyder befalingerne, bliver vi velsignede. Der er

mange ting, vi kan lære om tiende fra denne historie.

For det første vil I lægge mærke til, at tiendebetalingen i dette tilfælde ikke relaterede sig til beløbet af den indkomst, der kom i rede penge. Familien Whetten besluttede sig for at bruge deres første indkomst i form af penge til tiende, fordi de havde levet godt af deres dyr og deres udbytte-rige køkkenhave. De følte tydeligvis, at de stod i gæld til Herren for deres velsignelser.

Det er en påmindelse om den betydning, der ligger i Herrens ord, da han spurgte: »Kan et menneske bedrage Gud, siden I vil bedrage mig? I spørger: »Hvordan bedrager vi dig?« Og Herren dundrer tilbage: »Med tiende og afgifter« (Mal 3:8). Ja, brødre og søstre, ligesom John og Ida Whetten lærte den sommer for årtier siden, står vi alle i gæld til Herren. Lad os ikke blive beskyldt for at bedrage Gud. Lad os være ærlige og betale vores gæld til Herren. Det eneste, han beder om, er 10 procent. Ærlighed i at

betale vores gæld til Herren vil hjælpe os med at være ærlige mod vore medmennesker.

Det næste, jeg bider mærke i ved denne fortælling, er, at mine bedsteforældre betalte tiende uden hensyn til familiens ringe økonomiske situation. De kendte Herrens befaling, de anvendte skrifterne på sig selv (se 1 Ne 19:23-24) og adlød loven. Det er, hvad Herren forventer af sit folk. Han forventer, at vi betaler tiende, ikke af vores overflod, ikke af »resterne« i familiebudgettet, men som han har befalet fra gammel tid, af det »førstefødte« i vores indkomst, det være sig stort eller småt. Herren har befalet: »Du må ikke holde afgiften af din ... høst ... tilbage« (2 Mos 22:28). Jeg har gennem personlig erfaring lært, at den sikreste måde at betale en trofast tiende på, er ved at betale den, så snart jeg modtager min indkomst. Faktisk har jeg lært, at det er den eneste måde.

Vi lærer fra mine bedsteforældre, at tiende egentligt ikke handler om

penge, den handler om tro – tro på Herren. Han lover os velsignelser, hvis vi holder hans befalinger. John og Ida Whetten udviste stor tro ved at betale deres tiende. Lad os vise vores tro på Herren ved at betale vores tiende. Betal den først, betal den ærligt. Lær vores børn at betale tiende, selv af deres lomme penge eller anden indkomst, og tag dem så med til tiendeopgørelse, så de lærer af vores eksempel og kærlighed til Herren.

Det er muligt at misforholke denne fortælling om mine bedsteforældre. Man kan eventuelt konkludere, at eftersom vi betaler vores tiende i penge, vil Herren altid velsigne os med penge. Det havde jeg en tilbøjelighed til at tro, da jeg var barn. Siden har jeg lært, at det ikke nødvendigvis fungerer sådan. Herren lover velsignelser til dem, der betaler deres tiende. Han lover, at han vil åbne »himlens vinduer« og udøse »velsignelse uden mål« (Mal 3:10). Jeg vidner om, at han opfylder sine løfter, og at vi, hvis vi trofast betaler vores tiende, ikke vil

mangle livets fornødheder, men han lover ikke rigdomme. Penge og bankkonti er ikke hans rigeste velsignelser. Han velsigner os med visdom til at administrere vore begrænsede materielle velsignelser, visdom, der gør os i stand til at leve bedre for 90 procent af vores indkomst end for 100 procent. Trofaste tiendebetalere forstår derfor sparsommelig levevis og har en tendens til at være mere selvhjulpne.

Jeg har fået forståelse for, at Herrens rigeste velsignelser er åndelige og ofte omfatter familie, venner og evangeliet. Han synes ofte at velsigne os med en særlig følsomhed over for Helligåndens indflydelse og vejledning, især i ægteskabelige og familiemæssige henseender som børneopdragelse. Sådan en åndelig følsomhed kan hjælpe os nyde harmoni og fred i hjemmet. Præsident James E. Faust antydede, at det at betale tiende er en »fortræffelig forsikring mod skilsmisse« (»Berig dit ægteskab«, *Liahona*, apr. 2007, s. 5).

Det at betale tiende hjælper os med at udvikle et underdanigt og ydmygt hjerte, og et taknemligt hjerte, der som regel »anerkender hans hånd i alt« (L&P 59:21). Tiendebetaling blødgør hjertet, så det bliver mere gavmildt og tilgivende, et næstekærligt hjerte fyldt med Kristi rene kærlighed. Vi bliver af et lydigt hjerte ivrige efter at tjene og velsigne andre og underordne os Herrens vilje. De, der betaler deres tiende regelmæssigt, finder styrket tro på Herren Jesus Kristus og udvikler et varigt vidnesbyrd om hans evangelium og hans kirke. Ingen af disse velsignelser har med penge eller materielle goder at gøre, men de er i sandhed Herrens rigeste velsignelser.

Jeg bevidner, at Herren, når vi betaler vores tiende, vil åbne himlens vinduer og udøse sine rigeste velsignelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Lynn G. Robbins
De Halvfjerds

Hvad slags mænd og kvinder burde I derfor være?

Må jeres bestræbelser på at udvikle kristuslignende egenskaber være vellykkede, så I antager hans billede i jeres ansigtsudtryk og hans egenskaber kommer til udtryk i jeres opførsel.

At være eller ikke at være« er faktisk et udmærket spørgsmål.¹ Frelseren stillede spørgsmålet på en langt mere dybsindig måde, der gjorde det til et vigtigt doktrinært spørgsmål for hver af os: »Hvad slags mænd [og kvinder] burde I være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Ne 27:27; fremhævelse tilføjet). Førsteperson i nutid af verbet at være er *jeg er*. Han opfordrer os til at påtage os hans navn og hans væsen.

For at blive som han *er*, må vi også *gøre* det, han *gjorde*. »Sandelig, sandelig siger jeg til jer, dette er mit evangelium; og I kender det, som I må *gøre* i min kirke; for de gerninger, som I har set mig *gøre*, skal I også *gøre*« (3 Ne 27:21; fremhævelse tilføjet).

At *være* og at *gøre* er uadskillelige. Som indbyrdes afhængige lærdomme forstærker og fremmer de hinanden. Tro inspirerer fx én til at bede, og bøn styrker til gengæld éns tro.

Frelseren fordømte ofte dem, der *gjorde* uden at *være* – og kaldte dem

hyklere: »Dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig« (Mark 7:6). At *gøre* uden at *være* er hykleri, eller at foregive at være noget man ikke er – en hykler.

Omvendt er *at være* uden *at gøre* tomt, sådan er det også med »troen: i sig selv, uden gerninger, *er den død*« (Jak 2:17; fremhævelse tilføjet). *At være* uden *at gøre* er slet ikke *at være* – det er selvbedrag at tro, at man selv er god, blot fordi ens hensigter er gode.

At gøre uden at *være* – hykleri – giver et falsk billede over for andre, mens *at være* uden *at gøre* giver et falsk billede over for en selv.

Frelseren irettesatte de skriftkloge og farisæerne for deres hykleri: »Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I giver tiende« – noget de *gjorde* – »af mynte, dild og kommen, men I forsømmer det i loven, der vejer tungere, ret og barmhjertighed og troskab« (Matt 23:23). Med andre ord magtede de ikke *at være*, hvad de skulle *have været*.

Skønt Frelseren anerkendte betydningen af *at gøre*, betragtede han *at være* som »det ... der vejer tungere«. Vigtigheden af *at være* illustreres i de følgende eksempler:

- At indtræde i dåbens vande er noget, vi *gør*. Det *være*, der går forud for det, er tro på Jesus Kristus og en mægtig forandring i hjertet.
- At tage del i nadveren er noget vi *gør*. *At være* værdig til at tage del i nadveren vejer meget tungere og er meget vigtigere.
- At blive ordineret til præstedømmet er en handling, eller noget vi *gør*. Den vigtige side af sagen er imidlertid magten i præstedømmet, der bygger på »retfærdighedens principer« (L&P 121:36) eller *at være*.

Mange af os laver lister over ting, for at minde os om det, vi *ønsker at gøre*. Men folk har sjældent lister om, hvad de gerne vil *være*. Hvorfor? *Gøremål* er aktiviteter eller begivenheder og kan krydses af listen, når de er *gjort*. *At være* er derimod aldrig overstået. Man kan ikke optjene afkrydsninger, når det gælder om *at være*. Jeg kan invitere min hustru ud til en vidunderlig aften på fredag, hvilket er *at gøre*. Men *at være* en god ægtemand er ikke en begivenhed; det må *være* en del af mit væsen – min karakter, eller hvem jeg er.

Eller som forælder, hvornår kan jeg krydse et barn af som *gjort*? Vi vil aldrig være færdige med *at være* gode forældre. Og for at være gode forældre er en af de vigtigste ting, vi kan lære vore børn, *at være* mere ligesom Frelseren.

At være kristuslignende kan ikke ses, men det er den motiverende kraft bag ved det, vi *gør*, der kan ses. Når en forælder for eksempel hjælper et barn med at lære at gå, ser vi, hvordan denne forælder *gør* ting for at støtte og rose sit barn. De ting denne forælder

gør, viser den usete kærlighed i deres hjerte, den usete tro, det usete håb for deres barns potentiale. Dag efter dag fortsætter deres bestræbelser – beviser på de usete egenskaber bag det *at være* tålmodig og omsorgsfuld.

Fordi *at være* fører til *at gøre*, og er hensigten bag *at gøre*, vil man mere effektivt kunne forbedre opførsel ved at fokusere undervisningen på *at være* frem for *at gøre*.

Når børn opfører sig dårligt, lad os sige, at de skændes med hinanden, begår vi ofte den fejl, at fokusere vores disciplinering på det, de *gjorde* eller på det skænderi, vi var vidne til. Men det, de *gjorde* – deres opførsel – er kun tegn på de usete hensigter i deres hjerte. Vi kunne spørge os selv: »Hvilke egenskaber, hvis barnet forstod dem, ville ændre denne opførsel i fremtiden? At være tålmodig og tilgivende, når de bliver irriterede? At være kærlig og fredsstifter? At tage personligt ansvar for ens egne handlinger og ikke give skylden videre?«

Hvordan underviser forældre deres børn om disse egenskaber? Vi vil aldrig have en bedre mulighed for at undervise vore børn og vise kristuslignende egenskaber end ved den måde, hvorpå vi disciplinerer dem. Ordet *disciplin* kommer fra samme rod som ordet *discipel* og indebærer tålmodighed og undervisning fra vores side. Det bør aldrig ske i vrede. Vi kan og bør disciplinere på samme måde, som det fremgår af L&P 121: »Ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og sagtomdighed og ved uskrømtet kærlighed, ved venlighed og sand kundskab« (v. 41-42). Disse er alle kristuslignende *at være*, der bør være en del af, hvem vi, som forældre og som Kristi disciple, *er*.

Gennem disciplin lærer barnet om konsekvenser. I sådanne øjeblikke er det nyttigt at vende det negative til noget positivt. Hvis barnet indrømmer,

at det har gjort noget forkert, så pris det mod, det viste ved at indrømme det. Spørg barnet, hvad det lærte af den fejl eller forkerte handling, hvilket vil give jer, og vigtigere end det, Ånden en mulighed for at berøre og undervise barnet. Når vi underviser barnet i at lære ved Ånden, vil den lære have magten til med tiden at ændre selve deres væsen – *at være*.

Alma opdagede det samme princip, at »forkyndelsen af ordet havde en stærk tendens til at få folket til *at gøre* det, der var retfærdigt – ja, den havde haft en større virkning på folkets sind end sværdet« (Alma 31:5; fremhævelse tilføjet). Hvorfor? Fordi sværdet kun fokuserede på at straffe opførsel – eller *at gøre* – mens det at prædike ordet ændrede folks sande væsen – hvem de *var* eller kunne *blive*.

Et kært og lydigt barn vil kun indskrive en far eller mor til *Forældredreomsorg for begyndere*. Hvis du er velsignet med et barn, der tester din tålmodighed i xⁿ grad, vil du blive indskrevet i klassen for *Forældredreomsorg for viderekomne*. I stedet for at spekulere på, hvad du kan have gjort forkert i den førjordiske tilværelse for at fortjene sligt, kunne du se det udfordrende barn som en velsignelse og mulighed for selv at blive mere gudelige. Med hvilket barn vil din tålmodighed og langmodighed og andre kristuslignende dyder med størst sandsynlighed udvikles og forædles? Er det muligt, at man har brug for dette barn, lige så meget som det har brug for en?

Vi har alle hørt rådet om at dømme synden og ikke synderen. På samme måde må vi, når vore børn ikke opfører sig ordentligt, være forsigtige med ikke at sige noget, der ville få dem til at tro, at det, de *gjorde* forkert, er, hvem de *er*. »Lad aldrig fiasko blive overført fra en handling til en selvforståelse« med tilhørende etiketter som

»dum«, »langsom«, »doven« eller »klodset«.² Vore børn er Guds børn. Det er deres sande identitet og potentiale. Selve formålet med Guds plan er at hjælpe hans børn med at overvinde fejl og misgerninger og at udvikle sig, så de kan blive, ligesom han *er*. Skuffende opførsel bør derfor ses som noget midlertidigt, ikke noget permanent – en handling, ikke en identitet.

Vi er derfor nødt til at være forsigtige med at bruge permanente vendinger såsom »Du ... altid« eller »Du ... aldrig« i disciplinering. Pas på med sætninger som: »Du tager aldrig hensyn til mine følelser« eller »Hvorfor får du os altid til at vente?« Sætninger som disse får handlinger til at fremstå som en identitet og kan påvirke barnets selvidentitet og selvværd.

Identitetsforvirring kan også ske, når vi spørger børn, hvad de ønsker *at være*, når de bliver voksne, som om at det, en person *gør*, er det, de *er*. Hverken arbejde eller ejendele bør definere vores identitet eller selvværd. Frelseren var fx en beskeden tømmer, men det kan vel næppe beskrive hans liv.

Når vi hjælper børn med at finde ud af, hvem de er, og styrker deres selvværd, kan vi passende rose deres præstation eller opførsel – det, de *gør*. Men det ville være endnu mere vist at

fokusere vores ros på deres karakter og tro – hvem de *er*.

Når det gælder sport, ville en *vis* måde at rose sit barns præstation – *at gøre* – være at fokusere på *at være*, – som fx deres energi, deres udholdenhed, deres ro når de møder modstand osv. – og derved rose både *at være* og *at gøre*.

Når vi beder vore børn om *at gøre* deres pligter, kan vi også finde måder, hvorpå vi kan rose dem for *at være*, som fx ved: »Det gør mig så glad, når du gør dine pligter med et villigt hjerte.«

Når et barn modtager et karakterblad fra skolen, kan vi rose for de gode karakterer, men det vil måske være til større, længerevarende gavn at rose dem for deres *flid*: »Du afleverede hver eneste opgave. Du ved, hvordan man tackler og færdiggør svære ting. Jeg er stolt af dig.«

Mens I studerer skrifterne som familie, så se efter og drøft eksempler på egenskaber, I har opdaget i løbet af studiet den dag. Eftersom kristne egenskaber er gaver fra Gud og ikke kan udvikles uden hans hjælp,³ må vi bede for de gaver i personlig bøn og familiebøn.

Tal til tider om egenskaber ved middagsbordet, specielt dem I opdagede i skrifterne tidligere den morgen.

»Hvordan har du været en god ven i dag? Hvordan viste du medfølelse? Hvordan hjalp tro dig med at møde dagens udfordringer? På hvilken måde var du pålidelig? Der er massevis af egenskaber i skrifterne, der skal undervises i og læres.

Den vigtigste måde, hvorpå vi kan undervise i *at være*, er ved *at være* den slags forældre over for vore børn, som vor himmelske Fader er over for os. Han er den fuldkomne forælder, og han har givet os sin håndbog om det at være forældre – skrifterne.

Mine bemærkninger i dag har først og fremmest været rettet til forældre, men principperne gælder for alle. Må jeres bestræbelser på at udvikle kristuslignende egenskaber være vellykkede, så I antager hans billede i jeres ansigtsudtryk og hans egenskaber kommer til udtryk i jeres opførsel. Så vil jeres børn såvel som andre, når de føler jeres kærlighed og ser jeres opførsel, blive mindet om Frelseren og drages til ham. Det er min bøn og mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prins af Danmark*, 3. akt, scene 1, linje 56.
2. Carol Dweck, citeret i Joe Kita, »Bounce Back Chronicles«, *Reader's Digest*, maj 2009, s. 95.
3. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 115.

Ældste Benjamin De Hoyos
De Halvfjerds

Kaldet til at være hellige

Hvor er vi velsignede ved at være blevet ført ind i dette fællesskab blandt de sidste dages hellige!

Mine kære søskende, jeg beder til, at Helligånden vil hjælpe mig med at viderebringe mit budskab.

Under mine besøg ved stavs- og menighedskonferencer fyldes jeg altid med en dyb følelse af glæde over at mødes med kirkemedlemmer, de der i dag såvel som i tidens midte kaldes hellige. Den kærlige og fredfyldte ånd, som jeg altid føler, når jeg er sammen med dem, får mig til at indse, at jeg er i en af Zions stave.

Selv om mange kommer fra familier, der har været medlemmer af Kirken i to eller flere generationer, er mange andre nyomvendte. Til dem gentager vi apostlen Paulus' velkomstord til efeserne:

»Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.

I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørneste« (Ef 2:19-20).

For nogle år siden, mens jeg arbejdede på Kirkens informationstjenestes kontor i Mexico, blev vi inviteret til at deltage i et radiotalkshow. Showets formål var at beskrive

og drøfte de forskellige religioner i verden. Vi var to, der blev udpeget til at repræsentere Kirken ved at besvare spørgsmål af den slags, der kan stilles i den type programmer. Efter flere »reklamepauser«, som det hedder på radiosprog, bemærkede programmets vært: »Vi har i aften to ældster fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hos os.« Han holdt en pause og spurgte derpå: »Hvorfor har Kirken et så langt navn? Hvorfor bruger I ikke et kortere og mere fængende navn?«

Min ven og jeg smilede over et så storartet spørgsmål og fortsatte derpå med at forklare, at Kirkens navn ikke var valgt af mennesker. Det blev fastlagt af Frelseren gennem en profet i disse sidste dage: »For således skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« (L&P 115:4). Programværtten svarede straks med respekt: »Så vil vi med største fornøjelse benævne den således.« Jeg kan ikke huske nu, hvor mange gange han nævnte Kirkens betydningsfulde navn, men jeg husker den dejlige ånd, der var til stede, da vi ikke kun forklarede Kirkens navn, men også hvordan det henviser til Kirkens medlemmer – de sidste dages hellige.

Vi læser i Det Nye Testamente, at Jesu Kristi kirkes medlemmer for første gang blev kaldt kristne i Antiokia (se ApG 11:26), men at de kaldte *hinanden* hellige. Hvor må det have været gribende for dem at høre apostlen Paulus kalde dem »de helliges medborgere [der] hører til Guds husstand« (Ef 2:19), og også at de var »kaldet til at være hellige« (Rom 1:7; fremhævelse tilføjet).

Ushuaia i Argentina

I den udstrækning Kirkens medlemmer efterlever evangeliet og følger profeternes råd, helliggøres de lidt efter lidt og endda uden at lægge mærke til det. Ydmyge kirkemedlemmer, der dagligt beder familiebede og studerer skriften, laver slægtshistorie og vier deres tid til hyppigt at tilbede i templet, bliver hellige. Det er dem, der stræber efter at skabe en evig familie. Det er også dem, der i deres travle tilværelse sætter tid af til at redde dem, der er gledet væk fra Kirken og opmuntrer dem til at vende tilbage og sidde med ved Herrens bord. Det er de ældster og søstre og modne ægtepar, der tager imod et kald om at tjene som Herrens missionærer. Ja, mine brødre og søstre, de bliver hellige i samme grad, som de opdager den varme og vidunderlige følelse, der kaldes næstekærlighed, eller Kristi rene kærlighed (se Moro 7:42-48).

De hellige, eller Kirkens medlemmer, lærer også Frelseren at kende gennem trængsler og prøvelser. Lad os ikke glemme, at selv han måtte lide alt. »Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.« (Alma 7:12).

De sidste par år har jeg været vidne til mange menneskers lidelser, herunder mange af vore helliges. Vi beder hele tiden for dem og bønfaller Herren om at gribe ind, så deres tro ikke må svækkes, og så de kan gå fremad med tålmodighed. Til dem gentager vi de trøstende ord fra profeten Jakob i Mormons Bog:

»O da, mine elskede brødre, kom til Herren, den Hellige. Husk, at hans stier

er retfærdige. Se, vejen for mennesket er trang, men den ligger foran ham i lige retning, og portens vogter er Israels Hellige; og han beskæftiger ingen tjener der; og der er ingen anden vej end ad porten, for han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn.

Og den, der banker på, for ham vil han lukke op« (2 Ne 9:41-42).

Uanset de omstændigheder, prøvelser eller udfordringer, der måtte omgive os, vil en forståelse for Kristi lære og hans forsoning være kilden til vores styrke og fred – ja, søskende, den indre ro, som kommer fra Ånden, og som Herren giver sine trofaste hellige. Han nærer os og siger: »Fred efterlader jeg jer ... Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

I mange år har jeg været vidne til trofasthed hos Kirkens medlemmer, sidste dages hellige, som med tro på vor himmelske Faders plan og vor Frelser, Jesu Kristi, forsoning har overvundet trængsler og lidelser med mod og stor iver og således har holdt ud og er fortsat på helliggørelsens lige

og snævre vej. Ord kan ikke udtrykke min påskønnelse og beundring for alle de trofaste hellige, som jeg har været så privilegeret at kunne omgås!

Selv om vores forståelse for evangeliet måske ikke er så dyb som vores vidnesbyrd om dets sandhed, bliver vi støttet i alle vore vanskeligheder, prøvelser og trængsler, hvis vi sætter vores lid til Herren (se Alma 36:3). Dette løfte fra Herren til sine hellige medfører ikke, at vi bliver fritaget for lidelser eller prøvelser, men at vi bliver støttet gennem dem, og at vi vil vide, at det er Herren, der har støttet os.

Mine kære søskende, hvor er vi velsignede ved at være blevet ført ind i dette fællesskab med de sidste dages hellige! Hvor er vi velsignede ved, at vore vidnesbyrd om Frelseren er at finde side om side med de fordums og nutidige profeters!

Jeg vidner om, at Herren, den Hellige i Israel, lever, og at han leder sin kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, gennem sin elskede profet, Thomas S. Monson. I vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste C. Scott Grow
De Halvfjerds

Forsoningens mirakel

Der findes ingen synd eller overtrædelse, smerte eller sorg, som ikke er omfattet af hans forsonings helbredende magt.

Mens jeg forberedte min tale til denne konference, fik jeg en chokerende opringning fra min far. Han sagde, at min yngre bror var død samme morgen, mens han sov. Jeg var sønderknust. Han var kun 51 år gammel. Mens jeg tænkte på ham, følte jeg mig tilskyndet til at fortælle jer om nogle begivenheder fra hans liv. Det gør jeg med tilladelse hertil.

Som ung var min bror flot, venlig og udadvendt – og fuldstændig hengiven over for evangeliet. Efter at have udført en værdig mission blev han viet til sin udkårne i templet. De blev velsignet med en søn og en datter. Hans fremtid så lovende ud.

Men så gav han efter for en svagheit. Han valgte at leve et udsvævende liv, som kostede ham hans helbred, ægteskab og medlemskab af Kirken.

Han flyttede langt væk hjemmefra. Han fortsatte sin selvdestruktive opførsel i over ti år, men Frelseren havde ikke glemt eller forladt ham. Til sidst fik smerten ved hans fortvivelse en ånd af ydmyghed til at trænge ind i hans sjæl. Hans følelser af vrede, oprør og stridbarhed begyndte at forsvinde. Ligesom den fortabte søn »gik han i sig selv«. ¹ Han begyndte at række ud til Frelseren og påbegynde sin rejse hjem.

Han gik på omvendelsens vej. Det var ikke let. Efter at have været væk fra Kirken i 12 år, blev han døbt igen og fik atter Helligåndsgaven. Hans præstedømme- og tempelvelsignelser blev til sidst gengivet.

Han blev velsignet med at finde en kvinde, der var villig til at se gennem fingre med kroniske helbredsudfordringer fra hans tidligere levevis, og de blev besejlet i templet. Sammen fik de to børn. Han tjente i biskoprådet i adskillige år.

Min bror døde mandag morgen den 7. marts. Fredagen før havde han og hans hustru været i templet om aftenen. Søndag morgen, dagen før han døde, underviste han i præstedømmelektionen i sin gruppe for højpræsterne. Han gik i seng den aften for aldrig at vågne op i dette liv – men for at komme frem i de retfærdiges opstandelse.

Jeg er taknemlig for forsoningens mirakel i min brors tilværelse. Frelserens forsoning er til stede for os hver især – altid.

Vi får adgang til forsoningen gennem omvendelse. Når vi omvender os, giver Herren os mulighed for at lægge fortidens fejltagelser bag os.

»Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.«²

Vi kender alle sammen en person, der har haft alvorlige udfordringer i sit liv – nogen, der har flakket om eller er faldet fra. Den person kan være en ven eller slægtning, en forælder eller et barn, en mand eller hustru. Den person kan endda være dig.

Jeg taler til jer alle, også til dig. Jeg taler om forsoningens mirakel.

Messias kom for at forløse menneskene fra Adams fald.³ Alt i Jesu Kristi evangelium peger mod Messias' sonoffer, han, som er Guds Søn.⁴

Frelsesplanen kunne ikke bringes i stand uden en forsoning. »Derfor soner Gud selv for verdens synder for at bringe barmhjertighedens plan til at virke og tilfredsstille retfærdighedens krav, så Gud kan være en fuldkommen og retfærdig Gud og også en barmhjertig Gud.«⁵

Sonofferet måtte udføres af Guds syndfrie Søn, for det faldne menneske kunne ikke sone for sine egne synder.⁶ Forsoningen måtte være uendelig og evig – for at omfatte alle mennesker i al evighed.⁷

Ved sin lidelse og død sonede Frelseren for alle menneskers synder.⁸ Hans forsoning begyndte i Getsemane, fortsatte på korset og kulminerede med opstandelsen.

»Ja ... [han] skal ... blive ført, korsfæstet og slået ihjel, ved at kødet bliver underkastet selve døden, og Sønnens vilje bliver opslugt i Faderens vilje.«⁹ Ved sit sonoffer bragte han sin »sjæl som et offer for skyld«.¹⁰

Som Guds enbårne Søn arvede han magt over fysisk død. Det gav ham mulighed for at opretholde livet, mens han led »mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden; for se, der kommer blod fra hver pore, så stor [var] hans kval

... over sit folks ugudelighed og vederstyggeligheder.«¹¹

Han betalte ikke kun prisen for alle menneskers synder, han påtog sig også »sit folks smerter og sygdomme«. Og han påtog »sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed ... så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.«¹²

Frelseren følte vægten af hele menneskehedens kval – syndens og sorgens kval. »Han har visselig båret vor lidelse og båret vore sorger.«¹³

Ved sin forsoning helbreder han ikke blot overtræderen, men han helbreder også de uskyldige, der lider på grund af disse overtrædelser. Når de uskyldige udøver tro på Frelseren og på hans forsoning og tilgiver overtræderen, kan de også blive helbredt.

Der er tidspunkter, hvor vi hver især »har brug for befrielse fra de skyldfølelser, som kommer på grund af fejl og synder.«¹⁴ Når vi omvender os, fjerner Frelseren skyldfølelsen fra vores sjæl.

Ved hans sonoffer får vi tilgivelse for vore synder. Bortset fra fortabelsens sønner har alle adgang til forsoningen, hele tiden, uanset hvor stor eller hvor lille synden er, »på betingelse af omvendelse.«¹⁵

Jesus Kristus indbyder os på grund af sin uendelige kærlighed til at omvende os, så vi ikke behøver at lide under hele vægten af vore egne synder:

»Omvend dig, for at ... dine lidelser ikke skal blive svære – hvor svære ved du ikke, hvor intense ved du ikke, ja, hvor tunge at bære ved du ikke.

For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig;

men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg;

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl.«¹⁶

Frelseren tilbyder helbredelse til dem, der lider på grund af synd. »Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?«¹⁷

Jesus Kristus er vores sjæls storslåede læge. Med undtagelse af de synder, der fører til fortabelse, findes der ingen synd eller overtrædelse, smerte eller sorg, som ikke er omfattet af hans forsonings helbredende magt.

Når vi synder, fortæller Satan os, at vi er fortabte. Derimod tilbyder vor Forløser forløsning til alle – uanset hvad vi har gjort forkert – selv til dig og til mig.

Når I tænker over jeres egen tilværelse, er der da noget, I skal ændre? Har I lavet fejltagelser, der stadig mangler at blive rettet op på?

Hvis I lider under skyldfølelser eller anger, bitterhed eller vrede, opfordrer jeg jer til at søge lindring. Omvend jer og forsag jeres synder. Bed så i bøn til Gud om tilgivelse. Søg tilgivelse af dem, I har forurettet. Tilgiv dem, der har forurettet jer. Tilgiv jer selv.

Gå om nødvendigt til biskoppen. Han er Herrens nådige sendebud. Han vil hjælpe jer, mens I kæmper for at blive rene gennem omvendelse.

Fordyb jer i bøn og skriftstudium. Når I gør det, vil I føle Åndens helliggørende indflydelse. Frelseren sagde: »I skal ... helliggøre jer; ja, gør hjertet

rent og rens hænderne ... over for mig, så jeg kan gøre jer rene.«¹⁸

Når vi bliver gjort rene gennem kraften i Frelseren forsoning, bliver han vores talsmand hos Faderen og bønfalder:

»Fader, se hans lidelser og død, han, som ikke begik nogen synd, ham, i hvem du havde velbehag; se din Søns blod, som blev udgydt, blodet af ham, som du gav, for at du selv kunne blive herliggjort;

derfor, Fader, skån disse mine brødre, som tror på mit navn, så de må komme til mig og få evigtvarende liv.«¹⁹

Vi har hver især fået handlefrihedens gave. »Menneskene ... er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens ... magt.«²¹

For år tilbage udøvede min bror sin handlefrihed, da han valgte en levevis, der kostede ham helbredet, familien og medlemskabet af Kirken. År senere udøvede han den selvsamme

handlefrihed, da han valgte at omvende sig, indrette sit liv efter Frelserens lærdomme og helt bogstaveligt at blive født igen ved forsoningens kraft.

Jeg bærer vidnesbyrd om forsoningens mirakel. Jeg har set dens helbredende kraft i min brors tilværelse og følt den i min egen. Forsoningens helbredende og forløsende kraft er tilgængelig for os alle – altid.

Jeg vidner om, at Jesus er Kristus – vores sjæls helbreder. Jeg beder til, at vi hver især vil vælge at besvare Frelserens opfordring: »Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så jeg kan helbrede jer?«²¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 15:17.
2. L&P 58:42-43.
3. Se 2 Ne 2:25-26.
4. Se Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Se Alma 34:11.
7. Se Alma 34:10.
8. Se Alma 22:14.
9. Mosi 15:7.
10. Mosi 14:10.
11. Mosi 3:7.
12. Alma 7:11-12.
13. Mosi 14:4.
14. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 2.
15. L&P 18:12.
16. L&P 19:15-18.
17. 3 Ne 9:13.
18. L&P 88:74.
19. L&P 45:4-5.
20. 2 Ne 2:27.
21. 3 Ne 9:13.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Et banner for folket

Hvis vi underviser ved Ånden, og I lytter ved Ånden, vil en af os tale om jeres omstændigheder.

Jeg er blevet så berørt af den musik, vi har hørt, og de ord, der er talt til os, at jeg beder om, at jeg må være i stand til at tale i det hele taget.

Før han forlod Nauvoo i vinteren 1846 havde præsident Brigham Young en drøm, hvori han så en engel, der stod på en kegleformet bakke et sted vestpå og pegede på en dal nedenfor. Da han 18 måneder senere trådte ind i Salt Lake-dalen, så han lige over det sted, hvor vi nu er samlet, det samme bakkefremspring, som han havde set i et syn.

Som det ofte er blevet fortalt fra denne talerstol, ledte bror Brigham en håndfuld ledere til toppen af bakken og kaldte den Ensign Peak (banner-toppen), et navn fuld af religiøs betydning for disse moderne israelitter. Femogtyvehundrede år tidligere erklærede profeten Esajas, at det i de sidste dage skulle ske, »at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene ... han rejser et banner for folkene.«¹

Idet de så deres øjeblik i historien som en delvis opfyldelse af den profeti, ønskede brødrene at rejse et flag af en slags for at bogstaveliggøre idéen om et »banner for [folket].« Ældste Heber C. Kimball havde et gult tørklæde på. Bror Brigham bandt det om en stok, som ældste Willard Richards havde, og rejste derefter det

midlertidige banner og erklærede dermed den store Salt Lake-dal og de omkringliggende bjerge for at være det profeterede sted, hvorfra Herrens ord ville udgå i de sidste dage.

Brødre og søstre, denne general-konference og de andre halvårige konferencer er fortsættelsen af denne årlige erklæring til verden. Jeg vidner om, at talerne de sidste to dage, er endnu et bevis på, at Zions standart vajer frit, som vi kender fra vores salme: »Et banner vajer frit«² – brugen af ordet *standard/d* er helt bevidst. Det er ikke nogen tilfældighed, at vore konferencetaler på engelsk udkommer i et tidsskrift, der blot har titlen *Ensign* (banner).

Ved slutningen af denne konference, beder jeg jer om i de kommende dage ikke alene at reflektere over de budskaber, I har hørt, men også over det unikke fænomen som selve generalkonferencen er – hvad vi som sidste dages hellige tror, at sådanne konferencer er, og hvad vi inviterer verden til at høre og bemærke ved dem. Vi vidner for hvert folkeslag, stamme, tungemål eller folk, at Gud ikke blot lever, men han taler, for i vor tid og i vore dage er de råd, I har hørt under Helligåndens vejledning, »Herrens vilje ... Herrens ord ... Herrens røst og Guds kraft til frelse.«³

Måske ved I det allerede (men hvis ikke, så bør I vide det), at med sjældne undtagelser har ingen mand eller kvinde, som taler her, fået et emne tildelt. Hver eneste person må faste og bede, studere og søge, begynde, stoppe og så begynde igen, indtil vedkommende er sikker på, at det budskab, der er forberedt til denne konference, på dette tidspunkt er det budskab, Herren ønsker, de skal præsentere uden hensyn til personlige ønsker eller private præferencer. Hver eneste mand og kvinde, I har hørt fra i løbet af de seneste ti timer af generalkonferencen, har forsøgt at være tro mod den tilskyndelse. Hver og én har grædt, været ængstelig og har indtrængende søgt Herrens hjælp til at blive vejledt i sine tanker og udtryk. Og præcis som Brigham Young så en engel stå over dette sted, ser jeg engle stå på det. Mine brødre og søstre blandt kirkens generalautoriteter vil føle sig utilpas ved den beskrivelse, men det er sådan, jeg ser dem – jordiske budbringere med himmelske budskaber, mænd og kvinder, der har alle de samme fysiske og økonomiske udfordringer, som du og jeg har, men som ved tro har viet deres liv til de kaldelser, de har modtaget, og pligten til at forkynde Guds ord, ikke deres egne.

Overvej mangfoldigheden i de budskaber, I har hørt – der på mirakuløs vis ikke er koordineret af andet end himlens vejledning. Men hvorfor skulle de ikke være mangfoldige? Størstedelen af vores forsamling, inden eller uden for synsvidde, består af medlemmer af Kirken. Men hvormed alting er, og som følge af utrolige, nye kommunikationsmetoder er en stadig større andel af tilhørerne til vores konference ikke medlemmer af Kirken – endnu. Så vi må tale til dem, der kender os godt, og dem, der slet ikke kender os. Bare inden for Kirken

taler vi til børn, unge, unge voksne, midaldrende og ældre. Vi taler til familier og forældre og hjemmeboende børn, samtidig med at vi taler til dem, der er ugifte uden børn og som muligvis er langt væk hjemmefra. I løbet af en generalkonference betoner vi altid de evige sandheder tro, håb og næstekærlighed⁴ og den korsfæstede Kristus,⁵ samtidig med, at vi ligefremt taler om helt specifikke, aktuelle, moralske spørgsmål. I skrifterne finder vi denne befaling: »Tal ikke andet end omvendelse til denne slægt,«⁶ mens vi på samme tid skal forkynde: »godt budskab til [de] fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust.« Hvilken form de end måtte antage, »udråbe[disse konferencetalere] frigivelse for fanger«⁷ og gør »Kristi uransagelige

rigdom[me]« kendte.⁸ I den store mangfoldighed af taler, der afholdes, formodes det, at der vil være noget for enhver. I den henseende, tror jeg, præsident Harold B. Lee sagde det bedst flere år tilbage, da han sagde: »Evangeliet er til for at berolige de urolige og forurolige de rolige.«⁹

Vi ønsker altid, at det, vi forkynder til generalkonferencerne, er så gavmildt og inviterende, som det Kristus oprindeligt lærte, idet vi også husker den disciplin, der altid har været en del af hans budskaber. I den mest kendte prædiken, der nogensinde er blevet holdt, begyndte Jesus med at erklære de vidunderlige, milde velsignelser, vi hver især ønsker at gøre krav på – velsignelser, der loves til de fattige i ånden, de rene af hjertet, de,

som stifter fred og de sagtmødige.¹⁰ Hvor opløftende og hvor lindrende er saligprisningerne ikke for sjælen. De er sande. Men i den samme prædiken viste Frelseren også, hvor snæver vejen vil være for dem, der stifter fred og de rene i hjertet. »I har hørt, at der er sagt til de gamle: »Du må ikke begå drab,« bemærkede han. »Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen.«¹¹

Og på samme måde:

»I har hørt, at der er sagt: »Du må ikke bryde et ægteskab.«

Men jeg siger jer: Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte.«¹²

Det er klart, at når disciplens vej begynder at blive stejl, bliver den sti mere og mere snæver, indtil vi når prædikens i-knæ-tvingende højdepunkt, som ældste Christofferson lige talte om: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!«¹³ Hvad der forekom let i begyndelsen og i lavtliggende terræn, bliver yderst vanskeligt og krævende på den sande discipels tinde. Det er åbenlyst for enhver, at den, der tror, at Jesus forkyndte, at mennesket ikke står til regnskab for deres synder, ikke læste det, der stod med småt! Nej, for disciple er Kirken ikke en burgerrestaurant; vi kan ikke altid få det, som vi ønsker det. En dag skal *hvert* knæ bøjes og *hver* tunge bekende, at Jesus er Kristus og at frelse kun kommer på *hans* måde.¹⁴

Når I forsøger at leve op til det alvorlige såvel som at omfavne det lindrende ved generalkonferencen, så vær forsikret om, at når vi taler om svære emner, forstår vi, at det ikke er alle, der ser pornografi eller undviger ægteskab eller har frie seksuelle forhold. Vi ved, det ikke er alle, der

bryder sabbatten eller vidner falsk eller mishandler deres ægtefælle. Vi ved, at de fleste i vores publikum *ikke* er skyldige i den slags ting, men vi er under højtidelig formaning om at udråbe advarsler til dem, der er – hvor de end må være i verden. Så hvis I forsøger at gøre det bedste I kan – hvis I fx prøver at holde familieaften på trods af det galehus, der nogle gange kan herske i et hus fuld af små galninge – så giv jer selv et klap på skulderen, når vi taler om det og lyt efter et andet emne, der taler om de områder, hvor I har mangler. Hvis vi underviser ved Ånden, og I lytter ved Ånden, vil en af os tale om jeres omstændigheder og sende et personligt, profetisk brev til jer.

Brødre og søstre, til generalkonferencen tilbyder vi vore vidnesbyrd som tillæg til andre vidnesbyrd, der vil komme, fordi Gud på den ene eller anden måde *vil* sørge for at få sin røst hørt. »Jeg sendte jer ud for at vidne og advare menneskene,« sagde Herren til sine profeter.¹⁵

Bukarest i Rumænien

»[Og] efter jeres vidnesbyrd kommer vidnesbyrdet fra jordskælvene, ... fra tordenens røst, ... uvejrets røst og røsten fra havets bølger, der skyller over sine bredder ...

Og engle skal ... råbe med høj røst, mens de lader Guds basun lyde.«¹⁶

Disse menneskelige engle, der har stået ved denne talerstol, har nu på hver sin måde ladet »Guds basun lyde.« Hver prædiken er altid pr. definition både et vidnesbyrd om kærlighed og en advarsel, ligesom selve naturen både vidner og advarer i de sidste dage.

Nu vil præsident Thomas S. Monson om et øjeblik komme til talerstolen for at afslutte denne konference. Må jeg sige noget personligt om denne elskede mand, seniorapostlen og profeten i vore dage. I lyset af de ansvar, jeg lige har refereret til, og alt, hvad I har hørt ved denne konference, står det klart, at profeternes liv ikke er lette, og præsident Monsons liv er ikke let. Han henviste specifikt til det i går ved præstedømmets møde. Da han blev kaldet til apostel som 36-årig, var hans børn henholdsvis 12, 9 og 4 år gamle. Søster Monson og disse børn har givet deres mand og far til Kirken og dens pligter i over 50 år nu. De har lidt de sygdomme, krav, stød og slag, som vi alle udsættes for i dette jordiske liv, og nogle af dem ligger uden tvivl endnu foran dem. Men præsident Monson forbliver ukueligt munter.

Intet får ham ned med nakken. Hans tro er bemærkelsesværdig og ligeså er hans udholdenhed.

Præsident, for hele denne forsamling, inden og uden for synsvidde, siger jeg, at vi elsker og ærer dig. Din hengivenhed tjener til eksempel for os alle. Vi takker for dit lederskab. Fjorten andre, der besidder det apostolske embede og andre på denne forhøjning, de, der sidder i forsamlingen, og de talrige skarer, der er samlet over hele verden, elsker dig, opretholder dig og står skulder mod skulder med dig i dette værk. Vi vil lette din byrde på enhver måde, vi kan. Du er en af de himmelske budbringere, der blev kaldet fra før verdens grundlæggelse til at lade banneret vaje for Jesu Kristi evangelium i hele verden. Du gør det fremragende. Og om det evangelium, der forkyndes, og den frelse, det tilbyder, vidner jeg i Jesu Kristi store og herlige navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 2:2; 11:12.
2. »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4.
3. L&P 68:4.
4. Se 1 Kor 13:13.
5. Se 1 Kor 1:23.
6. L&P 6:9; 11:9.
7. Es 61:1.
8. Ef 3:8.
9. Se Harold B. Lee, »The Messages«, *New Era*, jan. 1971, s. 6.
10. Se Matt 5:3-12.
11. Matt 5:21-22; se 3 Ne 12:22.
12. Matt 5:27-28.
13. Matt 5:48.
14. Se Rom 14:11; Mosi 27:31.
15. L&P 88:81.
16. L&P 88:89-90, 92.

Præsident Thomas S. Monson

Ved afskeden

Ingen af os kan fuldt ud fatte betydningen af det, som Kristus gjorde for os i Getsemane, men jeg er taknemlig hver eneste dag i mit liv for hans sonoffer.

Mine brødre og søstre, mit hjerte er fyldt nu, hvor vi skal afslutte denne konference. Vi har mærket Herrens Ånd i rigt mål. Jeg udtrykker min påskønnelse på egne og på vegne af Kirkens medlemmer overalt til enhver, der har deltaget, herunder også dem, der har bedt bøn. Må vi længe huske de budskaber, vi har hørt. Når vi modtager numrene af *Ensign* og *Liahona*, som indeholder disse taler på tryk, må vi da læse og studere dem.

Atter har musikken ved alle møderne været vidunderlig. Jeg udtrykker personligt tak til dem, der er villige til at berige os med deres talenter og røre os og inspirere os i processen.

Vi har med opløftede hånd oprettholdt brødre, som er blevet kaldet til nye stillinger ved denne konference. Vi ønsker, at de ved, at vi ser frem til at arbejde sammen med dem i Mesterens sag.

Jeg udtrykker min kærlighed og påskønnelse til mine to hengivne rådgivere, præsident Henry B. Eyring og præsident Dieter F. Uchtdorf. De er mænd med visdom og forståelse. Deres tjeneste er uvurderlig. Jeg elsker og støtter mine brødre i De Tolv

Apostles Kvorum. De tjener meget effektivt, og de er fuldstændig hengivne over for værket. Jeg udtrykker også min kærlighed til medlemmerne af De Halvfjerds og Det Præsiderende Biskopråd.

Vi står over for mange udfordringer i verden i dag, men jeg forsikrer jer om, at vor himmelske Fader er opmærksom på os. Han elsker hver enkelt af os og vil velsigne os, når vi søger ham i bøn og stræber efter at holde hans befalinger.

Vi er en global kirke. Vore medlemmer bor over hele verden. Må vi være gode borgere i de lande, hvor vi bor, og gode naboer i vore lokalsamfund, række ud til mennesker med en anden tro såvel som til vore egne. Må vi være eksempler på ærlighed og integritet overalt, hvor vi kommer, og i alt, hvad vi gør.

Brødre og søstre, tak for jeres bønner for mig og for alle Kirkens generalautoriteter. Vi er dybt taknemlige for jer og for alt det, I gør for at fremme Herrens værk.

Må I komme sikkert hjem. Må himlens velsignelser følge jer.

Før vi forlader hinanden i dag, så lad mig fortælle jer om min kærlighed til Frelseren og takke for hans

store sonoffer for os. Om tre uger fejrer hele den kristne verden påske. Jeg tror ikke, at nogen af os fuldt ud fatter betydningen af det, som Kristus gjorde for os i Getsemane, men jeg er taknemlig hver eneste dag i mit liv for hans sonoffer på vore vegne.

Han kunne i sidste øjeblik have trådt tilbage. Men det gjorde han ikke. Han steg ned under alt, så han kunne frelse alt. Ved at gøre dette gav han os et liv ud over dette liv på jorden. Han genvandt os fra Adams fald.

Helt ind i min sjæls inderste er jeg ham dybt taknemlig. Han lærte os, hvordan vi skal leve. Han lærte os, hvordan vi skal dø. Han sikrede vores frelse.

Må jeg som afslutning gengive for jer de rørende ord, skrevet af Emily Harris, som flot beskriver mine følelser op til påske.

Det klæde, han var svøbt i, er tomt.

Det ligger der.

Frisk og hvidt og rent.

Døren står åben.

*Stenen er væltet bort,
og jeg kan næsten høre engle synge
hans pris.*

Linnedklæderne kan ikke holde ham.

Sten kan ikke holde ham.

*Ordene lyder som et ekko gennem det
tomme kalkstensskammer:*

»Han er ikke her.«

Det klæde, han var svøbt i, er nu tomt.

Det ligger der.

Frisk og hvidt og rent.

Og – halleluja – det er tomt.¹

Vær velsignet, mine brødre og søstre. I vor Frelseres, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Emily Harris, »Empty Linens«, *New Era*, apr. 2011, s. 49.

Ann M. Dibb

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Jeg tror, at jeg skal være ærlig og pålidelig

At være tro mod vore overbevisninger – selv når det ikke er populært, nemt eller sjovt – holder os i sikkerhed på den sti, der fører til evigt liv med vor himmelske Fader.

Mine kære unge piger, det er et storslået privilegium og mulighed for mig i aften at stå her foran jer. I er et inspirerende og smukt syn.

Den trettende trosartikel er GUF's tema i 2011. Når jeg har deltaget i ungdomskonferencer og nadvermøder i år, har jeg hørt unge mænd og unge piger fortælle, hvad den trettende trosartikel betyder for dem, og hvordan de anvender den i deres liv. Der er mange, som ved, at det er den sidste trosartikel, den længste, den sværeste at huske udenad og den trosartikel, som de håber, at biskoppen ikke beder dem om at fremsige. Mange af jer forstår dog også, at den trettende trosartikel er meget mere end det.

Den trettende trosartikel er en retningslinje for retskaffen, kristen levevis. Forestil jer et øjeblik, hvordan verden ville være, hvis alle valgte at efterleve den lærdom, der findes i den trettende trosartikel: »Vi tror, at vi skal være ærlige, pålidelige, kyske, velgørende, dydige, og at vi skal gøre

godt mod alle mennesker; faktisk kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Hvis noget er dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt, så tragter vi efter det.«

Ved den første konferencetale, som præsident Thomas S. Monson holdt som profet ved mødet søndag formiddag, citerede han Paulus i Fil 4:8, som inspirerede mange af de principper, der findes i den trettende trosartikel. Præsident Monson anerkendte de udfordrende tider, som vi lever i og gav opmuntring. Han sagde: »På denne til tider vaklende rejse gennem livet på jorden må vi ... følge apostlen Paulus' råd, som vil hjælpe os til at holde os i sikkerhed og på rette kurs.«¹

I aften vil jeg fokusere på to tæt relaterede principper i den trettende trosartikel, som afgjort hjælper til at »holde os i sikkerhed og på rette kurs«. Jeg har et stærkt vidnesbyrd om og forpligtelse til de vigtige principper om at være ærlig og pålidelig.

Montalban i Filippinerne

For det første: »[Jeg] tror, at [jeg] skal være [ærlig].« Hvad vil det sige at være ærlig? I hæftet *Tro mod sandheden* står der: »At være ærlig betyder altid at være oprigtig, sanddru og uden bedrag.«² Det er en befaling fra Gud at være ærlig,³ og »fuldstændig ærlighed er nødvendig for vores frelse.«⁴

Præsident Howard W. Hunter forklarede, at vi må være villige til at være fuldstændig ærlige. Han sagde:

»For adskillige år siden hang der nogle plakater i vore kirkebygningers forhal med titlen: »Vær ærlig over for dig selv.« De fleste af dem angik de små hverdagsting. Det er dér, hvor ærlighedsprincippet bliver dyrket.

Der er nogle mennesker, som indrømmer, at det er umoralsk at være uærlig omkring de store ting, men som alligevel mener, at det er tilladt at være uærlig omkring de mindre vigtige ting. Er der virkelig forskel på uærlighed om 1000 \$ eller det, der omhandler 10 cent? ... Findes der virkelig grader af uærlighed, afhængig af om genstanden er stor eller lille?«

Præsident Hunter fortsætter: »Hvis vi vil have Mesteren og Helligåndens ledsagelse, må vi være ærlige over for os selv, ærlige over for Gud og vore medmennesker. Dette resulterer i sand glæde.«⁵

Når vi er ærlige i alt, stort som småt, oplever vi fred i sindet og en ren samvittighed. Vore forhold bliver beriget, fordi de er baseret på tillid. Og

den største velsignelse, der kommer af at være ærlig, er, at vi er i stand til at have Helligåndens ledsagelse.

Jeg vil gerne fortælle en historie, som har styrket min forpligtelse til at være ærlig i alt:

»En mand gik en aften hen for at stjæle majs fra sin nabos mark. Han tog sin lille dreng med sig, så han kunne sidde på hegnet og holde øje og advare, hvis der skulle komme nogen. Manden hoppede over hegnet med en stor sæk under armen, og før han begyndte at tage majs, kiggede han sig rundt, først til den ene side og så til den anden side, og da han ikke så nogen, skulle han lige til at fylde sækken ... Så råbte drengen:

»Far, der er ét sted, du ikke har set efter endnu! ... Du glemte at kigge op.«⁶

Når vi bliver fristet til at være uærlige, og den fristelse kommer til os alle, kan vi tro, at ingen vil få det at vide. Denne historie minder os om, at vor himmelske Fader ved alt, og vi skal i sidste ende stå til regnskab over for ham. Den viden hjælper mig med konstant at stræbe efter at leve op til denne befaling: »[Jeg] tror, at [jeg] skal være [ærlig].«

Det andet princip i den trettende trosartikel er: »[Jeg] tror, at [jeg] skal være ... [pålidelig].« Ordbogen definerer ordet *pålidelig* som at være »standhaftig«, »loyal«, »nøjagtig« og »ufravigelig.«⁷

En af mine yndlingsbøger er den britiske klassiker, *Jane Eyre*, skrevet af Charlotte Brontë i 1847. Hovedpersonen, Jane Eyre, er en fattig forældreløs teenager, som illustrerer, hvad det vil sige at være pålidelig. I denne fiktive historie elsker en mand, hr. Rochester, frk. Eyre, men er ikke i stand til at gifte sig med hende. I stedet bønfaller han frk. Eyre om at bo sammen med ham uden ægteskabets fordele. Frk. Eyre elsker også hr. Rochester, og et kort øjeblik er hun fristet og spørger sig selv: »Hvem i al verden bekymrer sig for *dig*? Eller hvem vil det skade at gøre det, du gør?«

Janes samvittighed svarer hurtigt: »Jeg bekymrer mig om mig selv. Jo mere ensom, jo mere venneløs, og jo mere uafhængig jeg er, jo mere vil jeg respektere mig selv. Jeg vil holde Guds love ... Love og principper er værdiløse i tider uden fristelser: De gælder i øjeblikke som dette ... Hvis jeg for min egen skyld bryder dem, hvad er de så værd? De har en værdi – det har jeg altid troet på ... Forudfattede meninger, på forhånd bestemte afgørelser er alt, hvad jeg på

dette tidspunkt har at stå fast ved: Der sætter jeg min fod ned.«⁸

I et desperat øjeblik med fristelse var Jane Eyre tro mod sine overbevisninger, hun stolede på Guds lov, og hun satte sin fod ned i modstand mod fristelsen.

At være tro mod vore overbevisninger – selv når det ikke er populært, nemt eller sjovt – holder os i sikkerhed på den sti, der fører til evigt liv med vor himmelske Fader. Jeg elsker dette billede tegnet af en ung pige for at minde hende om sit ønske om at opleve glæden ved at bo sammen med vor himmelske Fader i al evighed.

At være pålidelig giver os også

mulighed for at have en positiv påvirkning på andres tilværelse. Jeg hørte for nylig denne inspirerende historie om

en ung pige, der gennem sin forpligtelse om at være pålidelig i forbindelse med sin overbevisning, havde en stor indflydelse på en anden ung pige.

For adskillige år siden var Kristi og Jenn i det samme kor på en high school i Hurst i Texas. Selv om de ikke kendte hinanden særlig godt, hørte Jenn en dag Kristi tale med sine venner om religion, deres forskellige overbevisninger og yndlingshistorier i Bibelen. For nylig, da Jenn igen havde fået kontakt med Kristi, fortalte Jenn denne historie:

»Jeg følte, at jeg ikke vidste noget som helst om, hvad du og dine venner talte om, og til jul bad jeg mine forældre om en Bibel. Jeg fik Bibelen og begyndte at læse i den. Sådan begyndte min religiøse rejse og min søgen efter den sande kirke ... Tolv år gik. I den tid besøgte jeg adskillige kirker og overværede regelmæssigt kirkemøder, men jeg følte stadig, at der fandtes noget mere. En aften faldt jeg ned på mine knæ og bønfaldt om at vide, hvad jeg skulle gøre. Den aften drømte jeg om dig, Kristi. Jeg havde

ikke set dig, siden vi gik ud af high school. Jeg synes, det var en underlig drøm, men jeg forbandt den ikke med noget. Jeg drømte igen om dig i de efterfølgende tre nætter. Jeg brugte tid på at tænke over betydningen af mine drømme. Jeg huskede, at du var mormon. Jeg tjekkede deres hjemmeside. Det første, jeg fandt, var visdomsordet. Min mor var to år forinden død af lungekræft. Hun havde røget, og det at læse om visdomsordet ramte mig hårdt. Senere besøgte jeg min far. Jeg sad i hans stue, og jeg begyndte at bede. Jeg bad om at vide, hvor jeg skulle gå hen, og hvad jeg skulle gøre. I samme øjeblik kom en reklame for Kirken på tv. Jeg skrev nummeret ned og ringede samme aften. Missionærerne ringede tre dage senere og spurgte, om de måtte komme med en Mormons Bog. Jeg svarede: »Ja.« Jeg blev døbt tre og en halv måned senere. To år senere mødte jeg min mand i kirken. Vi blev gift i templet i Dallas. Nu er vi forældre til to smukke, små børn.

Jeg ønsker at takke dig, Kristi. Du

var et vidunderligt eksempel i high school. Du var venlig og dydig. Missionærerne underviste mig i lektionerne og opfordrede mig til at blive døbt, men *du* var min tredje missionær. Du plantede et frø med dine gerninger, og du har virkelig gjort mit liv bedre. Jeg har nu en evig familie. Mine børn vil vokse op og kende evangeliets fylde. Det er den største velsignelse, som vi kan modtage. Du har hjulpet med at bringe det ind i mit liv.«

Da jeg kontaktede Kristi, sagde hun: »Sommetider tror jeg, at vi hører listen over de egenskaber, der er nævnt i den trettende trosartikel, og føler os overvældede. Jeg ved dog, at når vi efterlever disse standarder og stræber efter at følge Kristi eksempel, gør vi en forskel ... Jeg føler mig meget som Ammon i Alma 26:3, hvor han siger: »Og dette er den velsignelse, der er blevet skænket os, at vi er blevet gjort til redskaber i Guds hænder til at udføre denne store gerning.«

Det er min bøn, at I alle ikke blot vil sige: »Jeg tror, at jeg skal være ærlig og pålidelig«, men at I også vil forpligte jer til at efterleve dette løfte hver eneste dag. Jeg beder til, at når I gør det, vil vor himmelske Faders styrke, kærlighed og velsignelser støtte jer, når I udfører det arbejde, som I hver især blev sendt herved for at udføre. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn.

Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Se tilbage og gå fremad«, *Liahona*, maj 2008, s. 90.
2. *Tro mod sandheden*, 2005, s. 178-179.
3. Se 2 Mos 20:15-16.
4. *Evangeliske principper*, 2009, s. 177.
5. Howard W. Hunter, »Basic Concepts of Honesty«, *New Era*, feb. 1978, s. 4, 5.
6. William J. Scott, »Forgot to Look Up«, *Scott's Monthly Magazine*, dec. 1867, s. 953.
7. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. udg., 2003, »true«.
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre*, 2003, s. 356.

Mary N. Cook

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

»Venlighed begynder med mig«

Velgørenhed kan bringe glæde og harmoni ind i jeres hjem, klasse, menighed og skole.

For få uger siden lærte jeg en vigtig lektie af en laurbærpige, der talte i min menighed. Jeg blev rørt, da hun tillidsfuldt underviste og vidnede om Jesus Kristus. Hun afsluttede sin tale med denne udtalelse: »Når jeg gør Jesus Kristus til midtpunktet i mit liv, går min dag bedre, jeg er venligere mod min familie, og jeg er fyldt med glæde.«

Jeg har betragtet denne unge pige i løbet af de sidste par måneder. Hun hilser på alle med et glimt i øjet og et hurtigt smil. Jeg har set hendes glæde over andre unges fremgang. To rosenpiger fortalte mig for nylig om denne unges piges beslutning om at give afkald på billetten til en film, da hun indså, at den ikke ville være »dydig og elskelig.«¹ Hun er kærlig, venlig og lydig. Hun er datter af en enlig forælder, og hendes liv har været fyldt med udfordringer, så jeg undrer mig over, hvordan hun bevarer sin glade og venlige ånd. Da denne unge pige vidnede om, at »Jesus Kristus er midtpunktet i mit liv«, fik jeg mit svar.

»Vi tror, at vi skal være ærlige, pålidelige, kyske, velgørende, dydige, og at vi skal gøre godt mod alle mennesker.« Denne smukke liste med

kristuslignende egenskaber findes i den trettende trosartikel og forbereder os til templets velsignelser og evigt liv.

Jeg vil gerne fokusere på blot ét af disse ord – velgørende. *Velgørende* er et smukt ord, som vi ikke hører så ofte. Roden til det engelske ord er latinsk og betyder »at ønske nogle det godt.«² At være velgørende er at være venlig, velmenende og næstekærlig. Mange af jer lærte om at være velgørende, da I var i Primary og forpligtede jer til at lære denne sang udenad:

*Jeg ønsker at være god og rar,
det er den rette vej.*

*Så jeg si'r til mig selv, at venlighed
begynder her med mig.«³*

Vor Frelser underviste os i og levede selv et velgørende liv. Jesus elskede alle, og han tjente alle. Når vi gør Jesus Kristus til midtpunktet i vores liv, hjælper det os med at opnå denne egenskab med at være velgørende. For at vi kan udvikle disse kristuslignende egenskaber, skal vi lære om Frelseren og »følge hans veje.«⁴

Fra lignelsen om den barmhjertige samaritaner lærer vi, at vi skal elske alle. Denne beretning begynder i

Lukas kap. 10, da en lovkyndig spørger Frelseren: »Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?«

Svaret var: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.«

Derpå spurgte den lovkyndige: »Hvem er så min næste?« Det var et meget interessant spørgsmål, som den lovkyndige stillede, da jøderne havde naboer mod nord, samaritanerne, som de havde så meget modvilje imod, at

når de rejste fra Jerusalem til Galilæa, ville de hellere tage en omvej gennem Jordandalen end at rejse igennem Samaria.

Jesus besvarede den lovkyndiges spørgsmål ved at fortælle lignelsen om den barmhjertige samaritaner. Ifølge lignelsen

»var en mand på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød ...

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham.

Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.

Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage.«⁵

Modsat den jødiske præst og levitten, der kom forbi den sårede mand, en af deres egne, var samaritaneren venlig på trods af forskellene. Han udviste den kristuslignende egenskab velgørehed. Gennem denne beretning underviste Jesus os i, at alle er vores næste.

En rådgiver i et biskopråd fortalte for nylig om en oplevelse, der lærer os, hvor vigtig enhver af vores næste er. Da han kiggede ud over forsamlingen, så han et barn med en stor æske farveblyanter med mange forskellige farver. Da han kiggede på de mange medlemmer i menigheden, blev han mindet om, at de ligesom farveblyanterne mindede meget om hinanden, men hver person var også unik.

Han sagde: »Den farvetone, som de bragte til menigheden og verden, var helt deres egen ... De havde hver deres stærke og svage sider, personlige længsler og drømme. Men sammen blev de blandet til et farvehjul af åndelig harmoni ...

Harmoni er en åndelig egenskab. Det er den søde følelse af fred og formål, som kommer af at tilhøre en familie ... Det er at ønske det bedste for andre, lige så meget som man ønsker det for sig selv ... Det er at vide, at ingen er ude på at gøre en fortræd. Det betyder, at man aldrig bliver ensom.«⁶

Vi opbygger den harmoni og deler vore unikke farver gennem velgørelse: Individuelle venlige handlinger.

Har I nogen sinde følt jer ensomme? Har I bemærket, at de, som er ensomme, lever i en sort og hvid verden? Unge piger, jeg har bemærket jer, når I bringer jeres unikke farver ind i andres tilværelse med jeres smil, venlige ord eller en opmuntrende bemærkning.

Præsident Thomas S. Monson fortalte os omkring samværet med vores jævnaldrende og alle, vi møder, da han til Kirkens unge piger sagde: »Mine dyrebare unge søstre, jeg bønfalder jer om at have mod til at afstå fra at dømmes og kritisere dem omkring jer, så vel som mod til at sørge for, at alle kommer med og føler sig elsket og værdsat.«⁷

Vi kan følge den barmhjertige samaritaners eksempel og »forandre verden« for blot én person ved at være velgørende.⁸ Jeg vil gerne opfordre jer alle til at gøre mindst en samaritaner-lignende gerning i den kommende uge. Det kræver måske, at I rækker længere ud end til jeres sædvanlige venner eller overvinde jeres generthed. I kan eventuelt modigt vælge at tjene en person, som ikke behandler jer godt. Jeg lover, at hvis I strækker jer selv længere end

det, der er nemt, vil I føle jer så godt tilpas indvendig, at venlighed begynder at blive en del af jeres hverdag. I ser, at velgørelse kan bringe glæde og harmoni ind i jeres hjem, klasse, menighed og skole. »Venlighed begynder her med mig.«

Frelseren elskede ikke blot alle, han tjente alle. Udvid jeres godhed til mange. Gamle og unge kan blive velsignet af jeres venlige tjeneste. Præsident Monson har lige siden, han var dreng, haft et særligt sted i sit hjerte for de ældre. Han anerkender værdien af et kort besøg, et hurtigt smil eller et klem af en godt brugt og rynket hånd. Sådanne enkle barmhjertige handlinger bringer farve ind i en tilværelse, som sommetider er sammensat af lange, ensomme, grå dage. Jeg vil opfordre jer alle til at være opmærksomme på jeres bedste forældre og de ældre. Se jer omkring i kirken i morgen og find dem, som kan bruge jeres farve i deres liv. Det kræver ikke så meget: Hils dem ved navn, indled en kort samtale, vær klar til at hjælpe dem. Kunne I åbne en dør eller tilbyde dem hjælp i deres hjem eller have? Det, som er en enkel opgave for jer i jeres unge alder, kan være et overvældende projekt for en ældre person. »Venlighed begynder her med mig.«

Sommetider er det sværest at være velgørende i vores egen familie. At opnå en stærk familie kræver en indsats. »Vær munter, hjælpsom og hensynsfuld over for andre. Mange problemer i hjemmet opstår, fordi familiens medlemmer taler og handler egoistisk eller uvenligt. Interessér dig for andre familiemedlemmers behov. Søg at være en fredsstifter snarere end at drille, slås og skændes.«⁹ »Venlighed begynder her med mig.«

Jesus elskede børnene, tog dem i sine arme og velsignede dem.¹⁰ Ligesom Frelseren kan I velsigne alle børn med jeres venlighed, ikke blot dem i jeres hjem.

I kommer måske ikke til at kende den påvirkning, som jeres liv og eksempel har på et lille barn. Jeg modtog for nylig et brev fra en ven, der leder en daginstitution i forbindelse med en lokal high school. Flere unge, både drenge og piger, der er medlemmer af Kirken, går på skolen. Hun fortalte mig om denne oplevelse: »Når jeg går ned ad gangene med de små børn, er det rart at se, hvor mange skabe der har billeder af Jesus eller templer på indersiden af dørene. Et af børnene så et billede af Jesus på indersiden af en ung piges skab og sagde: »Se, Jesus går på vores skole! Eleven blev rørt til tårer, da hun knælede ned og gav barnet et knus. Jeg takkede den unge pige for det gode eksempel, som hun var for dem omkring sig. Det er opløftende at vide, at der er så mange unge, som forsøger at stå fast ved sandhed og retskaffenhed og gør deres for at invitere Ånden ind i deres liv, selvom det sommetider er svært med al den larm og hårdhed, der findes i verden omkring dem. Vi har nogle vidunderlige unge i Kirken.«

Jeg kunne ikke være mere enig! Unge piger, I forandrer verden ved at gøre Jesus Kristus til midtpunktet i

jeres liv, og I bliver »det, han ønsker, I skal være«. ¹¹

Tak for jeres velgørende levevis, for at favne dem, der er forskellige, for jeres venlighed mod jeres jævnaldrende, de ældre, jeres familie og små børn, for at være en næste for de ensomme og for dem, der har udfordringer og smerte. Gennem jeres velgørelse hjælper I »andre hen mod Frelserens lys«. ¹² Tak for at huske, at »venlighed begynder her med mig«.

Jeg ved, at præsident Thomas S. Monson er en Guds profet, hvis levevis har været et eksempel på velgørelse, som vi kan lære af. Følg vores profet. Lær af hans eksempel og lyt til hans ord. Jeg tror på Jesu Kristi evangelium, og jeg ved, at præstedømmet gennem Joseph Smith er blevet gengivet til jorden.

Jeg ved, at vor Frelser lever og elsker os hver især. Han har givet sit liv for os alle. Jeg beder til, at vi må gøre Jesus Kristus til midtpunktet i vores liv og »følge hans veje« ved at elske og tjene andre. ¹³ Ved at gøre dette ved jeg, at vi kan gøre verden til et bedre sted, fordi »vi tror på at være velgørende«. ¹⁴ Dette vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se TA 1:13.
2. Se *Oxford English Dictionary Online*, 2. udg., 1989, »benevolent«, oed.com.
3. »Venlighed begynder med mig«, *Børnenes sangbog*, s. 83.
4. »Guardians of Virtue«, *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, DVD, 2010; findes også på lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Luk 10:25, 27, 29, 30, 33-35.
6. Jerry Earl Johnston, »The Unity in a Ward's Uniqueness«, *Mormon Times*, 9. feb. 2011, M1, M12.
7. Thomas S. Monson, »Må I have mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 125.
8. »Guardians of Virtue«.
9. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2002, s. 10.
10. Se Mark 10:16.
11. »Guardians of Virtue«.
12. »Guardians of Virtue«.
13. »Guardians of Virtue«.
14. TA 1:13.

Elaine S. Dalton

Unge Pigers hovedpræsident

Dydens vogtere

Forbered jer nu, så I kan gøre jer fortjente til at modtage alle de velsignelser, der venter jer i Herrens hellige templer.

Der er tider, hvor ord ikke kan beskrive, hvad vi føler. Jeg beder til, at Ånden må vidne i jeres hjerter om jeres guddommelige identitet og jeres evige ansvar. I er Israels håb. I er vor kærlige, himmelske Faders udvalgte, kongelige døtre.

Sidste måned havde jeg mulighed for at være med til en ung kvindes vielse i templet. Jeg har kendt denne unge kvinde, siden hun blev født. Som jeg sad i besøgsværelset og beundrede den smukke lysekroner, der skinnede i templets lys, huskede jeg den dag, hvor jeg holdt hende første gang. Hendes mor havde givet hende en lille, hvid kjole på, og jeg syntes, hun var en af de smukkeste babyer, jeg nogensinde havde set. Så trådte denne unge kvinde ind ad døren, igen klædt i hvidt. Hun strålede, og hun var lykkelig. Idet hun trådte ind i værelset, ønskede jeg af hele mit hjerte, at enhver ung kvinde kunne se det øjeblik for sig og bestræbe sig på altid at være værdig til at indgå og holde hellige pagter og modtage tempelordnancerne som forberedelse til at nyde ophøjelsens velsignelser.

Da dette par knælede ved det hellige alter, modtog de løfter, der overgår jordisk fatteevne, som vil velsigne, styrke og hjælpe dem på deres rejse her i livet. Det var et af de øjeblikke,

hvor verden stod stille og hele himlen jublede. Da det nygifte par så ind i værelsets store spejle, blev gommen spurgt, hvad han så. Han sagde: »Alle dem, der er gået forud for mig.« Derpå så parret ind i det store spejl på den modsatte væg, og bruden sagde med tårer i øjnene: »Jeg ser alle dem, der vil følge efter os.« Hun så sin fremtidige familie – sine efterkommere. Jeg ved, at hun i det øjeblik igen forstod, hvor vigtigt det er at være kysk og dydig. Det er intet smukkere syn end et par, der er rigtigt forberedt og knæler sammen ved templets alter.

Jeres år i Unge Piger vil forberede jer til templet. Der vil I modtage velsignelser, som I er berettigede til som Guds dyrebare døtre. Jeres himmelske Fader elsker jer og ønsker, at I skal være lykkelige. Måden, I gør det på, er ved at vandre »på dydens stier«¹ og »hold[el] fast ved [jeres] pagter«.²

Unge piger, i en verden, der konstant vokser i moralsk forurening, tolerance af det onde, udnyttelse af kvinder og forvrængning af roller, må I vogte jer selv, jeres familie og alle i jeres omgangskreds. I må være dydens vogtere.

Hvad er dyd, og hvad er en vogter? »Dyd er et tanke- og adfærdsmønster, som er baseret på høje moralske standarder. Det omfatter kyskhed og

[moralsk] renhed.«³ Og hvad er en vogter? En vogter af dyd er en, der beskytter, skærmer og forsvarer.⁴ Som dydens vogter beskytter, skærmer og forsvarer I således moralsk renhed, fordi kraften til at skabe jordisk liv er en hellig, ophøjet kraft og må beskyttes, indtil I er gift. Dyd er et krav for at kunne have Helligåndens vejledning og følgeskab. I får brug for den vejledning til at navigere vellykket gennem den verden, I lever i. Dydighed er et krav for at kunne træde ind i templet. Og det er et krav for at være værdig til at stå i Frelserens nærhed. Det er nu, I forbereder jer til den tid. *Personlig Fremgang* og de standarder, der findes i *Til Styrke for de Unge*, er vigtige. Ved at efterleve de principper, der beskrives i de hæfter, vil I finde styrke og hjælp til »mer længsel mod himlen.«⁵

I sommer besluttede en gruppe unge piger fra Alpine i Utah, at de ville have »mer længsel mod himlen«. De besluttede at fokusere på templet ved at vandre fra templet i Draper til

templet i Salt Lake City, en strækning på 35 km, ligesom en af pionererne, John Rowe Moyle, havde gjort. Bror Moyle var murer og blev kaldet af profeten, Brigham Young, til at arbejde på templet i Salt Lake City. Hver uge gik han 35 km fra sit hjem til templet. En af hans arbejdsopgaver var at indhugge ordene »Helliget Herren« på den østlige side af templet i Salt Lake City. Det var ikke nemt, og han havde mange hindringer at overvinde. På et tidspunkt blev han sparket på benet af en af sine køer. Eftersom det ikke ville hele, måtte benet amputeres. Men det afholdt ham ikke fra sin forpligtelse over for profeten og arbejdet på templet. Han lavede et træben, og efter mange uger gik han igen de 35 km til templet for at gøre det arbejde, han havde forpligtet sig til at gøre.⁶

De unge piger i Cedar Hills' 6. Menighed besluttede sig for at gå den samme afstand for en forfader og for en, der var deres inspiration til at forblive værdige til at træde ind i templet.

De trænede hver uge til GUF, og mens de vandrede, fortalte de hinanden, hvad de lærte om og følte for templet.

De begyndte deres vandring til templet tidligt om morgenen med en bøn. Jeg var imponeret over deres selvtillid, da de påbegyndte turen. De havde forberedt sig godt, og de vidste, at de var forberedte. De havde målet for øje. Hvert skridt de tog, var symbolsk for hver af jer, eftersom I også forbereder jer nu på at træde ind i templet. Jeres personlige oplæring begynder med jeres daglige, personlige bønner, jeres daglige læsning af Mormons Bog og ved at arbejde på Personlig fremgang.

Alt imens disse unge piger fortsatte deres vandring, var der ting, der kunne have distraheret dem, men de fastholdt deres fokus på deres mål. Nogle begyndte at få vabler, og andre oplevede, hvordan deres knæ begyndte at protestere, men de fortsatte. Hos hver af jer er der meget, der distraherer, skader og hindringer

langs jeres vej til templet, men I er også fast besluttede og fortsætter. Den rute, disse unge piger gik, var kortlagt af deres ledere, der havde gået og kørt vejen og fastslået, at det var den sikreste og mest direkte vej. Også jeres kurs er fastlagt, og I kan være sikre på, at Frelseren ikke kun har gået distancen, men han vil gå den igen sammen med jer – hvert skridt af vejen.

På denne tur til templet var der fædre, mødre, familiemedlemmer og præstedømmeledere med som vogtere. Det var deres opgave at sikre sig, at alle var i sikkerhed og beskyttet mod fare. De sørgede for, at hver eneste unge pige havde nok vand og næring til at kunne holde ud. Deres præstedømmeledere havde på vejen opsat små hjælpestationer, hvor der var mulighed for at hvile sig og drikke vand. Unge piger, jeres far, jeres mor, jeres biskop og mange andre vil være jeres vogtere på jeres vej til templet. De kommer med advarsler og udpeger retningen, og skulle I blive sårede eller komme til skade, eller vige fra kursen, hjælper de jer.

Jeg var imponeret over, at deres brødre og andre unge mænd og venner i løbet af de sidste kilometer kom for at støtte disse beslutsomme unge piger og heppe på dem. En bror løftede sin søster, der havde fået store vabler på fødderne og bar hende på sin ryg det sidste stykke til templet. Og disse utrolige unge piger nåede deres mål, og tårer blev udgydt, da de rørte ved templet og indgik en tavs forpligtelse om altid at være værdige til at indtræde i det.

Denne vandring til templet er en metafor på jeres tilværelse. Forældre og præstedømmeledere stod vagt langs ruten. De sørgede for hjælp og støtte. Unge piger vågede over og opmuntrede hinanden. Unge mænd beundrede de unge pigers styrke, beslutsomhed og udholdenhed. Brødre bar søstre, der var blevet skadet. Familier glædede sig sammen med deres døtre, da de endte turen ved templet og bragte dem sikkert hjem.

For at blive på den sti, der leder til templet, må I vogte jeres personlige dyd og dyden hos andre, som I omgås. Hvorfor? Mormon forkynder i Mormons Bog, at dyd og kyskhed er »yderst kært og dyrebart, mere end alt andet.«⁷

Hvad kan I hver især gøre for at være dydens vogter? Det begynder med, at I tror på, at I kan gøre en forskel. Det begynder med en

forpligtelse. Da jeg var en ung pige, lærte jeg, at der er nogle beslutninger, man kun behøver at træffe en gang. Jeg skrev min liste over ting, jeg *altid* ville gøre, og ting, jeg *aldrig* ville gøre, på en lille blok. Det omfattede ting som at adlyde visdomsordet, bede dagligt, betale tiende og en forpligtelse til aldrig at gå glip af kirkemøderne. Jeg traf de beslutninger én gang, så i de øjeblikke, hvor jeg skulle vælge, vidste jeg præcis, hvad jeg skulle gøre, fordi jeg havde besluttet mig på forhånd. Når mine gymnasiekammerater sagde: »En enkel drink skader ikke,« grinede jeg og sagde: »Jeg besluttede mig som 12-årig til ikke at gøre det.« Når I træffer beslutninger på forhånd, vil det hjælpe jer som dydens vogtere. Jeg håber, enhver af jer vil lave en liste over ting, I *altid* vil gøre, og ting, I *aldrig* vil gøre. Lev så i overensstemmelse med den liste.

Det at være dydens vogter betyder, at I altid vil være anstændige, ikke kun med henblik på hvordan I klæder jer, men også i jeres tale, jeres handlinger og jeres brug af sociale medier. Det at være dydens vogter betyder, at I aldrig vil skrive ord eller sende billeder til unge mænd, der vil forårsage, at de mister Ånden, deres præstedømme-kraft eller deres dyd. Det betyder, at I forstår vigtigheden af kyskhed, fordi I også forstår, at jeres krop er et tempel,

og at der ikke pilles ved formeringens hellige kraft før ægteskabet. I forstår, at I besidder en hellig kraft, der indebærer det hellige ansvar at bringe andre ånder til jord, så de kan modtage et legeme, der kan huse deres evige ånd. Denne kraft omfatter en anden hellig sjæl. I er vogtere af noget »mere kostbart end perler«. ⁸ Vær trofaste. Vær lydige. Forbered jer nu, så I kan gøre jer fortjente til at modtage alle de velsignelser, der venter jer i Herrens hellige templer.

Til de mødre, der lytter i aften: I er jeres døtres vigtigste eksempel på anstændighed og dyd – tak. Tøv aldrig med at lære dem, at de er Guds kongedøtre, og at deres værd ikke er baseret på deres sensuelle attrå. Og lad dem se jeres tro udtrykt korrekt og konsekvent i jeres egen personlige indstilling og fremtoning. ⁹ I er også dydens vogtere.

Denne uge besteg jeg igen Ensign Peak. Det var tidligt om morgenen, og som jeg så ned fra det bjerg og skuede Herrens hus' bjerg – templet i Salt Lake City – stod det igen krystalklart for mig. Pionererne gav alt, hvad de havde for at komme til bjergenes top, så I og jeg kan have templets velsignelser og blive beseglet for evigt som familie. 40 års ofre, samvittighedsfuldt arbejde og endda vandring fra Alpine til templet – hvorfor? Fordi de ligesom jer troede! De troede på en profet. De troede på, at han havde set og talt med Gud og hans elskede Søn. De troede på Frelseren. De troede på Mormons Bog. Derfor kunne de sige: »Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt.« ¹⁰ De udholdt meget, og det kan vi også gøre. Vi tror på den 13. trosartikel, fordi det er selve de ting, der gør os egnede til at være værdige til at træde ind i templet og en dag stå i vor himmelske Faders nærhed – prøvede,

rene og beseglede. Dette vil kræve »mer længsel mod himlen«, og at I forbereder jer nu og opnår den viden, at I kan gøre ting, der er svære.

Unge piger, I er en del af et stort værk! Og I er ikke alene! Når I vogter jeres dyd og renhed, får I styrke. Når I holder de pagter, I har indgået, vejleder og vogter Helligånden jer. I vil være omgivet af himmelske engleskarer. Præsident Thomas S. Monson minder os om: »Husk, at vi ikke løber alene i dette livets store løb; vi har ret til Herrens hjælp.« ¹¹ Forbered jer til den dag, da I vil komme til Herrens tempel, værdige og beredte til at indgå hellige pagter. Som dydens vogtere ønsker I at søge Frelseren i hans hellige hus.

Jeg vidner om, at Gud lever, og at hans elskede Søn, vor Forløser, Jesus

Kristus, lever, og på grund af hans uendelige forsonings forløsende og styrkende kraft bliver enhver af jer vejledt og våget over på jeres vej til templet og tilbage i deres nærvær. Jeg beder for, at enhver af jer vil modtage styrke til at udføre det værk, der vil blive jeres største bedrift. Lev for den smukke dag, der omtales i Johannes' Åbenbaring, da I vil »vandre ... i hvide klæder, [fordi I er] værdige.« ¹² I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 25:2.
2. L&P 25:13.
3. *Unge Piger Personlig fremgang*, hæfte, 2009, s. 70.
4. Se thefreedictionary.com/guardian.
5. »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63.
6. Se Dieter F. Uchtdorf, »Løft, hvor I står«, *Liahona*, nov. 2008, s. 55.
7. Moro 9:9.
8. Ordsp 3:15.
9. Se M. Russell Ballard, »Mødre og døtre«, *Liahona*, maj 2010, s. 18-21.
10. TA 1:13.
11. Thomas S. Monson, »Store forventninger«, CES-foredrag for unge voksne, 11. jan. 2009, <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. Åb 3:4.

São Paulo i Brasilien

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Et levende vidnesbyrd

Et vidnesbyrd kræver at blive næret ved troens bøn, en hunger efter Guds ord i skrifterne og lydighed mod sandheden.

Mine elskede unge søstre, I er det strålende håb i Herrens kirke. Mit formål i aften er at hjælpe jer til at tro på, at det er rigtigt. Hvis den overbevisning kan blive et stærkt vidnesbyrd fra Gud, vil det påvirke jeres valg hver dag og hver time. Og baseret på det, som for jer måske virker som små valg, vil Herren lede jer til den lykke, som I ønsker. Han bliver gennem jeres valg i stand til at velsigne utallige andre.

Jeres valg med at være sammen med os i aften er et eksempel på valg, der har betydning. Over en million unge piger, mødre og ledere er inviteret. Og blandt alle de mange ting, I kunne have valgt at gøre, valgte I at være sammen med os. Det gjorde I på grund af jeres overbevisning.

I tror på Jesu Kristi evangelium. I tror tilstrækkeligt til at komme her for at høre hans tjenere med tilstrækkelig tro til at håbe på, at I hører eller føler noget, der kan føre jer til et bedre liv. I føler i jeres hjerte, at vejen til større lykke er at følge Jesus Kristus.

Nu har I måske ikke set det som et bevidst valg af særlig stor betydning. I har måske følt jer tiltrukket af at være sammen med os på grund af venner eller familie. I har måske blot reageret på venligheden hos en anden, der inviterede jer til at komme. Men

selv om I ikke lagde mærke til det, så følte I i det mindste et svagt ekko af invitationen fra Frelseren: »Kom og følg mig.«¹

I den time, hvor vi har været sammen, har Herren styrket jeres tro på ham og styrket jeres vidnesbyrd. I har hørt mere end ord og musik. I har mærket Ånden vidne i jeres hjerte, at der er levende profeter på jorden i Herrens sande kirke, og at vejen til lykke ligger i hans rige. I har fået et større vidnesbyrd om, at dette er den eneste sande og levende kirke på jorden i dag.

Men vi har slet ikke følt præcis det samme. For nogle var det et vidnesbyrd fra Ånden om, at Thomas S. Monson er Guds profet. For andre var det, at ærlighed, dyd og at gøre godt mod alle mennesker virkelig var egenskaber hos Frelseren. Og ud af det kom et større ønske om at være, som han er.

I har alle et ønske om, at jeres vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium bliver styrket. Præsident Brigham Young kunne se jeres behov for mange år siden. Han var Guds profet, og med profetisk forudseenhed så han for 142 år siden jer og jeres behov. Han var en kærlig far og en levende profet.

Han kunne se verdens indflydelse påvirke sine døtre. Han så, at denne

verdslige indflydelse drog dem bort fra Herrens vej til lykke. Dengang kom disse påvirkninger til dels med den nye transkontinentale jernbane, som forbandt de isolerede og beskyttede hellige med verden.

Han så måske ikke de teknologiske vidundere i dag, hvor I med et apparat, som I kan holde i hånden, kan vælge at få forbindelse med utallige ideer og mennesker over hele jorden. Men han så værdien for sine døtre – og for jer – ved at deres valg træffes på baggrund af et stærkt vidnesbyrd om en levende og kærlig Gud og hans plan for lykke.

Her er hans altid profetiske og inspirerede råd til hans døtre og til jer.

Det er det centrale i mit budskab i aften. Han sagde det i et værelse i sit hjem, mindre end en kilometer herfra, hvor dette budskab nu går ud til Guds døtre i nationerne over hele verden: »Der er behov for, at Israels unge døtre får et levende vidnesbyrd om sandheden.«²

Derpå oprettede han en organisation for unge piger, der er blevet til det, vi nu i Herrens kirke kalder »Unge Piger«. I har i aften mærket lidt af den vidunderlige virkning af hans valg til det søndagsaftenmøde i den fine stue i hans hjem.

Mere end 100 år senere har Israels døtre over hele verden netop det ønske om et personligt, levende vidnesbyrd om sandheden. I har nu resten af jeres liv brug for dette levende og voksende vidnesbyrd til at styrke jer og lede jeres skridt mod evigt liv. Og med det vil I videre-sende Kristi lys til jeres brødre og søstre over hele verden og til flere generationer.

I ved af egen erfaring, hvad et vidnesbyrd er. Præsident Joseph Fielding Smith lærte os, at et vidnesbyrd »er en overbevisende viden givet gennem

åbenbaring til en person, som ydmygt søger sandheden«. Om vidnesbyrdet og Helligånden, som bringer denne åbenbaring, sagde han: »Dens overbevisende kraft er så stor, at der ikke kan være nogen tvivl tilbage i sindet, når Ånden har talt. Det er den eneste måde, hvorpå en person virkelig kan vide, at Jesus er Kristus, og at hans evangelium er sandt.«³

I har selv mærket den inspiration. Den har måske været her for at bekræfte en del af evangeliet, som den har for mig i aften. Da jeg hørte ordene fra den 13. trosartikel om at »være ærlige, pålidelige, kyske [og] velgørende«, var det for mig, som om Herren sagde dem. Jeg følte atter, at de er hans egenskaber. Jeg ved, at Joseph Smith var hans profet. Så for mig var det ikke blot ord.

I mit sind så jeg de støvede veje i Judæa og Getsemane have. I mit hjerte følte jeg i det mindste lidt af, hvordan det må have været at knæle, som Joseph gjorde for Faderen og

Sønnen i en lille lund i New York. Jeg kunne ikke i mit sind se et lys stærkere end solens glans ved middagstid, som han gjorde, men jeg kunne føle varmen og vidunderet ved et vidnesbyrd.

Vidnesbyrd kommer til jer stykvis, når dele af hele sandheden af Jesu Kristi evangelium bliver bekræftet. Når I fx læser og overvejer Mormons Bog, forekommer vers, som I tidligere har læst, nye for jer og giver jer nye tanker. Jeres vidnesbyrd vil vokse i omfang og størrelse, når Helligånden bekræfter, at det er sandt. Jeres levende vidnesbyrd vil vokse, når I studerer, beder og overvejer skrifterne.

For mig er den bedste beskrivelse af, hvordan man får og bevarer dette levende vidnesbyrd, allerede blevet omtalt. Det står i det 32. kapitel i Alma i Mormons Bog. I har måske læst det mange gange. Jeg finder nyt lys i det, hver gang jeg læser det. Lad os i aften endnu engang gennemgå den lektie, vi lærer.

Vi lærer i disse inspirerede skriftsteder at begynde vores søgen efter et vidnesbyrd med »den mindste smule tro« og med et ønske om, at det skal vokse.⁴ I aften har I følt den tro og det ønske, mens I lyttede til de gribende taler om Frelserens venlighed, hans ærlighed og om den renhed, som hans befalinger og forsoning har muliggjort for os.

Så et frø af tro er allerede sået i jeres hjerte. I har måske følt noget af den svulmen i jeres hjerte, som lovet i Alma. Det gjorde jeg.

Men den skal ligesom en voksende plante have næring, ellers visner den. Ofte og inderlige bønner i tro er afgørende og nødvendig næring. Lydighed over for den sandhed, I har modtaget, vil holde vidnesbyrdet i live og styrke det. Lydighed over for befalingerne er en del af den næring, som I må sørge for til jeres vidnesbyrd.

I mindes Frelserens løfte: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.«⁵

Det har virket for mig, ligesom det vil for jer. En af de evangeliske lærdomme, som jeg lærte om, da jeg var ung, er, at den største af alle Guds gaver er evigt liv.⁶ Jeg lærte, at en del af evigt liv er at leve sammen i kærlighed i familien for evigt.

Fra første gang, hvor jeg hørte disse sandheder, og hvor de blev bekræftet i mit hjerte, har jeg følt mig forpligtet til at træffe ethvert valg, hvorved jeg kunne undgå strid og søge fred i min familie og i mit hjem.

Se, først efter dette liv kan jeg nyde fylden af den største af alle velsignelser, evigt liv. Men midt i udfordringerne i dette liv har jeg fået i det mindste et glimt af, hvordan min familie i himlen kan være. Ud fra disse oplevelser er mit vidnesbyrd om virkeligheden af den beseglende magt, der udøves i templerne, vokset og blevet styrket.

At se mine to døtre blive døbt i templet for deres forfædre har draget mit hjerte til dem og til de forfædre, hvis navne vi har fundet. Profeten Elias' løfte om, at hjerterne vil blive vendt mod hinanden i familien, er blevet skænket os.⁷ Tro er altså for mig blevet en sikker viden, således som vi bliver lovet i Almas Bog.

Jeg har oplevet i det mindste lidt af den glæde, som mine forfædre følte, da Frelseren kom til åndeverdenen efter sin gerning på jorden. Her er beskrivelsen i Lære og Pagter:

»Og de hellige glædede sig ved deres forløsning og bøjede knæet og anerkendte Guds Søn som deres forløser og befrier fra døden og helvedes lænker.

Deres ansigt lyste, udstrålingen fra Herrens nærvær hvilede på dem, og de sang lovsange til hans hellige navn.«⁸

Min følelse af deres glæde kom ved at handle på mit vidnesbyrd om, at Herrens løfte om evigt liv er

virkeligt. Dette vidnesbyrd blev styrket ved, at jeg valgte at handle efter det, således som Frelseren lovede, at det ville være.

Han har også sagt til os, at vi foruden at vælge at være lydige også i bøn skal bede om et vidnesbyrd om sandheden. Herren underviste os deri i hans befaling om at bede om Mormons Bog. Han sagde gennem sin profet Moroni:

»Se, jeg vil formane jer til, at I, når I læser dette, hvis Gud anser det for vist, at I læser det, at I husker på, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt op til den tid, da I modtager dette, og grunder over det i hjertet.

Og når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.

Og ved Helligåndens kraft kan I kende sandheden af alt.«⁹

Jeg håber, at I alle selv har afprøvet dette løfte, eller at I snart gør det. Svaret kommer måske ikke som en enkelt og overvældende åndelig oplevelse. For mig kom det i begyndelsen meget stille. Men det kommer stadig kraftigere, hver gang jeg har læst og bedt om Mormons Bog.

Jeg er ikke afhængig af det, der skete i fortiden. For at fastholde mit vidnesbyrd om Mormons Bog benytter jeg ofte Moronis løfte. Jeg anser ikke velsignelsen med et vidnesbyrd for at være skænket som en evig ret.

Et vidnesbyrd kræver at blive næret ved troens bøn, en hunger efter Guds ord i skrifterne og lydighed over for den sandhed, som vi har modtaget. Der er fare i at forsømme bøn. Der er fare for vores vidnesbyrd ved kun at

studere og læse overfladisk i skrifterne. De er de nødvendige næringsstoffer for vores vidnesbyrd.

I husker sikkert Almas advarsel:

»Men hvis I forsømmer træet og ikke har tanke for dets pasning, se, da slår det ikke nogen rod; og når solens hede kommer og svider det, visner det bort, fordi det ingen rod har, og I rykker det op og kaster det ud.

Se, dette er ikke, fordi frøet ikke var godt, ej heller er det, fordi frugten deraf ikke ville være ønskværdig, men det er, fordi jeres jord er ufrugtbar, og I ikke vil passe træet, derfor kan I ikke få frugten af det.«¹⁰

At mætte sig med Guds ord, inderlig bøn og lydighed over for Herrens befalinger skal anvendes jævnlige og til stadighed, for at jeres vidnesbyrd kan vokse og have fremgang. Vi oplever alle tidspunkter, hvor forhold, vi ikke er herre over, forstyrrer vores plan for

skriftstudium. Der kan være perioder, hvor vi af en eller grund vælger ikke at bede. Der kan være befalinger, som vi en tid vælger at ignorere.

Men I får ikke opfyldt jeres ønske om et levende vidnesbyrd, hvis I glemmer advarslen og løftet i Alma:

»Og på samme måde: Hvis I ikke vil pleje ordet, idet I med et troens øje ser frem til frugten deraf, så kan I aldrig plukke frugten af livets træ.

Men dersom I vil pleje ordet, ja, passe træet, når det begynder at vokse ved jeres tro med stor flid og med tålmodighed, idet I med glæde ser frem til frugten af det, da slår det rod, og se, det skal blive et træ, der vokser op til evigtvarende liv.

Og på grund af jeres flid og jeres tro og jeres tålmodighed med hensyn til at pleje ordet, så det må kunne slå rod i jer, se, da skal I snart plukke frugten af det, som er yderst dyrebar, som er mere sød end alt, hvad der er sødt, og som er mere hvid end alt, hvad der er hvidt, ja, og mere ren end alt, hvad der er rent; og I skal tage for jer af denne frugt,

indtil I er mætte, så I ikke sulter, ej heller skal I tørste.

Da ... skal I høste lønnen for jeres tro og jeres flid og tålmodighed og langmodighed, mens I ventede på, at træet skulle frembringe frugt til jer.«¹¹

Ordene i det skriftsted »ser frem til frugten deraf« førte til den gode undervisning, som I modtog her til aften.

Det er derfor, at jeres øjne blev rettet mod en kommende dag i et beseglingsværelse i et tempel. Det er derfor, at I her i aften fik hjælp til at forestille jer den tilsyneladende endeløse kæde af lys, der afspejles i de modstående spejle på væggene i et beseglingsværelse, hvor I kan blive viet i Guds tempel.

Hvis I kan se frem til en sådan dag med et tilstrækkeligt ønske næret af et vidnesbyrd, så bliver I styrket til at modstå verdens fristelser. Hver gang I vælger at prøve at leve mere som Frelseren, bliver jeres vidnesbyrd styrket. I vil med tiden selv erfare, at han er verdens Lys.

I vil mærke, at lyset begynder at vokse i jeres liv. Det vil ikke ske uden

en indsats. Men det kommer, når jeres vidnesbyrd vokser, og I vælger at nære det. Her er det sikre løfte fra Lære og Pagter: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.«¹²

I vil blive et lys for verden, når I bærer jeres vidnesbyrd for andre. I vil videregive det Kristi lys, der er i jer, til andre. Herren vil finde måder, hvorpå det lys kan røre ved dem, I holder af. Og Gud vil gennem sine døtres fælles tro og vidnesbyrd berøre millioner i sit rige og over hele verden med sit lys.

I jeres vidnesbyrd og i jeres valg ligger håbet for Kirken og for generationer, som vil følge jeres eksempel med at høre og tage imod Herrens opfordring: »Kom og følg mig.« Herren kender og elsker jer.

Jeg efterlader jer min kærlighed og mit vidnesbyrd. I er døtre af en kærlig og levende Fader i himlen. Jeg ved, at hans opstandne Søn, Jesus Kristus, er Frelseren og verdens lys. Jeg vidner om, at Helligånden har sendt et budskab til jer i aften, der bekræfter sandheden i jeres hjerte. Præsident Thomas S. Monson er Guds levende profet i dag. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 18:22.
2. Brigham Young, i *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869-1969*, 1969, s. 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, saml. Joseph Fielding Smith jun., 5 bd. 1957-1966, 3:31.
4. Se Alma 32:27.
5. Joh 7:17.
6. Se L&P 14:7.
7. Se Mal 3:23-24; JS-H 1:38-39.
8. L&P 138:23-24.
9. Moro 10:3-5.
10. Alma 32:38-39.
11. Alma 32:40-43.
12. L&P 50:24.

St. Catherine i Jamaica

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencetaler til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet henviser til talens første side.

TALER	BERETNING
Jean A. Stevens	(10) Børn udviser et eksempel ved at betale tiende. Liam lytter til sin fars stemme, mens han bliver behandlet.
Ældste Walter F. González	(13) Journalist funderer over, om den gode behandling af ægtefæller er reel eller fiktiv.
Ældste Kent F. Richards	(15) Pige ser engle omkring børn på et hospital.
Ældste Quentin L. Cook	(18) Pungs indhold afspejler, at ung pige efterlever evangeliet. Søster i Tonga foreslår, hvordan man kan hjælpe unge voksne mænd.
Præsident Henry B. Eyring	(22) Lokalsamfundet hjælper, da Teton-dæmningen brød sammen.
Præsident Boyd K. Packer	(30) Stavspræsident råder mand til »lad det fare« efter hans hustrus død.
Ældste Dallin H. Oaks	(42) Kaptajn Ray Cox tilsidesætter søvn for at holde soldater i live. Aron Ralston henter mod til at redde sit liv.
Ældste M. Russell Ballard	(46) Guldgraver lærer værdien af guldstøv.
Ældste Neil L. Andersen	(49) Sidney Going vælger en mission frem for rugby.
Larry M. Gibson	(55) Diakonernes kvorumspræsident lærer om sit ansvar.
Præsident Dieter F. Uchtdorf	(58) Mand forstår ikke, hvad der er betalt for på et krydstogtskib.
Præsident Henry B. Eyring	(62) Kvorum søger efter medlem, der er faret vild i skoven. Henry B. Eyring besøger trofast højpræst.
Præsident Thomas S. Monson	(66) Thomas S. Monson inviterer ægtepar til at overvære en besegling.
Ældste Paul V. Johnson	(78) Ung kvinde bliver omvendt under langvarig sygdom.
Biskop H. David Burton	(81) Robert Taylor Burton er med til at redde et håndkærrekompani.
Silvia H. Allred	(84) Ung mor får hjælp fra sin besøgs lærer.
Præsident Thomas S. Monson	(90) Brasilianske hellige rejser langt fra Manaus til templet. Familien Mou Tham ofrer meget for at komme til templet. Thomas S. Monson deltager i det første spadestik til et tempel i Rom.
Ældste Richard G. Scott	(94) Richard G. Scott opfordres til at lege med børn i stedet for at ordne en vaskemaskine. Jeanene Scott gemmer kærlighedsnoter. Richard G. Scott tager sig af lille søn med hjerte problem.
Ældste D. Todd Christofferson	(97) Hugh B. Brown beskærer ribsbusk og bliver derpå billedligt talt selv beskåret.
Ældste Carl B. Pratt	(101) Familien Whetten betaler tiende og modtager velsignelser.
Ældste C. Scott Grow	(108) C. Scott Grow's bror træffer dårlige valg, men omvender sig så.
Ann M. Dibb	(115) Kristi viser et godt eksempel, som Jenn husker, da hun søger efter sandheden.
Mary N. Cook	(118) Barn ser et billede af Jesus i et skoleskab. Ung pige vælger ikke at se en tvivlsom film.
Elaine S. Dalton	(121) Unge piger går fra Draper i Utah til templet i Salt Lake City.

Gør konferencen til en del af vores tilværelse

Overvej at bruge nogle af disse aktiviteter og spørgsmål som udgangspunkt for en drøftelse i familien eller til personlig overvejelse, når I gør undervisningen fra generalkonferencen til en del af jeres tilværelse.

Man kan finde alle generalkonferencetaler online på conference.lds.org.

Bemærk: Sidenumre nævnt herunder henviser til første side af den omtalte tale.

For børn

- Præsident Thomas S. Monson bekendtgjorde, at Kirken bygger tre nye templer, hvormed det samlede antal templer, der er åbne, under opførelse eller bekendtgjort, nu er 160. Find

på et kort Miridian, Idaho, USA; Fort Collins, Colorado, USA; Winnipeg, Manitoba, Canada, og det tempel, der er nærmest dit hjem. Læs eller genfortæl nogle af de beretninger, som præsident Monson fortalte om trofaste medlemmer, der havde ofret meget for at komme til templet (s. 90).

Sæt et mål om at besøge templet så hurtigt som muligt eller drøft måder,

hvorpå man kan forblive værdig til at komme i templet.

- Da Adam og Eva boede på jorden var dyreofring en af de måder, hvorpå de tilbad vor himmelske Fader. Ældste L. Tom Perry fortalte, at Frelseren indstiftede nadveren for sine disciple på sabbatsdagen som en ny måde at tilbede på. Vi tilbyder stadig ved at deltage i nadveren på sabbatten. Gennemgå i familien ældste Perrys tale (s. 6) for at lære om passende søndagstøj og andre måder at ære nadveren og sabbatten på.

- Ældste D. Todd Christofferson underviste i, at Jesus Kristus instrerede os i, at vi bør stræbe efter at blive som ham og som vor himmelske Fader (s. 97). Vor himmelske Fader »rettesætter« sommetider sine børn for at hjælpe os til at blive mere

Ljubljana i Slovenien

Coatzacoalcos i Mexico

som ham. Tal om, hvad det betyder at irettesætte. Læs eller genfortæl historien om den alt for store ribsbusk. Tal om, hvordan et tilbageskridt eller en fiasko faktisk kan hjælpe os til at blive stærkere og bære mere frugt.

- Ældste Richard J. Maynes fortalte, at familier kan være som reb (s. 37). Et reb har mange tråde, som i sig selv er svage, men når de er spundet sammen, er de stærke. Når alle i en familien gør det rette og hjælper hinanden, bliver hver person tilsvarende styrket og kan gøre mere, end han eller hun kunne alene. Giv alle i din familie et stykke snor eller sytråd. Tal om, hvordan hver enkelt i familien tjener og styrker andre i familien. Se så, hvor stærke stykkerne af snor eller sytråd er, når de er samlet.

For de unge

- Er din klasse eller dit kvorum så forenet, som det er muligt? Gennemgå præsident Henry B. Eyrings tale om enighed (s. 62) og lav så en liste med det, du kan gøre for at føre din gruppe tættere sammen.
- Ældste Russell M. Nelson talte om »cafeteriaholdningen« til lydighed

(s. 34). Tal med din familie, klasse eller kvorum om, hvad det betyder, og hvorfor det ikke virker.

- Ældste M. Russell Ballard beskriver Kristi rene kærlighed som en aktiv kærlighed (s. 46), der vises i form af enkle, venlige handlinger og ved tjeneste. Planlæg en måde, hvorpå din klasse eller dit kvorum kan udvise kærlighed til nogen i din menighed eller lokalsamfund, og gennemfør så din plan.

- Ældste Quentin L. Cook fortalte historien om en pung, der blev fundet efter en ungdomsfest (s. 18). Det, som lederne fandt i pungen, fortalte enormt meget om den unge pige, der var ejeren. Hvad fortæller indholdet af din pung eller skoletaske om dig, og hvad kunne du tænke dig at ændre af de ting, som du altid har lige i nærheden?

- Ældste Lynn G. Robbins talte om at blive mere som Frelseren (s. 103). Tænk over, hvad det betyder at *være* som Jesus Kristus, i stedet for blot at *gøre* det, han beder om. Tænk så over, hvad du kan ændre i dit liv for at blive mere som Frelseren.

For voksne

- Præsident Dieter F. Uchtdorf (s. 58) fortalte en historie om en mand, der ikke levede op til sine privilegier, da han gik glip af mange aktiviteter

og den gode mad, man kan få på et krydstogtskib, fordi han ikke forstod, at alt dette var inkluderet i prisen på hans billet. Drøft med dem i familien, der bærer præstedømmet, hvordan de kan leve op til deres »privilegium, når det gælder den hellige kraft, gaver og velsignelser, som er deres mulighed og ret som bærere af Guds præstedømme.«

- Præsident Boyd K. Packer fortalte om tilgivelsens kraft (s. 30). Er der mennesker, som du har brug for at tilgive, eller er der foruroligende oplevelser, som du bør »lade fare? Søg Herrens hjælp til at finde fred og styrke til at tilgive.

- Ældste Richard G. Scott fortalte, hvordan han og hans hustru Jeanene viste hinanden hengivenhed ved at skrive små sedler til hinanden (s. 94). Overvej at skrive en seddel, som fortæller, hvor meget du elsker og påskønner din ægtefælle. Læg den, hvor din ægtefælle vil finde den.

- Ældste David A. Bednar citerede præsident Joseph F. Smiths oplevelse med at få et vidnesbyrd (s. 87). Gennemgå denne beretning og tænk over, hvilke oplevelser der har påvirket dit vidnesbyrd. ■

Hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer

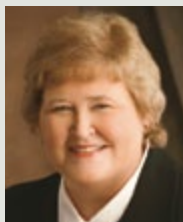
HJÆLPEFORENINGEN

Silvia H. Allred
Førsterådgiver

Julie B. Beck
Præsident

Barbara Thompson
Andenrådgiver

UNGE PIGER

Mary N. Cook
Førsterådgiver

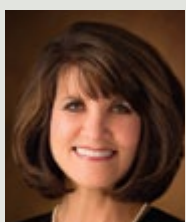

Elaine S. Dalton
Præsident

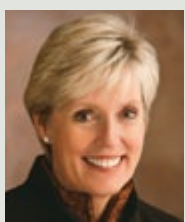

Ann M. Dibb
Andenrådgiver

PRIMARY

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
Præsident

Cheryl A. Esplin
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
Præsident

Adrián Ochoa
Andenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
Præsident

Matthew O. Richardson
Andenrådgiver

Vor tids lærdomme

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens lektion den fjerde søndag er forberedt »Vor tids lærdomme«. Hver lektion kan forberedes ud fra en eller flere taler fra den seneste generalkonference. Stavs- og distriktspræsidenter kan vælge, hvilke taler der skal benyttes, eller de kan videregive dette ansvar til biskopper og grenspræsidenter. Lederne bør understrege værdien af, at brødrene i Det Melkisedekske Præstedømme og søstrene i Hjælpeforeningen studerer de samme taler den samme søndag.

De, der deltager i lektionerne den fjerde søndag, opfordres til at studere og medbringe det seneste generalkonferencenummer til klassen.

Forslag til forberedelse af en lektion ud fra taler

Bed om, at Helligånden vil vejlede dig, mens du studerer og underviser i talen/talerne. Du kan måske fristes til at forberede en lektion ved hjælp

af andre materialer, men konferencetalerne er det godkendte undervisningsmateriale. Din opgave er at hjælpe andre med at forstå og efterleve evangeliet ud fra det, der undervises i ved den seneste af Kirkens generalkonferencer.

Gennemgå talen/talerne og se efter principper og lærdomme, der dækker klassedeltagernes behov. Se også efter beretninger, skriftstedshenvisninger og udtalelser fra talen/talerne, der kan hjælpe dig med at undervise i disse sandheder.

Planlæg, hvordan der skal undervises i principper og lærdomme. Din plan bør indeholde spørgsmål, der kan hjælpe klassedeltagerne:

- Se efter principper og lærdomme i talen/talerne.
- Tænk over talens hensigt.
- Udveksl forståelse, ideer, oplevelser og vidnesbyrd.
- Anvend disse principper og lærdomme i deres tilværelse. ■

MÅNEDER

UNDERVISNINGSMATERIALE TIL FJERDE SØNDAG

Maj 2011 – oktober 2011

Taler udgivet i *Liahona*, maj 2011 *

November 2011 – april 2012

Taler udgivet i *Liahona*, nov. 2011 *

* Disse taler er tilgængelige (på mange sprog) på conference.lds.org.

Kirkeledere hylder velfærdsplan, bekendtgør templer

Flere end 100.000 mennesker overværede de fem møder ved aprilkonferencen 2011 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Konferencecentret i Salt Lake City i Utah, mens yderligere flere millioner så eller lyttede med via tv, radio, satellit eller internettet.

Medlemmer over hele verden deltog i konferencen på 93 sprog. Lyd, billede og tekst fra transmissionen er allerede online på mange sprog på conference.lds.org og kommer snart på dvd og cd.

Præsident Thomas S. Monson indledte konferencen ved at bekendtgøre placeringen af tre nye templer – Fort Collins, Colorado, USA; Meridian, Idaho, USA, og Winnipeg, Manitoba, Canada – hvilket bringer antallet af templer, der er bekendtgjort eller under opførelse, op på 26. Der er for tiden 134 templer, der er åbne.

Herover: En ung mand høster vindruer på en kirkejet vingård i Madera i Californien, hvor der produceres rosiner til Kirkens velfærdssystem. Nederst til venstre: En familie overværer satellittransmission fra generalkonferencen i Coimbra i Portugal.

Præsident Monson fremhævede også betydningen af missionering og sagde: »Missionering er rigets hjerteblod.« Godt 52.000 missionærer tjener for tiden i 340 missioner over hele verden.

Lørdag eftermiddag blev 10 nye generalautoriteter og 41 områdehalvfjerdser opretholdt, mens 34 områdehalvfjerdser blev afløst. Desuden blev ældste Don R. Clarke fra De Halvfjerdser' Andet Kvorum kaldet til at tjene i De Halvfjerdser' Første Kvorum. Den statistiske rapport for 2010 viste, at Kirkens medlemstal nu overstiger 14 millioner.

Flere af talerne under den to dages lange konference handlede om Kirkens velfærd og Kirkens enestående velfærdsprogram – og fejrede, at programmet har eksisteret i 75 år i 2011.

Om lørdagen bekendtgjorde præsident Henry B. Eyring, førsteråd giver i Det Første Præsidentskab, at medlemmer over hele verden opfordres til at deltage i en dag med tjeneste for at fejre 75-året for velfærdsprogrammet. Denne dag med tjeneste skal afholdes på menigheds- eller stavniveau engang i løbet af året. Lokale ledere bør fastlægge detaljer for hvert projekt, og medlemmer opfordres til at invitere andre til at deltage, hvor det er passende.

Præsident Monson afsluttede konferencen med sit påske-vidnesbyrd om Kristus: Jesus Kristus »kunne i sidste øjeblik have trådt tilbage. Men det gjorde han ikke. Han steg ned under alt, så han kunne frelse alt. Ved at gøre dette gav han os et liv ud over dette liv på jorden.« ■

Ældste José L. Alonso

De Halvfjerds

Selv før José Luis Alonso Trejo tilsluttede sig Kirken, havde han et vidnesbyrd om bønnens kraft. »Da jeg var 11 år,« siger han, »døde jeg næsten. Lægerne havde opgivet mig – jeg hørte dem tale sammen. Så jeg bad og bad til Herren, og han helbredte mig.

Da jeg senere hørte Joseph Smiths historie og fandt ud af, hvordan en kun 14-årig dreng talte med Gud, så vidste jeg, at det var sandt. Jeg vidste, at Gud kan besvare vore bønner, og at han kender os.«

Den samme trøstende følelse vejledte ældste Alonso, da han studerede Mormons Bog. »På grund af bøn og denne bog, så ved jeg helt sikkert, at Jesus er Kristus,« fortæller han.

Ældste Alonso er født i Mexico City i november 1958 som søn af Luis og Luz Alonso. Som teenager flyttede han til byen Cuautla i Mexico, hvor han tilsluttede sig Kirken. Deltagelse i GUF bragte ham i kontakt med stærke unge, som tog sig af ham og gav ham et andet hjem. Det var også til GUF, at han mødte Rebecca Salazar, som senere blev hans hustru.

Da ældste Alonso fyldte 19, kom han på fuldtidsmission i Hermosillo-missionen i Mexico. Ældste Alonso og Rebecca blev efter hans mission viet den 24. februar 1981 i templet i Mesa i Arizona. De har to børn.

Foruden at have været institutleder i Kirkens Uddannelsessystem har ældste Alonso en lægeuddannelse inden for børneudvikling og har arbejdet som homøopatisk læge og kirurg. Hans karriere demonstrerer et længe næret ønske om at tjene og velsigne andre – ligesom Herren velsignede ham, da han var syg som barn. »At tjene andre opbygger enighed og broderskab,« siger han, »og åbner for Herrens kraft i vores tilværelse.«

Forud for sin kaldelse til De Halvfjerds' Første Kvorum har ældste Alonso virket som biskop, stavens missionspræsident, stavspræsident, rådgiver i et missionspræsidentskab, præsident for Tijuana-missionen i Mexico og områdehalvfjerds. ■

Ældste Ian S. Ardern

De Halvfjerds

Hver gang telefonen ringer, eller der bankes på døren, er de første ord, der kommer ud af ældste Ian Sidney Arderns mund typisk: »Hvordan kan jeg hjælpe dig?«

Ældste Ardern er søn af Harry og Gwladys McVicar Wiltshire og født i Te Aroha i New Zealand i februar 1954. Han mindes, at det ofte er de tilsyneladende små former for hjælp, der gør størst forskel i tilværelsen hos både giver og modtager. »Mulighed for tjeneste kommer ikke altid belejligt, men det velsigner dig altid,« siger ældste Ardern.

Ældste og søster Ardern mødtes, da de gik på Church College of New Zealand, og blev viet i templet i Hamilton i New Zealand den 17. januar 1976. Deres fire børn voksede op i et hjem, hvor kærlig omsorg for hinanden og et behov for at forstå og efterleve evangeliets principper blev prioriteret. »Det er en velsignelse at se den samme prioritering i vore gifte børns hjem,« siger ældste Ardern.

Herren forventer meget af sine børn, og han sørger for en måde, hvorpå disse forventninger kan opfyldes. »Jeg er dybt taknemlig for alle, der har hjulpet vores familie til at følge Herren,« siger ældste Ardern.

Det har haft høj prioritet for familien Ardern at følge profeternes lære i hjemmet. Daglig skriftstudium blev en vane, fordi de mindre børn sørgede for, at det skete, så de på skift kunne placere en rød mærkat på kalenderen for at vise, at man havde læst den dag. »Ved små og enkle ting skabes gode vaner,« fortæller søster Ardern.

Ældste Arderns tjente forud for sit kald til De Halvfjerds' Første Kvorum som missionær i Frankrig og Belgien, præsident for Unge Mænd i staven, høringsmedlem, rådgiver i biskoprådet, biskop, rådgiver i stavspræsidentskabet, præsident for Suva-missionen i Fiji og områdehalvfjerds.

Ældste Ardern har en bachelor- og magistergrad i pædagogik fra University of Waikato i New Zealand. Hans professionelle karriere omfatter mange stillinger i Kirkens Uddannelsessystem, herunder lærer, leder og koordinator for seminar i New Zealand, rektor for Church College of New Zealand og områdeleder i Stillehavsområdet. ■

Ældste Carl B. Cook

De Halvfjerds

Som ung missionær på Sprogskolen (forgængeren til missionærskolen) og på vej til Hamborg i Tyskland kæmpede Carl Bert Cook med at lære tysk. Mens han forsøgte at lære et grundlæggende ordforråd, gik de andre i hans distrikt hurtigt videre til mere komplekse begreber.

I frustration over sine manglende fremskridt søgte ældste Cook guddommelig hjælp gennem en præstedømevelsignelse og bøn. Ældste Cook mindes efter en særlig inderlig bøn, at han fik et specifikt svar: Herren havde ikke kaldet ham til at mestre tysk, men til at tjene af hele sit hjerte, sind og styrke.

»Jeg tænkte straks: »Det kan jeg gøre,« siger ældste Cook, der for nylig er kaldet som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum. »Jeg kan tjene af hele mit hjerte, sind og styrke.« Jeg rejste mig og følte en dyb lettelse. Lige med ét var min målestok ændret fra, hvordan min kammerat og andre i distriktet klarede sig, til, hvordan Herren følte, at jeg klarede mig.«

Selv om ældste Cook siger, at han ikke nødvendigvis lærte sproget hurtigere efter den oplevelse, så havde han ikke længere de samme bekymringer, fordi han vidste, at han gjorde det, som Herren ønskede, at han skulle gøre. Den lektie, fortæller han, har været vigtig i alle de kaldelser, han siden har haft, herunder biskop, rådgiver i stavspræsidentskabet, stavspræsident, præsident for Auckland-missionen i New Zealand, områdehalvfjerdser og nu i hans nuværende opgave.

Ældste Cook har en bachelorgrad i erhvervsmarketing fra Weber State College og MBA fra Utah State University. Han har i sin karriere arbejdet med byggemodning.

Ældste Cook er født i Ogden i Utah i oktober 1957 som søn af Ramona Cook Barker og den afdøde Bert E. Cook. Han og Lynette Hansen blev viet den 14. december 1979 i templet i Ogden i Utah. De har fem børn. ■

Ældste LeGrand R. Curtis jun.

De Halvfjerds

Ældste LeGrand Raine Curtis jun. ved, at »Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag« (L&P 64:34). »Han elsker at tjene i Kirken, og han gør det ved at yde en stor indsats og med en villig indstilling,« fortæller hans hustru, Jane Cowan Curtis, som han blev gift med i templet i Salt Lake City den 4. januar 1974. »At tjene er hans største ønske og lyst.«

Ældste Curtis er født i august 1952 i Ogden i Utah som søn af LeGrand R. og Patricia Glade Curtis. Hans far blev senere medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum (1990-1995).

Ældste Curtis jun. tjente før sin kaldelse til De Halvfjerds' Første Kvorum i Den Norditalienske Mission og som biskop, høringsmedlem, stavspræsident, præsident for Padua-missionen i Italien og områdehalvfjerdser. Han var medlem af De Halvfjerds' Femte Kvorum i Salt Lake City-området ved sin kaldelse til det Første Kvorum.

Ældste Curtis har en bachelorgrad i økonomi fra BYU og en juridisk embedseksamen fra University of Michigan. Han var ved sin kaldelse sagfører og partner i et advokatfirma. Foruden skolegang og arbejde har ældste Curtis og hans hustru opdraget fem børn.

Ældste Curtis har tjent som områdehalvfjerdser fra 2004 til 2011 og værdsætter nu muligheden for at arbejde sammen med generalautoriteter. »Jeg har været velsignet med at arbejde sammen med nogle fremragende ledere i Kirken,« siger han. »At se dem og lære af dem har været et stort privilegium.«

Søster Curtis udtaler, at ældste Curtis altid har haft villige hænder og et villigt hjerte. »Hans indstilling har altid været: »Jeg gør det.«

L&P 64:34 afslutter med disse ord: »Den, der er villig og lydige, skal i disse sidste dage nyde det gode i Zions land.« Bror og søster Curtis fortæller, at de og deres børn og børnebørn er blevet overmåde velsignet for at tjene Herren. ■

Ældste W. Christopher Waddell

De Halvfjerds

Et uskrevet vejledende princip i ældste Wayne Christopher Waddells familie har altid været: »Stol på Herren.«

»Når man stoler på Herren, behøver man ikke bekymre sig om store forandringer,« siger ældste Waddell om livets uventede sving og kurver. »Vi ved, at han ønsker det, der er bedst for os, og vi vil blive velsignet.«

Ældste Waddell er født i juni 1959 i Manhattan Beach i Californien og er søn af Wayne og Joann Waddell. Han har en bachelorgrad i historie fra San Diego State University, hvor han også spillede volleyball. Han har arbejdet i mange stillinger i et globalt investeringsfirma.

Ældste Waddell og Carol Stansel blev viet den 7. juni 1984 i templet i Los Angeles. De har fire børn. Enighed er meget vigtigt i familien Waddell. De tilskrives den enighed ved at stræbe efter at følge Frelserens evangelium i deres hjem. Familieaktiviteter har også været vigtige – at tilbringe tid sammen på strandene i nærheden af deres hjem og at overvære sportsbegivenheder sammen som familie.

Ældste Waddell har forud for sin kaldelse til De Halvfjerds' Første Kvorum virket som fuldtidsmissionær i Spanien, biskop, høringsmedlem, rådgiver i et missionspræsidentskab, stavspræsident, præsident for Barcelona-missionen i Spanien og områdehalvfjerdser.

Ældste Waddell siger, at den ene erfaring har bygget videre på de forrige, og hver især føjer noget til den »skat af vidnesbyrd«, som han stoler på, når han møder udfordringer i livet.

I forbindelse med forberedelse til sin nye kaldelse taler ældste Waddell om templet.

»Hvad har forberedt os til dette? Da vi første gang besøgte templet og indgik pagter, lovede vi at være villige til at gøre alt, hvad Herren bad os om, også selv om det ikke var belejligt,« siger han. »At tage til templet, tjene på mission, indgå pagter og derpå se hans hånd og vide, at han leder dette værk – det er alt, hvad vi behøver. Vi gør ikke noget enestående, vi holder de pagter, vi har indgået, ligesom alle andre.« ■

Ældste Kazuhiko Yamashita

De Halvfjerds

Siden ældste Kazuhiko Yamashita for mange år siden som ung blev biskop i Fukuoka i Japan, har han lært af sine ledes gode eksempel og indstilling.

Kort tid efter at ældste Yamashita og Tazuko Tashiro blev gift, flyttede de fra Tokyo til Fukuoka, hvor ældste Yamashita blev kaldet som biskop, da han var sidst i tyverne.

»Det var svært for mig og for min familie,« mindes ældste Yamashita. »Vi havde tre små børn dengang og var nye i området – men det var for mig også god undervisning og lærerigt, og mit vidnesbyrd og min tro blev styrket.«

»Selvfølgelig oplevede vi vanskelige tider, fordi min familie var ung, og jeg havde ingen tidligere erfaring som kirkeleder,« fortæller ældste Yamashita. »Mine ældre ledere var gode eksempler og lærte mig mange lektier ved hjælp af deres indstilling og adfærd.«

Søster Yamashita fortæller, at hun har set sin mand få mange kaldelser og blive en fantastisk far og stor åndelig leder gennem de udfordringer, som disse kaldelser medførte. Hun har med tiden set ham forandre sig og blive en mere venlig og kærlig far og ægtemand. Familien holder af at tilbringe tid sammen, herunder lange bilture hvert år.

Ældste Yamashita er født i september 1953 som søn af Kiyoshi og Sadae Yamashita. Han voksede op i Tokyo, hvor han mødte Kirken i 1971 på Expo 70, Verdensudstillingen.

Ældste Yamashita har en bachelorgrad i pædagogik fra Saitama University og en magistergrad i idrætsvidenskab fra Tsukuba University. Han har også studeret filosofien bag idræt på BYU. Ældste Yamashita har været underviser og professor på forskellige universiteter og har virket i talrige videnskabelige, samfundsmæssige og sportslige organisationer.

Ældste Yamashita og hans hustru blev viet den 29. marts 1980 og besejlet i december 1980 efter færdiggørelsen af templet i Tokyo. De har seks børn.

Inden ældste Yamashita blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum, har han tjent som biskop, høringsmedlem, stavens missionspræsident, stavspræsident og områdehalvfjerdser. ■

Ældste Randall K. Bennett

De Halvfjerds

På toppen af sin karriere som tandlæge følte Randall Kay Bennett og hans hustru Shelley en »tydelig følelse« om at forberede sig til at tjene på missioner. Det betød, at de måtte sælge deres hus straks.

»Grunden til den tilskyndelse var ikke åbenlys med det samme – det tog tre år at sælge deres hjem, en proces, der krævede »meget tålmodighed« og krævede, at de viste Herren, at de virkelig var forpligtet,« siger ældste Bennett. »Vi vedblev med at stole på Herren og forsøgte at være ham nær gennem mange tempelbesøg, dagligt skriftstudium, bøn, faste og at tjene andre.«

Kort tid efter at deres hus endelig blev solgt, blev ældste Bennett kaldet til at tjene på Missionærskolen i Provo og derpå som præsident for Samara-missionen i Rusland.

»Det var vidunderligt – og meget ydmygende – at vide, at Herren havde tænkt på os og havde forberedt os,« siger ældste Bennett. »Vi har erfaret, at Herren kender tankerne i vores sind og følelserne i vores hjerte. Vi har lært at stole på, at han kender os bedre, end vi selv gør, at han ved mere, end vi gør, og at han elsker os.«

Foruden sine kaldelser som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum og missionspræsident har ældste Bennett virket som præsident og rådgiver i en gren på Missionærskolen i Provo, højrådsmedlem, rådgiver i et biskopråd, Unge Mænds præsident i menigheden, forskellige andre kaldelser og som missionær i Paris- og Toulouse-missionerne i Frankrig.

Ældste Bennett har en tandlægeuddannelse fra University of Alberta i Canada og en magistergrad i tandregulering fra Loma Linda University i det sydlige Californien.

Ældste Bennett er født i juni 1955 i Magrath, Alberta, Canada. Han er søn af Donald Kay Bennett og Anne Darlene Long. Han og Shelley Dianne Watchman blev viet den 23. april 1977 i templet i Cardston i Alberta. De har fire børn. ■

Ældste J. Devn Cornish

De Halvfjerds

Ældste John Devn Cornish ved, at hvert eneste medlem og hver eneste kaldelse i Kirken er vigtig.

»Det er vigtigt at huske, når man tager kaldelser i Kirken i betragtning, at det ikke betyder noget, hvor i flyet vi sidder – det, der betyder noget, er, at vi er med i flyet,« siger han. »At være en del af værket har evig betydning. Hvilken stilling, vi besidder, er af meget ringe betydning.«

Fra ældste Cornishs kaldelse til at tjene i missionen for Guatemala og El Salvador til sin seneste kaldelse i De Halvfjerds' Andet Kvorum har han været optaget af at udfylde sine kirkekaldelser, herunder Unge Mænds præsident i menigheden, ældsternes kvorumspræsident, menighedsassistent, højræsternes gruppeleder, højrådsmedlem, biskop, stavspræsident, præsident for Santiago-missionen i Den Dominikanske Republik og områdehalvfjerdser.

Født i april 1951 i Salt Lake City i Utah i USA som søn af George og Naomi Cornish voksede han op i Utah, Georgia og Virginia i USA, før han vendte tilbage til Utah for at gå på universitetet.

Mens han boede i Provo, mødte han Elaine Simmons til en aktivitet for unge voksne. De blev viet i templet i Manti i Utah i august 1973.

Samtidig med at ældste Cornish og hans hustru opdrog seks børn, tjente han i USA's luftvåbens lægekorps, fik sin bachelor- og doktorgrad fra Johns Hopkins University og derefter sin turnusplads i børnesygdomme på Harvard Medical School – Boston Children's Hospital.

Med uddannelse og arbejde i Idaho, Texas, Californien og Georgia i USA flyttede familien en del gennem årene, men uanset hvor de befandt sig, siger ældste og søster Cornish, at de elskede at tjene i Kirken.

»Værket vokser overalt i verden, og det er en stor velsignelse at kunne tjene Herrens børn, hvor end de måtte befinde sig,« siger ældste Cornish.

Denne kaldelse til De Halvfjerds »bliver ligesom enhver anden kaldelse i Kirken endnu en mulighed for at være en del af Herrens værk,« forklarer ældste Cornish. »Vi er taknemlige for dette privilegium.« ■

Ældste O. Vincent Haleck

De Halvfjerds

Siden ældste Otto Vincent Haleck var dreng, har han betalt tiende, fastet og studeret skrifterne – og så mødte han missionærene og blev døbt.

Ældste Halecks mor var medlem af Kirken, men havde ikke deltaget i årevis. Hans far var ikke medlem af Kirken. Alligevel betalte familien tiende, fastede ugentligt, læste dagligt i Bibelen og gav af det, de havde, til de trængende. Ældste Haleck har en arv af tro.

Ældste Haleck er født i januar 1949 i Amerikansk Samoa. Hans forældre, Otto og Dorothy Haleck, lod ham gå på skole i Californien i USA. Som 17-årig lagde han mærke til, at nogle venner i elevrådet var anderledes end andre studerende. »De inviterede mig til GUF, og resten er historie,« fortæller ældste Haleck.

Ældste Haleck fik en bachelorgrad i reklame og markenting fra Brigham Young University. Han ejer et antal handelsvirksomheder i Amerikansk Samoa og er involveret i filantropisk arbejde. Ældste Haleck og hans hustru, Peggy Ann Cameron, blev viet den 29. juni 1972 i templet i Provo i Utah. De har tre børn.

Til sidst fandt hele ældste Halecks familie evangeliet. Ældste Haleck fik privilegiet at døbe sin 80-årige far og se sin mor vende tilbage til aktivitet i Kirken efter 50 års ægteskab.

Forud for sin kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum tjente ældste Haleck som fuldtidsmissionær i Apia-missionen i Samoa, biskop, højrådsmedlem, patriark, stavspræsident og senest som præsident for Apia-missionen i Samoa.

Ældste Haleck tror på, at alle hans livserfaringer har ført ham til, hvor han er nu. »Jeg ser tilbage på mit liv, og jeg kan sige, at jeg kan se Herrens hånd i det,« forklarer ældste Haleck. »Jeg er taknemlig for og beæret over den tillid, Herren har vist os. Jeg elsker Herren og håber at blive et godt redskab. Jeg ved, at Herren vil hjælpe mig.« ■

Ældste Larry Y. Wilson

De Halvfjerds

At finde en balance mellem kravene for arbejde, kirke og familie har været en udfordring for ældste Larry Young Wilson, men han har sikret sig, at familien ved, hvor meget de betyder for ham.

»Det, der har udviklet mig mest, har været at være ægtemand og far,« siger ældste Wilson. Jeg gik sjældent glip af et barns udfoldelser i sport, musik eller til en anden begivenhed. Jeg læste godnathistorier for dem og bad bønner sammen med dem, før jeg puttede dem om aftenen. Det er så vigtigt at være der.«

Ældste Wilson kender udmærket de krav, der ligger på dem, der har lederroller i alle livets aspekter. Han er født i december 1949 i Salt Lake City i Utah i USA som søn af George og Ida Wilson, og voksede op i Pocatello i Idaho i USA. Han fik en bachelorgrad i engelsk og amerikansk litteratur fra Harvard University, og senere en magistergrad i erhvervsledelse fra Stanford Graduate School of Business.

Ældste Wilson har en karriere som konsulent og leder inden for sundhedssektoren. Selv om ældste Wilsons karriere var krævende, har han sikret sig, at det aldrig tog overhånd.

»Man er nødt til at fastsætte grænser for ens arbejdsliv,« siger han. »Ellers sluger det alt andet. I praksis må arbejde, kirke og familie skiftes til at blive sat på pause. Bed om vejledning, og man vil vide, hvad der skal have forrang på en hvilken som helst dag.«

Ældste Wilson tjente flittigt som missionær i missionen for det centrale Brasilien og som biskop, stavspræsident og områdehalvfjerdser, før han blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Én, der har hjulpet ældste Wilson med at finde denne vigtige balance i sit virke, er hans hustru, Lynda Mackey Wilson, som han blev viet til den 10. juli 1974 i templet i Logan i Utah. De har fire børn.

»Når som helst jeg tog af sted til kirkemøder, plejede hun at sige: »Farvel, min skat. Ud at tjene Herren,« beretter ældste Wilson. »Hun underviste vore børn i den dybere betydning af mit virke. Inden længe sagde de: »Farvel, far. Ud at tjene Herren!« ■

Præsident David O. McKay, Heber J. Grant og J. Reuben Clark jun. (fra venstre mod højre) fra Det Første Præsidentskab besøger Welfare Square i 1940.

Fejring af 75 år med velfærdsprogrammet

Heather Wrigley

Kirkens Tidsskrifter

A dskillige taler fra Kirkens generalkonference april 2011 var til-egnet Kirkens velfærdsprogram, som nu fejrer sine 75 år.

På sin indvielsesdag i 1936 bekræftede præsident David O. McKay, dengang rådgiver i Det Første Præsidentskab, den guddommeligt inspirerede årsag til Kirkens velfærdsplan: »[Velfærdsprogrammet] er grundlagt på guddommelig åbenbaring, og der er ingen anden organisation i hele verden, der kan tage sig så effektivt af sine medlemmer.«¹

75 år er kommet og gået. Økonomiske op- og nedture har haft deres gang. Verden har set enorme samfundsmæssige og kulturelle ændringer, og Kirken har oplevet kolossal vækst.

Men de ord, der blev sagt om Kirkens guddommeligt inspirerede velfærdsprogram den dag i 1936, er lige så sande i dag, som de var dengang.

Velfærdsprincipper

I 1929 oplevede USA enorme økonomiske tab, da aktiemarkedet krakkede. I 1932 var arbejdsløsheden i Utah nået op på 35,8 procent.

Skønt Kirken havde velfærdsprincipperne på plads, herunder et system med forrådshuse og programmer for at hjælpe medlemmer med at finde arbejde, tyede mange medlemmer til offentlig støtte.

»Jeg tror, at der er en tiltagende tendens blandt folk til at prøve at få noget fra USA's regering med kun et spinkelt håb om nogensinde at kunne betale tilbage,« bemærkede præsident Heber J. Grant (1856-1945) dengang.²

Kirkeledere ønskede at hjælpe de kæmpende medlemmer uden at støtte lediggang og en opfattelse af at have ret til noget uberettiget. Målet var at yde mennesker hjælp til selvhjælp og blive uafhængige.

I 1933 udtalte Det Første Præsidentskab: »Vore sunde og raske medlemmer må ikke – undtagen som en sidste udvej – blive stillet i den forlegenhed at skulle tage imod noget for intet ... Kirkens ledere, der forvalter hjælpen, må udtænke midler og veje, hvorved alle sunde og raske kirkemedlemmer i nød kan opveje den givne hjælp gennem en eller anden form for tjenesteydelse.«³

Med således fastlagte principper og de helliges tro i spil gik de enkelte kirkeenheder så vel som Kirken i helhed i gang med at organisere sy- og konserveringsklasser, koordinere arbejdsprojekter, erhverve sig gårde og fremhæve retskaffen, sparsommelig og uafhængig levevis.

Kirkens velfærdsplan

Med organiseringen af Kirkens sikkerhedsplan (omdøbt til Kirkens velfærdsplan i 1938) fik mennesker mulighed for at arbejde i henhold til deres evner til gengæld for den hjælp, de modtog. Planen lærte mennesker at stole på sig selv frem for at modtage almisser fra andre kilder.

»Hovedformålet var at oprette et system, hvorved lediggangens forbandelse blev fjernet og arbejdsløshedsunderstøttelsens onder afskaffet, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kunne oprettes blandt vores folk,« sagde præsident Grant under general-konferencen i oktober 1936. »Arbejde skal igen sættes i højsædet som det ledende princip i Kirkens medlemmers tilværelse.«⁴

I løbet af årene har Kirkens velfærdssystem omfattet mange programmer: SDH-socialtjeneste (nu SDH-familietjeneste), SDH-charities, SDH-nødhjælpstjeneste og nød-hjælpsrespons. Disse og andre programmer har velsignet flere hundrede

Hvad enten der bages brød (ovenfor til venstre), dyrkes druer (ovenfor til højre) eller sørges for hjælp på anden vis, stræber Kirkens velfærdsprogram efter at udvikle selvhjulpethed gennem tro på Jesus Kristus.

tusinder mennesker både i og uden for Kirken.

International tjeneste

Selv efter den store depression fik en ende ved anden verdenskrigs udbrud, var præsident J. Reuben Clark jun., andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, ved forsynets styrelse fortsat fortaler for velfærdsprogrammet. I oktober 1945 ringede USA's præsident Harry S. Truman til Kirkens præsident George Albert Smith (1870-1951) for at høre, hvordan og hvornår forsyninger kunne leveres til lande i Europa, der var ødelagt af krigen. Til præsident Trumans forbavelse svarede kirkeledere, at fødevarer og klæder samt andre nødhjælpsartikler allerede var indsamlet og klar til afsendelse.

Over tid udvidede Kirken sine velfærdsfaciliteter og -programmer til at dække yderligere områder med behov, herunder større geografiske områder. I 1970'erne udvidede Kirken sine velfærdsprojekter og -produktion til at omfatte Mexico, England og Stillehavsøerne. I det efterfølgende tiår blev Argentina, Chile, Paraguay og Uruguay de første lande uden for USA, der fik

Kirkens arbejdsformidlingscentre.

Med dannelsen af Kirkens humanitærtjeneste i 1985 voksede Kirkens internationale velfærdsindsats betragteligt, da tøj og andre varer blev ordnet til afskibning rundt om i verden til at imødekomme fattigdom og katastrofer.

I dag giver Kirkens voksende internationale medlemsskare, især i udviklingslande, nye udfordringer, som velfærdsprogrammet tilpasser sig for at kunne efterkomme.

En inspireret plan til disse tider

De grundlæggende velfærdsprincipper – selvhjulpethed og flid – er de samme i dag, som dengang Herren befalede Adam: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19).

I de sidste dage har Herren sagt: »Og forrådshuset skal drives ved donationer fra kirken; og der skal sørges for enker og forældreløse og også for de fattige« (L&P 83:6). Derpå minder Herren os om: »Men det må nødvendigvis gøres på min egen måde« (L&P 104:16).

Velfærdsprincipper er i funktion hos medlemmer rundt om i verden som et dagligdags princip i de enkelte hjem.

»Kirkens styrke og Herrens egentlige forrådshus ligger i hjemmet og hjertet hos hans folk«, har ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum sagt.⁵

Når enkeltpersoner udvikler deres selvhjulpethed ved tro på Jesus Kristus, opfyldes programmets langsigtede formål fortsat, som defineret af præsident Clark: »Opbygning af karakteren hos Kirkens medlemmer, både gives og modtages, at redde alt det ædle og gode i dem og bringe de slumrende åndelige rigdomme til at blomstre og bære frugt ... er, når alt kommer til alt, denne kirkes mission, formål og eksistensberettigelse.«⁶ ■

NOTER

1. David O. McKay, i Henry D. Taylor, *The Church Welfare Plan*, ikke-udgivet manuskript, Salt Lake City, 1984, s. 26-27.
2. Heber J. Grant, i Conference Report, okt. 1933, s. 5.
3. James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bd., 1965-1975, 5:332-334.
4. Heber J. Grant, i Conference Report, okt. 1936, s. 3.
5. Robert D. Hales, »Velfærdsprincipper til at leve efter: En evig plan til gavn for menneskesjæle«, *Stjernen*, okt. 1986, s. 26.
6. J. Reuben Clark jun., særligt møde for stavspræsidenter, 2. okt. 1936.

Inspirerede ord om et inspireret værk: Hvad talere sagde om velfærd

A dskillige taler fra Kirkens generalkonference april 2011 var til-egnet Kirkens velfærdsprogram, som nu fejrer sine 75 år.

Nedenfor findes uddrag fra de taler, der fokuserede på det velfærdsprogram og de velfærdsprincipper, som Herren har fastlagt som en hjælp til selvhjælp for sine børn.

Præsident Thomas S. Monson

»Jeg erklærer, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges velfærdsprogram er inspireret af den almægtige Gud« (se »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, s. 90).

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Store timelige behov hos vor himmelske Faders børn er dukket op igen i vor tid, som de gør og vil gøre

til alle tider. Principperne for oprettelsen af Kirkens velfærdsprogram findes ikke kun på ét bestemt tidspunkt eller sted. De findes til alle tider og på alle steder.«

[Herren] har opfordret og befaleet os til at tage del i hans værk for at opløfte de trængende. Vi indgår en pagt om at gøre det i dåbens vande og i Guds hellige templer. Vi fornyr pagten om søndagen, når vi nyder nadveren« (se »Muligheder for at gøre godt«, s. 22).

Biskop H. David Burton, præsiderende biskop

»Den profetiske velfærdsplan er ikke blot en interessant fodnote i Kirkens historie. Principperne, som den bygger på, definerer os som et folk. Den er kernen af, hvem vi er som disciple af vor Frelser og store eksempel, Jesus Kristus.

Dette hellige værk er ikke kun til fordel og velsignelse for dem, der lider eller er i nød. Som sønner og døtre af Gud, kan vi ikke til fulde arve evigt liv uden at være helt engageret i omsorg for andre, mens vi er her på jorden. Det er, når vi ofrer og giver af os selv til andre, at vi lærer de celestiale principper opofrelse og indvielse.

Det er det hellige værk, som Frelseren forventer af sine disciple. Det er det værk, han elskede, da han gik på jorden. Det er det værk, jeg ved, vi ville finde ham i færd med at gøre, hvis han var blandt os i dag« (se »Velfærds helliggørende arbejde«, s. 81).

Silvia H. Allred, førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»I dag deltager mænd og kvinder i Kirken sammen om at hjælpe de trængende. Når kærlighed bliver det styrende princip i vores omsorg for andre, bliver vores tjeneste til dem evangeliet i funktion. Det er evangeliet i dets bedste øjeblik. Det er ægte religion« (se »Kernen i at være discipel«, s. 84). ■

Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond opfylder profetiske løfter

Natasia Garrett Kirkens Tidsskrifter

F or ti år siden beskrev præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) et problem – mange hjemvendte missionærers og andre værdige unges i udviklingsområder manglende evne til at undslippe fattigdom – og kom med en løsning: Kirkens

selvsupplerende uddannelsesfond (PEF). Man ville oprette en fond ved hjælp af bidrag fra Kirkens medlemmer og venner, så PEF ville give uddannelseslån til unge med forventningen om, at de ville forberede sig på indbringende beskæftigelse i deres lokalsamfund og tilbagebetale lånene, så andre kunne få samme mulighed.

Han sagde, at Kirken ville sætte sin lid til frivillige og Kirkens eksisterende ressourcer for at lykkes.

Der blev udrettet mirakler

Da præsident Hinckley trådte op på talerstolen den 31. marts 2001 og fremlagde visionen om Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond for Kirkens præstedømmebærere, var det for mange et bevis på, at Herrens profet havde modtaget vejledning.

Muligheden for at mislykkes synes at have truet i baggrunden, da PEF's

FOTO: BRIAN WILCOX

Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond, som begyndte for 10 år siden, har hjulpet flere end 47.000 deltagere.

nylig udvalgte ledere skyndte sig at give lån i efteråret 2001, som præsident Hinckley havde sagt. Uden for profetens inspirerende hovedtræk fandtes der ingen forretningsplan, intet detaljeret forslag. Programmet blev organiseret ud fra præsident Hinckleys konferencetale. Hundredivis af låneansøgninger strømmede ind til Kirkens hovedsæde, endnu imens ledere blev kaldet og programmets grundlæggende struktur blev udformet.

Men der skete allerede mirakler. Inden for det første år blev der skænket flere millioner dollar til programmet. Adskillige personer, hvis baggrund gjorde dem særdeles kvalificeret til arbejdet i PEF, blev øjeblikkeligt disponible til at tjene som frivillige ledere. Den nødvendige infrastruktur til at støtte PEF globalt var allerede grundlagt i form af Kirkens Uddannelsessystem

institutprogrammer og Kirkens beskæftigelsescentre. Alt, hvad der var nødvendigt, faldt hurtigt på plads og gav programmet det, som præsident Hinckley i april 2002 kaldte et »solidt grundlag.«¹

»Præsident Hinckleys opfordring hjælper dem, som bidrager til PEF, såvel som dem, der bruger den, til at forbedre sig selv til at drage nærmere til vor Frelser.«
- Ældste John K. Carmack

Rex Allen, der på nuværende tidspunkt virker som frivillig leder af oplæring og kommunikation for PEF, siger: »For lang tid siden rakte Moses sin stav ud over Det Røde

Hav, og vandet delte sig. Præsident Hinckley udviste den samme tro, da han bredte sin profetiske kappe ud over fattigdommens mørke hav og indledte PEF.«

»Det er et mirakel,« bekræftede præsident Hinckley gentagne gange.

Efter 10 år er de største mirakler måske først lige begyndt.

Opfyldte løfter

I bekendtgørelsen om PEF og i senere talere lovede præsident Hinckley, at flere velsignelser ville strømme fra PEF. Hver især får større fremdrift, idet flere deltagere fra PEF tager afgangseksamen og tilbagebetaler deres lån.

Mulighed og beskæftigelse

»[Deltagere] vil blive i stand til at få en god uddannelse, som vil hæve dem ud af fattigdommens sump,« sagde præsident Hinckley.²

I februar 2011 har næsten 90 % af de, som har søgt arbejde efter at have færdiggjort deres uddannelse, fundet arbejde. Omkring 78 % af dem, som nu er blevet ansat, siger, at deres nuværende arbejde er en forbedring af det, de havde, før de uddannede sig. Gennemsnitsindkomsten efter uddannelse for PEF-deltagere er 3 til 4 gange større end indkomsten før uddannelsen, hvilket repræsenterer en stor forbedring i den økonomiske status.

Familie og lokalsamfund

»De vil gifte sig og gå fremad med færdigheder, som vil gøre dem i stand til at tjene gode penge og indtage deres plads i samfundet, hvor de kan yde betragtelige bidrag,« sagde præsident Hinckley.³ Lige over en tredjedel af de nuværende PEF-deltagere er nu blevet gift.

Ældste John K. Carmack, direktør for PEF, siger: »Et af de mest opmuntrende resultater fra PEF indtil videre er, at vi ser, at unge mennesker får et større håb. Dette håb giver dem modet til at blive gift og gå fremad i deres tilværelse.«

Når de gør det, ser deres voksende familie frem mod den lysere fremtid.

Kirken og lederskab

»Som trofaste medlemmer af Kirken vil de betale deres tiende og offerydelse, og Kirken vil blive meget stærkere på grund af deres tilstedeværelse i det område, hvor de bor,« sagde præsident Hinckley.⁴

I nogle områder, hvor PEF har virket i adskillige år, består op til 10-15 % af de nuværende kirkeledere af PEF-deltagere.

»Deltagerne har opfordret andre unge mennesker til at bruge PEF-lån til at bryde ud af fattigdommen,« siger Rex Allen. »Efter 10 år ser vi

håbets cirkel udvide sig, når de, der er blevet velsignet, deler velsignelserne med andre.«

Påvirker manges tilværelse

»[PEF] vil blive en velsignelse for alle, hvis liv det berører – både for de unge mænd og kvinder, for deres fremtidige familie og for Kirken, som vil blive velsignet med stærke lokale ledere,« lovede præsident Hinckley.⁵

Flere end 47.000 mennesker har deltager i PEF siden efteråret 2001. Det medregner ikke familien, som bliver støttet og inspireret af familiemedlemmer, som deltager i PEF, menighederne, der drager fordel af medlemmer, der har større evne til at tjene og bidrage samt lokale økonomier, der har brug for faglært arbejdskraft for at vokse.

»Forestil jer resultatet, når I overvejer alle dem, der bliver påvirket,« siger bror Allen. »Dette rækker helt ud til dem, som bidrager til PEF – bidragsydere, deres familie, deres menighed – alle bliver velsignet af deres indsats.«

»Inden for næsten alle sidste dages helliges rækkevidde findes evnen til at bidrage regelmæssigt til denne fond og andre værdige tiltag,« siger ældste Carmack. »Præsident Hinckleys opfordring hjælper dem, som bidrager til PEF, såvel som dem, der bruger den til at forbedre sig selv til at drage nærmere til vor Frelser.«

Fortsat udvikling

Præsident Hinckleys profetiske vision om PEF er blevet realiseret, idet indflydelsen fra dette inspirerede program fortsætter med at sprede sig overalt i verden, og det vil fortsætte med at blive realiseret i endnu større antal, når bidragene fortsætter og lånene bliver tilbagebetalt, hvilket giver en ny generation af deltagere

mulighed for at forbedre sig selv og deres situation.

Besøg pef.lds.org for at lære mere om Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond. ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »Kirken går fremad«, *Liahona*, juli 2002, s. 6.
2. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, s. 6.
3. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2002, s. 6.
4. Gordon B. Hinckley, »Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond«, *Liahona*, juli 2001, s. 62.
5. Gordon B. Hinckley, *Liahona*, juli 2001, s. 62.

Opfordring til undersøgelsesdeltagere

Hvis I nogensinde har ønsket at påvirke *Liahona* eller *Ensign* og de mange millioner, som læser tidsskrifternes budskaber, så har I her chancen. Tidsskrifterne søger medlemmer overalt i verden, der er villige til at give feedback og deltage i nogle enkle online undersøgelser hvert år. Hvis I gerne vil deltage, så send en e-mail til liahona@ldschurch.org eller ensign@ldschurch.org og skriv »Magazine Evaluation« i emnelinjen. De frivillige skal have internetadgang og være i stand til at kommunikere på engelsk, portugisisk eller spansk. Jeres feedback vil hjælpe tidsskrifterne til bedre at imødekomme læsernes behov overalt i verden. ■

Den 400 år gamle King James-udgave af Bibelen har fortsat indflydelse på Kirkens medlemmer i dag.

Bibelens 400-årsdag fejres bedst med mere studium, foreslår apostlene

Det skyldes ikke held eller en tilfældighed, at vi har Bibelen i dag,« siger ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum.¹ Han forklarede, at Bibelen eksisterer på grund af retskafne personers lydighed, der fulgte tilskyndelser om at optegne hellige oplevelser og lærdomme, såvel som andres tro og mod, deriblandt oversættere, der senere ofrede meget for at »beskytte og bevare« Bibelen.

Den 2. maj 2011 fejres 400 årsdagen for den første udgivelse af King James-udgaven af Bibelen. Overalt i verden mindes folk allerede udgivelsen af Bibelen med konferencer, festligheder, koncerter, talekonkurrencer og meget mere. Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum foreslår en anden måde at fejre lejligheden: Ved at udvikle en kærlighed til Bibelen, når vi studerer Frelserens liv og tjenestegerning og fordums profeter og apostles ord.

»Hvor taknemlige bør vi ikke være for Bibelen,« siger ældste Ballard. »Jeg elsker Bibelen, dens belæring og ånden i den. Jeg elsker det perspektiv og den fred, der kommer af at læse Bibelen.«²

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum er enig. »Vi elsker og ærer Bibelen,« siger han. »Den bliver altid nævnt først i vores kanon, vore »standardværker.«³ Han mindede os om, at genoprettelsen fandt sted, fordi Joseph Smith studerede Bibelen og udviste tro på løftet i Jak 1:5 om, at Gud besvarer vore bønner.

Ved at mindes begivenhederne, der skabte veje for genoprettelsen, talte ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum med taknemlighed for alle, der gjorde oversættelsen og udgivelsen af Bibelen mulig. På grund af deres arbejde blev King James-udgaven af Bibelen tilgængelig for alle at læse – og fordi den var tilgængelig

for Joseph Smith, blev den sande kirke genoprettet på jorden. »Kan det undre nogen, at King James-udgaven er den godkendte engelske bibel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dag?« spørger ældste Hales.⁴

»Vi bør altid huske de utallige martyrer, som kendte [Bibelens] kraft og ofrede deres liv, for at vi gennem dens ord kan finde vejen til evig glæde og fred i vor himmelske Faders rige,« siger ældste Ballard.⁵

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, fortalte en beretning om en hundrede år gammel familiebibel og et citat i titelbladet, hvor der stod: »Det smukkeste indtryk af Bibelen er at få den prentet i læserens hjerte.«⁶ Han følger op med dette skriftsted: »I er selv det brev, der står skrevet i vore hjerter, og som kendes og læses af alle mennesker« (2 Kor 3:2).

Ved at kende og elske Bibelen og dens skriftsteder kan vi vise vores påskønnelse og nyde velsignelserne ved evangeliets gengivelse.

»Tænk over storheden i den velsignelse det er at have Bibelen og omkring yderligere 900 sider hellig skrift,« siger ældste D. Todd Christofferson. »Må vi uafbrudt tage for os af Kristi ord, som vil fortælle os alt det, vi bør gøre.«⁷ ■

NOTER

1. M. Russell Ballard, »Bibelens mirakel, *Liahona*, maj 2007, s. 80.
2. M. Russell Ballard, *Liahona*, maj 2007, s. 81.
3. Jeffrey R. Holland, »Mine ord ophører aldrig,« *Liahona*, maj 2008, s. 92.
4. Robert D. Hales, »Forberedelser til genoprettelsen og det andet komme: Min hånd skal være over dig,« *Liahona*, nov. 2005, s. 90.
5. M. Russell Ballard, *Liahona*, maj 2007, s. 80.
6. Boyd K. Packer, »Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus,« *Liahona*, jan. 2002, s. 73.
7. D. Todd Christofferson, »Velsignelsen ved skriften,« *Liahona*, maj 2010, s. 35.

Arkitekttegning af templet i Rom

*»Hvert eneste tempel er Guds hus, har de samme funktioner og identiske velsignelser og ordinancer,«
sagde præsident Thomas S. Monson ved mødet søndag formiddag. »Templet i Rom er helt unikt,
fordi det bliver bygget et af de mest historiske steder i verden, en by, hvor de fordums apostle Peter og Paulus
forkyndte Kristi evangelium ... På en snarlig dag kan de trofaste i denne evige stad
modtage ordinancer, der er evige af natur, i et helligt Guds hus.«*

Lad mig fortælle jer om min kærlighed til Frelseren og takke for hans store sonoffer for os ... Jeg tror ikke, at nogen af os fuldt ud fatter betydningen af det, som Kristus gjorde for os i Getsemane, men jeg er taknemlig hver eneste dag i mit liv for hans sonoffer på vores vegne,« sagde præsident Thomas S. Monson ved afslutningen på aprilkonferencen 2011. »... Han steg ned under alt, så han kunne frelse alt. Ved at gøre dette gav han os et liv ud over dette liv på jorden. Han genvandt os fra Adams fald. Helt ind i mit sjæls inderste er jeg ham dybt taknemlig. Han lærte os, hvordan vi skal leve. Han lærte os, hvordan vi skal dø. Han sikrede vores frelse.«